

Ritam Sabedorije

By : Huddle

Stari svet koji otkriva Novi. I zastraÅ¡ujuÄ u istinu u njemu. Pet kraljevstva na rubu rata zbog jednog neobjaÅ¡njivog pokolja. Stari junaci i novi uÄenjaci. Borba sa sopstvenim strahovima, ljudskim slabostima i pojavama za koje, naizgled, reÅ¡enja nema.

Published on
Booksie

booksie.com/Huddle

Copyright © Huddle, 2013
Publish your writing on Booksie.com.

Table of Contents

Ritam Sabedorije Chapter 1

Sabedorija

Mapa Starog sveta

Mutavi

Isak

Birila

Nil

Vili

Buron

Isak

Nil

Tanai

Isak

Tina

Ben

Vili

Isak

Ritam Sabedorije : Chapter 1

Ritam Sabedorije

Prolog

Kolona se spremala za novi polazak. Teren je postajao sve teži, a jedina veza sa pitomim predelima koji su ostali danima istočno iza tih pedesetaka jahača bila je tiha, ne i mala reka koju su pratili uzvodno. Padina pred njima bila je sve strmija, kamenje, i sitno i ogromno, odmenilo je zemlju, a konjima je sve teže bio potreban odmor. Ni ljudima nije bilo svejedno, jer je od polaska na ekspediciju prošlo više od punog meseca a dani su postajali sve mračniji, ne zbog igre svetlosti već zbog sve jezivijeg okruženja.

Novi svet. Potpuna nepoznanica za sve njih, iako je otkriven pre skoro pet godina. Nepregledni kontinent na koji se stiglo uporno u Valtazara Riola, pustolova ubavanog da stari kontinent sa koga su, kao i veliko ostrvo sa tri kraljevstva na istoku, nisu jedino tle. Bio je u pravu.

Ritam Sabedorije

Kars Trozubac je prvi osedlao svog konja posle predaha. Uspeo se, ne ispuÅ¡tajuÄ i dugu motku svog omiljenog oruÅ¾ja, pogledavÄ i potom iza sebe. Pedesetak ratnika, svi mlaÄ i od njega, polako su Ä inili isto. I Valtazar, u druÅtvu petorice sholara, uÄ enih ljudi koje su poslali kraljevi da vide ima li istine u njegovoj novoj neverovatnoj tvrdnji. Bio je u pravu da novi kontinent postoji, ali da se u njemu krije i drevni grad, sav od zlata i zaboravljen od svih... to je veÄ bilo dovoljno neverovatno da kraljevi reÅje da u novu ekspediciju poÅjalju najbolje ljude i saznaju istinu.

PopeÅje se odmah i Karsovi ljudi sa Obala, kraljevstva koje je upravo poÄivalo na vodenim granicama Starog sveta, ali se nikada nije odvÅ¾ilo da dva i po meseca putuje u jednom pravcu ka puÄini Mora bez kraja. Rioli jeste, otuda mu i sva slava.

"Nedostaje mi miris morske pene", primeti Kars. I udaranje talasa o obale ili drevne zidine. Reka Ä;iroka stotinak stopa bila je slaba uteha, a i zvuk joj je bio priguÅjen jer staza koju su stvarali kopitama konja nije bila skroz uz nju. Pogled mu uoÄ i pomalo umorna, ali i dalje orna lica petorica pripadnika Morske straÅ¾e. Neke od njih je i sam obuÄ avao. StaviÅje za pojaseve vreÄice sa olovnim piljcima, municiju za smrtonosne praÄke, pripasaÅje maÄeve i, smestivÄji se na svoje konje, krenuÅje pokraj Karsa dalje.

PopeÅje se na snaÅ¾ne konje i snaÅ¾ni ljudi severa, Ä umskog kraljevstva. I Ä¾ene-ratnice Visokog kraljevstva. I najbolji borci Juga, po bitkama proslavljenog. Konje osedlaÅje i ostalima ne baÅ; omiljeni ljudi iz RÄe. Niko ih nije voleo, iako su baÅ;oni, Ä lanovi kraljeve garde, ubistvom sopstvenog vladara pomogli da se okonÄa a suludi, Veliki rat. Istina, ustanci protiv njegovog osvajanja ostala Ä etiri kraljevstva veÄ su taj rat bili poveli ka kraju kada se garda okrenula protiv svog kralja, ali ni te zasluge mnogi nisu cenili. A samo garda zna koliko je teÅko oÅtricu okrenuti na onog kome se zaklela, ma koliko da je lud. Pet godina je proÅlo od tada, a pokorena i svime bogata RÄa i dalje nikome nije bila draga. Osim njenim Ä¾iteljima, koji je nikada i nisu zvali tako.

Prosede, kratke brade, Kars je projahao kroz kolonu koja se iznova formirala u neprijatnoj tiÅjini sumraka. Morska straÅ¾a ga pozdravi klimanjem glave. Bilo je to sasvim dovoljno, ljudi Obala su Ä esto komunicirali bez mnogo troÅjenja reÄi, naroÄito kada su na palubama. Pa opet, on je neobiÄno voleo razgovore. Zapravo, voleo je samo razgovore sa kraljem, svojim drugom iz mladosti, kog se obavezao da Ä e Ä;tititi do smrti. A i sa kraljevim najstarijjim sinom, Nilom, sa kojim bi sate provodio u priÄi, o svemu, pa i avanturama po Starom svetu. Sastanci su im bili skoro svakodnevni, joÅ; od plemiÄevog detinjstva. Izuzeci su bili samo oni dani kada bi se mladi prestolonaslednik latio maÄa i veÄ¾ba satima baÅ; sa Karsom, ili kada bi taj posve neobiÄni mladiÄ reÄitoÅ;Ä u osvajao devojke po kraljevstvu, ne otkrivajuÄi im pritom svoje kraljevsko poreklo.

"Nil bi mi sada dobro doÅao", pomisli. Vedrog duha, razmrdao bi uÄ malu kolonu, a dodatni maÄ koji itekako zna Ä;ta radi uvek dobro doÄe u neispitanim teritorijama. No, od svojih sunarodnika, Kars je sada uz sebe imao samo malobrojnu Morsku straÅ¾u. Na sholara kog mu je kralj dodelio baÅ; i nije mnogo raÄunao. Za razliku od svojih uÄenih kolega iz ostala Ä etiri kraljevstva, koji su najviÅje vremena provodili u razgovoru sa Valtazarom, Merlik se nije odvajao od golubova. "Kao da oni pa imaju Ä;ta da jave iz ove nedoÄije", pomisli proÅjavÄji rukom po bradi, pa pogleda nove jahaÄe koji su pred smiraj dana prolazili pokraj njega.

Severnaci su, generalno, veliki ljudi, ali ovi kao da su bili najbolji primeri te tvrdnje. I ne Äudi. Kralj je liÄno odabrao Ä lanove svoje garde, Ä titove, koji Äe krenuti u ovu avanturu. Ne samo da bi bio siguran da Äe pronaÄeni plen biti ravnopravno podeljen na svih pet kraljevstava Starog sveta, veÄ da se neÅ;to sluÄajno ne bi desilo njegovoj Äerki Mini, koja je i sama bila u koloni.

A Mina, tu negde Nilovih godina, bila je licem mlada, a telom zrela Ä¾ena. Za borbu moÅ¾da i spremnija i od Strela, obezbeÄenja kraljice Visokog kraljevstva koje su takoÄe bile u ekspediciji. Kolona je sporo

Ritam Sabedorije

prolazila, a jedina Čerka kralja u njoj je nameđala krzno na svojim ramenima ne odvajajući se pritom od svog mlata. Njega je uvek držala u pripravnosti, i to na svoj način, za lanac, na čijem je jednom kraju bila drvena držka koju je hvatala u borbi, a na drugoj bodljikava Čelićna kugla. Uz nju, kralj severa je poslao i čak osam Čitova, Članova sopstvene garde, ne Čeleći da i Čerku izgubi kao što je i sina u Velikom ratu.

Kars ju je posmatrao dužne nego ostale. Iako joj je mogao biti otac, podsećala ga je na nekadašnju ljubav. Te setne misli brzo prekidoće tri bela konja i jahaće ice na njima. Kraljičina trojka. Bile su, kao i preostale Strele koje su ostale u Visokom kraljevstvu, više ne svim vrstama borbe, mada su im tobolci sa strelama ostajali na leđima maltene i dok spavaju, baš kao i luk u levoj ruci.

Tik iza njih kretali su se vojnici Rade. "Pokoreni, a i dalje ponosni", kao da promrlja Kars dok je konj pod njim podizao kopito Čeleći da i on krene uzbrdo kao ostali. "Od kada su svog kralja ubili, ni sopstveni narod ih više ne voli. A nisu ni nas ostale nateralni na to", dodade sebi, podsećajući se ne tako davnih borbi koji su odredili istoriju Starog sveta. I pre svega, Rade same.

Kraljevstvo pokorenog posle ustanaka koji su se desili kada se Činilo da Če bahati kralj Vrol Pagror uspeti u nameri da zavlada do tada poznatim svetom, načelo se odjednom na kolenima, proključi već pet godina Četiri ne baš ubobićajena junaka koje su svoje narode poveli u slobodu. No, od kada je rat okončan ubistvom surovog kralja, od kada je njegova Čaćena Birila prognana, a svi njihovi sinovi poslati u gradove-tamnice preostalih kraljevstava, i u Rad i su počeli da se privikavaju na situaciju u kojoj se više ne pitaju za sve. Dvorom su upravljeni pobednici rata, uz pomoći pobunjene kraljeve garde, Plaćtova, Čiji je deset Članova krenulo sa Valtazarom u otkriće zlatnog grada.

Posmatrajući njihova lica, Kars primeti ponos. Nije ga ostalo mnogo u kraljevstvu iz kog su. Nekada ponosni borci sada su bili samo odabrani predstavnici pokorenih teritorija sa kojih je gospodar svakog od 20 gradova, ukoliko je imao muško dete, bašina ispratio u neki od gradova-tamnica u tučini. Da mu ne bi palo na pamet da opet krene u rat.

"Ova tučina jedino je zarobila vreme. Kao da je stalo od kada smo počeli da se penjemo po ovom crnom kamenju", prenu se iskusni Kars, gledajući kraj kolone nakon što su pored njega projahali Valtazar i sholari.

A na kraju kolone, iza iskusnom Trozupcu odane Morske straže, iza snagečnih severnjaka ogrnutih krznom a predvođenih kraljevom Čerkom Minom i njenom nikada priznatoj ljubavi iz detinjstva, Sanatorom iz Čitova, iza Strela Visokog kraljevstva koje se od strela i sokolova nisu odvajale i iza Plaćtova, ponosnih a od svih odbranenih prevratnika u kraljevstvu Rade, nalazili su se borci najborbenijeg od svih kraljevstava, Južnog. I među njima, kao i među severnjacima, naslednik kralja.

Bibi Zant, sa svojih 20 godina imao je iza sebe više mačevanja nego najbolji ratnici Starog sveta. "I ne Čudi", seti se Kars da je mladi ratnik odrastao je u kraljevstvu u kome 13-godišnjake Čeka petogodišnja vojna obuka, najčešće u surovim uslovima, bez kompromisa i nepotističke zaštite. Crna duga kosa, skoro do polovine leđa, govorila je, uz njegov veselo duh, i o drugoj strani njegove ličnosti. Iako je bio najbolji mačevalac generacije, a pritom jedan od kraljevih sinova, mladi Zant je više voleo putovanja i Čeće od pukog nadmetanja na turnirima, mada je na njima retko kada gubio. Poslednja dva puta od velikog prijatelja, Vilija Turloka, tri godine starijeg momka Čiji je ustanak poveo Jug ka pobedi u Velikom ratu. "Nil i Vili... Kakav je to samo bio juriš pred zidinama Pagrora", seti se Kars dvojice mladića. Dvojice od četvero junaka koji su preokrenuli tok Velikog rata, iako se pre njega nikada nisu sreli.

Sam Bibi, okružen sedmoricom ljudi sa crnim povezima preko ruku, na čijoj sredini su bili iscrtani zubi zmije, najradije bi bio na čelu kolone, ali je ocu dao zavet da Če u novoj avanturi slavnog pustolova biti

Ritam Sabedorije

po strani, viđe kao posmatrač nego kao glavni junak. I ne bi imao ništa protiv toga da je mogao da bar malo bliže bude zgodnim Strelama. Ma koliko ga nerviralo to što umesto da sa sobom nose bele golubove, kao što ih sav normalan svet nosi za slanje poruka na velike udaljenosti, uz sebe imaju sokolove.

Kars mu se tiko osmehnu dok je snaÅ¾ni mladiÄ prolazio na svom konju, shvativÅ¡i da ne moÅ¾e da mu ispunii Åželju, niti bi mu Strele to dozvolile kao vekovni na baÅ¡ dragi komÅ¡ija ratobornog Juga.

"Pet godina... samo pet godina prošle, a jađemo zajedno. A bar da jađemo negde gde znamo da je
stiđi", uviđe se u Karsove misli sumnja da grad od zlata zaista postoji. Pet godina je prošlo od kada se
rat zavrđio, a dva i po meseca kasnije na krajnji severoistok Novog sveta Valtazar po prvi put iskrcao. Od
tada je veliki pustolov spoznao nekoliko velikih kraljevstava tokom istraživanja nove, ogromne teritorije.
No, dolazak u posed drevne mape probudio je u njemu pored istraživačke i staru, nikada presahlujućelju
za bogatstvom. "Grad od zlata, pa ne može biti bolje", pomislio je tada i, iznova, od svih pet kraljevstava
umolio pomoći.

A cela pomoć stala je u tu kolonu, na čije se čelo Kars počeo probijati prolazeći između ostalih konjanika na svom vernom prijatelju na kom je jahao i u Velikom ratu.

"**Stoj!**", viknu odjednom jedan od pripadnika Morske straže sa vrha povorke. Tajac odmeni do tada tiho komeđanje. Sokolovi sami poletoje sa ruku Strela u sumrak, ali se uskoro na nebu samo zađe krici. I nova tiđina.

Pero je padalo sporo. Niko nije video vazduÅ¡nu bitku, ali tri odabrana sokola moraju biti jaÅ¡ a i od najjaÅ¡eg orla. No, samo je jedno pero padalo. Sporo. GledajuÅ¡ i pravo pred sebe, ka uzdignutim vrhovima Velikih planina, Å¡lanovima ekspedicije veÅ¡taÅ¡lo sunce nije pomagalo da bolje osmotre taj jedini dokaz kratke bitke. Sekundi Å¡ekanja da konaÅ¡no padne potrajali su kao veÅ¡nost.

PruÅ¾ena Miralina ruka uhvati krvavo pero i ona ciknu, a Å¾ene-ratnice se odmah razmaknuÅ¾e oko nje i ka nebu usmeriÅ¾e vrhove smrtonosnih strela. MaÅ¾evi se isukaÅ¾e, a kopljia, helebarde i mlatovi osetiÅ¾e na sebi Å¾ vrsto stegnute Å¾ake. Oni u koloni zaduÅ¾eni za golubove, najuÅ¾eniji meÅ¾u u njima, sholari koje su poslali dvorovi, priviÅ¾e belim pticama uz noge poruku "Napadnuti smo", spremni da perima dopiÅ¾u koju reÅ¾e, bude li bilo vremena. Pustili bi ih i bez dopisivanja, da je stvar hitna a bitna, pa ih brÅ¾e bolje povadiÅ¾e iz kaveza. Za svaki sluÅ¾aj. Za taj sluÅ¾aj.

Ä udni krizi zaparaÅ¡e nebo odjednom. Nepregledno jato slepih miÅ¡eva izlete iz jedne Å¡pilje i napravi oblak dovoljno velik da se nadvije nad celom kolonom. PreleteÅ¡e ljude i njihove konje, a svi pognuÅ¡e glave. Klepetanje sitnih krila kao da im se odvijalo u glavama. Bilo ih je tako mnogo, a tako buÅ¡nih...

Kada ogromni crni oblak konačno prođe, opasnost koja se na tren osetila u vazduhu promeni se u tihе osmehe i poneku žalu.

"Tjah. Slepi miÅ¡evi. Pretvorili smo se u obiÅ¡ne miÅ¡eve od ovog kamenja i jezive tiÅ¡ine", progovori Kars, sada veÅ¡ sa Å¡e kolone gledajuÅ¡ i unazad ka ljudima.

„Im se okrenu da nastavi penjanje huk nekakvog dugog kopljia zapara vazduh i njegov vrh prođe mu spreda kroz vrat.“

Ritam Sabedorije

Ogromni ljudi, ako bi se ta stvorenja od sedam stopa mogla ljudima nazvati po svom izgledu, sa seđivima najrazličitije vrste, od mađeva drevnih, sablji bronzanih do kopalja dugih, sjuriće se sa svih strana na ratnike koji su ceo život živeli za bitku po kojoj će ih pamtiti. Ovo je bila bašta bitka.

Slepi miđevi se pojaviće ponovo niotkud, vrativajući se ka mestu odakle su izleteli iz stena, ali ovoga puta napadajući i one koji krila nemaju. Najpre bele golubove, jođu uvek u rukama sholaru. A onda i same uđenjake, zarivajući svoje zube u njihove vratove, oči, ruke koje su pokušavale da iz kaveza oslobode ptice makar bez poruka.

Pokolj na nebu i taj starački nije bio niđita naspram onog koji se je tek počinjao.

"**U zaklon, ka reci!**", vikao je sa zađelja kolone Bibi, vitlajući mađem kao u transu dok je gledao kako kađelu ljudske kolone nadire lavina neljudi čije oružje nije bilo ni izbliza toliko snažno kao silina njihovih pokreta i spretnost kojom su se stužili u punom trku.

Ali, reka nije bila blizu. Iako bi im pružila kakvu-takvu odstupnicu, bar jođiteći ih sa jednog boka što bi ostavljalo samo borbu na drugom i frontalni udar koji je dolazio iz pravca vrha planine, do kog je bilo bar jođi tri dana hoda, reka se čini da dalekom za one čiji je pokolj već postala sADBina.

Prvi udar su osetili hrabri ljudi Obala.

Kars se, sav u krvi, mrtav koprao u sedlu uznemirenog konja koji je njihao pod njim, a Morska straža, ne stigavajući ni da uzdahne zbog smrti slavnog komandata iz Velikog rata čije neupotrebljeni trozubac pade na crno kamenje, munjevito zgrabi pravke. Nekoliko brzih okreta iznad glave i puštanje jednog kraka omogućuje da oči tri piljci izlete i poput rafala pokose prve redove napadača. Pokose. Tako je bar trebalo da bude. Tako je uvek kada polete sijenu seđiva vojska Obala. Ali, sve što se desilo sa tim čudnim ovekolikim bićima bio je poneki krik, nečujan u buci koju su stvarale stotine njih, ogromnih. Nezaustavljenih. Pogođeni čak nisu ni pali. Nisu čak ni kada su ih dočekali isukani mađevi.

Uz bok pomorcima izjahaće ljudi čime, severnjaci ogromnih topuza i jođi snažnijih čeličnih mađeva, kakve Novi svet nije video do susreta sa dođiljacima iz Starog. Strele, iza njih, sa svojih belih a uznemirenih lepotana u trenu odapeče hice u nepreglednu masu, napeće strune iznova i iznova, ali histerični urlici pred njima nisu se smanjivali. Niti su pogodeni eni padali, već su sa strelama u udovima, čak i u ponekoj glavi, jurišali sumanuto. Iz njihovih rana slivala se gusta, krv zelene boje koja je na mesečini imala drugačije odsjaj od Karsove. Ali, rane ih nisu zaustavljale. Naprotiv. Ti snažni, visoki stvorovi sivkaste kože na kojoj dlaka nije bilo već samo sirovih miđica, uz iskežene zube i silinu kojom su nadirali niz padinu delovali su sve viđe zastrašujuće kako se distanca smanjivala.

"**U stranu, sklanjaj se u stranu!**", zaurlaže odjednom glasovi iza prve linije fronta koja je čekala susret sa neprijateljem. A on je bio svega nekoliko desetina stopa blizu. I sve bližje i bližje. Ti iznenadni glasovi ljudi nadjače ađe čak i topot njihovih konja. Plažtovi Rade. Ponosni. Ređeni da ih pamte kao odane Dobru, a ne kao one koji gaze svoju reč. Na konjima protutnjajuće u susret velikoj sili, visoko podignutih mađeva. Plažtovi su se vijorili za njima dok su jahali u slavu. U smrt.

Ako bi kog od napadača i proboli, ako bi kome ruku koja drži mađem odsekli, on bi i dalje vrižao, a iskeženi zubi kao u životinja bi pokazivali da bol može da i oseća, ne i slabost. Tek kada bi neko telo palo obezglavljeni, viđe se nije bilo živih.

"**Secite im glave, secite im...**" bilo je poslednje što su ljudi Rade izgovorili podno Velikih planina. Među njima viđe nije bilo živih.

Ritam Sabedorije

Slepi miÅđevi su se posvetili udaru sa leÅ a. OkomiÅđe se na Valtazara, koji je pokuÅđavao da se rukama spase okreÅ uÄ i svog konja ka reci, kao Åđto je radilo i sve viÅđe ratnika, traÅ¾e eÄ i bilo kakav bolji poloÅ¾aj od frontalnog sudara sa silom kakvu nikada nisu videli. Deo ljudi i sve Strele, poÅ eÅđe da prave odstupnicu pokuÅđavajuÄ i da rasteraju crni oblak sa krvavim zubima, a Mina, povlaÄ eÄ i se okruÅ¾ena vernim Å titovima, primeti neÅđto posve neoÅ ekivano. BaÅđ kada je mlatom zgromila ÅđiÅđmiÅđa, ogromni ratnik koji joj se pribliÅ¾avao sa boka uhvati se za oÅ i, zaurla joÅđ jaÄ e i ostade na tren zgrÄ en, skoro kao ukopan. Stade i ona, na tren, ppokuÅđavajuÄ i da razume Åđta se deÅđava, ali napadaÄ se za tili Ä as priba. Odmah ju je spazio, bacio kopljje ka njoj, ali je njen brzi refleks na konju, kome se hitro pribila uz grivu, spase od oÅđtrice te ona odmah nastavi sa galopom ka reci. Bila je sve bliÅ¾e. Ali, njih je bilo sve manje.

Ni treÅ ina nije preÅ¾ivila prvi udar. Bar je to mogla da nasluti po desetak njih koji su joÅđ uvek bili na konjima, meÅ u njima i Bibi, koji je maÅ eve slao baÅđ tamo gde treba. Reka je postala saveznik, ali nedovoljan. Å ume uz nju nije bilo kao u samom podnoÅ¾ju, pa su krvavi napadi iz vazduha nastavljeni, a ogromni napadaÄ i opet bili blizu. Krenuti niz reku samo bi odlagalo smrt, pomisli i pogleda kako njeni severnjaci polako padaju, jedan po jedan. Oni koji su siÅđli sa konja da bi bili okretniji u borbi nisu prolazili mnogo bolje. Crni kamen natapala je krv dve boje. A kamen je bivao sve crveniji. Pogled u stranu, dok joj je konj poskakivao po nakvaÅđenom kamenju koji je nekada moÅ¾da bio i lepa obala, bi dovoljan da vidi i kako sa konja pada hrabri ratnik Juga, koji je svoj maÅ zario u trbu napadaÄ a, a ovome ni to nije smetalo da Ä oveku odrubi glavu jednim potezom.

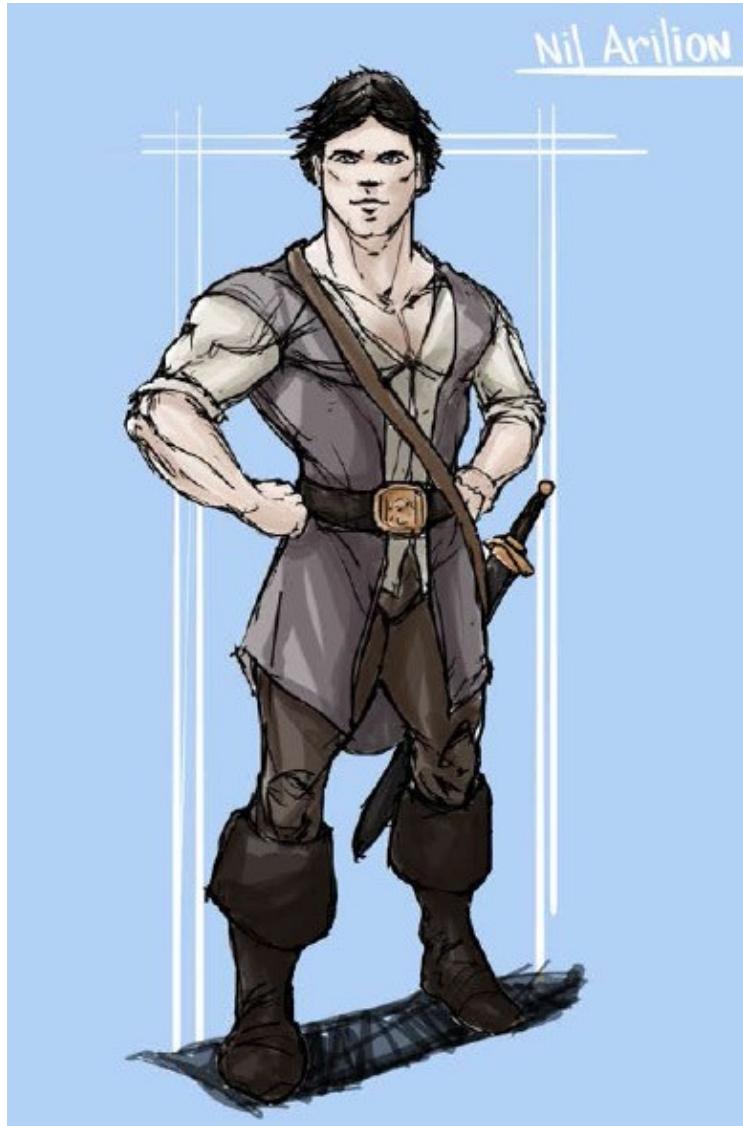
Tren kasnije, okreÅ uÄ i se u mestu, vitlajuÄ i mlatom ka dvojici koja su joj se pribliÅ¾avala, konj se pod njom prope pogoÅ en kopljem u prsa. Pad unazad, u pliÅ ak, bio je straÅđniji nego Åđto je oÅ ekivala. Udarac glavom u crni kamen odmah joj raskrvari teme. Lice joj u trenu nakvasi mlaka voda i vrela krv. OÅ i su joj se sklapale dok joj se svest mutila, svesna da je to njen kraj. Mlat je sve slabije stezala, a crna reka poÅ e da je, nemoÅ nu, vuÄ e sporo sa mesta krvoprolaÄ a u kome se glasovi ljudi viÅđe nisu Ä uli. Samo krici "**Zaaaaaiiiilllll**".

I jedan mnogo Ä udniji.

"Saaaaah-beeee-doooooriiiiiaaaaaaa!!!"

Chapter 2: Sabedorija

Sabedorija

KrÄ ma podno juÅ¾nih zidina Zlatnog dola bila je jedino mesto u gradu u kome se u tim sitnim noÄ nim satima mogla primetiti bilo kakva Å¾ivost. ObiÄ no ponoÄ nije doba dana u kome druÅ¡tveni Å¾ivot zamre u gradovima pet kraljevstava, ali kako se iÅ½ekivao prvi dan proleÄ a, a u njega je po drevnim obiÄ ajima valjalo uÄ i ranim ustajanjem i odlaskom u prirodu, malobrojni gosti jedini su bili budni.

Gradska straÅ¾a je sebi odavno priuÅ¡tila luksuz da drema na zidinama pokraj kapije, a spavanja ni izbliza nije bilo iza vrata nad kojima je bio urezan natpis "Urtova gostonica". U njoj se joÅ¡ uvek sluÅ¾ilo, gosti su nazdravljeni sudarima punih krigli. Aul koji se tu toÄ io bio je meÄ u boljim pivima u RÄ i, pa je pripitost odavno zavladala meÄ u budnima, no oni nisu jedini koristili okrilje noÄ i za uÅ¾ivanje.

U Å¡tali pokraj krÄ me njegove ruke su se uz njen struk. GledajuÄ i ga odozgo, dok je leÅ¾ao na gomili slame, prestala je da se pita kakva ju je to luda sreÄ a zadesila da naoÄ iti stranac, tako slatkoreÄ iv

Ritam Sabedorije

a tako zgodan, baÅ¡ u gostonicu njenog oca svrati i baÅ¡ nju odabere, tako obiÅ nu. Inela smesti svoje butine bliÅ¾e njegovim. RaskopÄ ana koÅ¡ulja otkri unutraÅ¡nje strane njenih napupelih grudi koje su gorele od Å¾elje da dodirnu njegove. Å½udeÄ i za spajanjem dva tela o kome je toliko maÅ¡tala prenu se baÅ¡ kada i on. Vrata iza njihovih leÄ a se otvoriÅ¡e uz tresak, a stari Urt, sa dvojicom grdosija, takoÄ e se toljagama u rukama, dreknu:

"Inela! UbiÅ u i tebe i njega!"

Momak se brzo izvuÅ e, a kako mu je konj bio tik pokraj vrata shvati da je beg bez borbe nemoguÅ . Dodatni problem je predstavljala Ä injenica da mu je maÅ u koricama, a one privezane o sedlo, koje je sve viÅ¾e ostajalo iza trojke koja mu se pribliÅ¾avala. Pogled u stranu, ka vilama, bi dovoljan da pomisli "Nisu trozubac, ali posluÅ¾iÄ e".

Hitar pokret omoguÅ i mu da ih zgrabi pre nego Å¡to mu je Urt dovoljno priÅ¡ao da ga opauÅ i debelim drvetom, te se izvi u stranu, po nogama od pozadi udari besnog krÄ mara, potom i po glavi, tek toliko da se Urtu pomuti svest. Zbunjeni tandem Å¡irokih pleÄ a se pogleda, pa se zatrÄ a na njega, ali i njih zadesi iznenadni pokret suparnika. Momak se i sam zaleti ka njima, zabode vile u pod i odbaci se u vis, preletavÅ¡i baÅ¡ izmeÄ u njihovih glava. Dve uzdignute toljage samo je velika koliÄ ina aula u krvi spreÄ ila da zavrÅ¾e na susednim Ä elima, a dok su se okretali za strancem po potiljcima ih udari najpre jedan, a potom drugi kraj drÅ¾ke.

Trojica na podu, bez svesti, devojka koja se tresla od straha i konji koji su na tren zanjiÅ¡tali dok je kratka borba trajala. Shvatio je da je vreme za rastanak, te priÄ e Ineli, uze joj dlan u svoj i celiva ga, Å¾apnuvÅ¡i:

"Reci mu da sam te primorao. RazumeÅ e".

OstavivÅ¡i zbunjenu devojku da se pita Å¡ta sve ovo bi i kako mu je uopÅ¡te ime, odjaha tren kasnije na svom Vihoru, pravo u noÄ . Topot konja za tili Ä as proÄ e kroz kapiju koju budne oÄ i odavno nisu Ä uvale, a potom preko mosta pravo na jug, ne toliko daleko koliko mu se Ä inilo da Ä e noÄ biti duga kada je video ko je otvorio vrata Å¡tale.

A noÄ je joÅ¡ trajala kada ga je brzi konj doveo pred zidine neobiÄ nog grada u koji je poÅ¡ao.

"JoÅ¡ nije zora... Nije trebalo ovoliko da Å¾urimo, druÅ¾e", pomilova po grivi Vihora, svestan da je stigao pred jedine kapije u pet kraljevstava koje se nikada ne otvaraju pre nego Å¡to sunce izaÄ e na istoku. Stara mudrost kojom ga je Mirdos Drveni uÄ io da se "noÄ u Zlo pomami" na tom mestu je toliko verno primenjivana da nikome i nikada kapije nisu otvarane noÄ u jer je "dan za Dobro, a noÄ za Dobro nije".

ShvativÅ¡i da ima joÅ¡ nekoliko sati samoÄ e pred sobom, priveza vernog druga za obliÅ¾nje drvo i svoj mali zaveÅ¾ljaj stavi pod glavu, te prileÅ¾e, dok ne svane prvi proleÄ ni dan. BuÄ enje uopÅ¡te nije bilo onako kakvim se nadao.

Hladan dodir Ä elika na levom obrazu bio je pravi Å¡ok. Otvorio je prvo jedno oko, spazivÅ¡i traku boje rÄ e oko zglobo Ä izme pred njim, a onda otvori i drugo. Pogled mu se dizao, preko savrÅ¡eno iskovane oÅ¡trice maÅ a do gvozdene rukavice koja ga je drÅ¾ala, potom srebrnkastog odsjaja veriÅ¾njaÄ e, sve do barbute kojom je bio prekriven najveÄ i deo lica.

"Pre nego Å¡to me ubijeÅ¡, reci mi bar zaÅ¡to se selim kod svog brata. Mislim... Ä isto da znam Å¡ta da mu kaÅ¾em kada ga sretнем na nebesima?", upita odozdo, oÄ ekujuÄ i odgovor "Ovo ti je zbog Inele" i pokret maÅ a.

Ritam Sabedorije

"C-c-c", ređe neočekivani glas, a onda ruka skinuće kakav se ne viđa i često. Njena duga kosa Čvute boje i osmeh koji nije video pet godina behu dovoljni da mu padne kamen sa srca.

"Tina! Pa ti nisi normalna, morskih talasa mi!", uzviknu.

"Starić, Nile, starić. Ranije si bio oprezniji", ređe Tina Pasilis, pružajući mu ruku da ustane.

Zagrljaj im beće dug. Iskren, prijateljski. Bać kao kada su se, davno, poslednji put videli na rastanku podno bedema Niti.

"Kada sam video boje rđe oko članka..."

"Od malog trika srce ti siće lo u pete? Umećti i bolje, prijatelju", ređe i dodade mu mađe. "Kao u stara vremena, ko izgubi - donosi vino?", upita ga, a on, nasmejan bać kao i ona, prihvati dvoboja iako joć uvek pospan, ali i radostan.

Tek što su se vrhovi oružja dodirnuli za početak međdana, tećke, stare kapije pokraj njih počele da se otvaraju.

"Tačni kao i uvek. Bać, kada se sunce rađa", ređe Nil Arilion i pogleda osmoricu mladih sholara koji dve kapije otvoriliće Čirom.

Konje su uveli primećujući i tajac oko sebe. A on je nastao čim su mladići koji če se učiti enjacima tek nazvati - shvatili ko im je to dočinio u goste.

U susret im priđe starac veoma duge brade, sa rukama na leđima pre nego što ih razgleda pred njima.

"Gosti dragi. Vi bać poranili. Učite, učite. U gostoprimnici je sve spremno za vas", ređe im, a oni poslušajuće starog Daruniusa, kao što su svi u Čkoli sholara već decenijama i slušali, što upravniku i priliči.

U gostoprimnici je bilo prilično čovjekovo za to doba dana, ali i gosti koji su stigli nisu bili bilo ko. Prineće im prvo počasnu mlaku vode, stari ritual svih sholara od kog se ne odustaje vekovima kada se o zori radi. Potom ih poslužiće ovsenom kačjom, uz malo voće, kao što je to i red među učenjacima. Razgovor koji isprva beće sav srdačan prekinut topot konja na samom ulasku u veliko dvorište. Sa prozora spaziće srednjovečnog, u krzno odevanog čoveka koji siće sa konja čim ga za uzde prihvatiće dva sičuna sholara, verovatno tek u prvoj od pet godina učenja koliko ih će.

Sićavčići, konjanik najpre će učiti, pa se protegnuti, a onda početi da se sporim pokretima u mestu okređe i posmatra unutrašnjost jedinog grada u pet kraljevstava čije su zidine činile savršeni krug oko dvorišta.

"Neka ga. Neka osmotri. Nije nam dolazio davno. Bać, davno", ređe Darunius.

Nil uvide da njegov stari prijatelj uči ima imu viće sete nego što je to ikada mogao ranije da primeti. Znao je i zašto, samo nije znao da će ponovni susret sa dvorištem u kome je odrastao biti toliko dirljiv.

"Svaki put mu oči i zasuze. Naravno, nemojte mu to reći i u lice. Znate kakav ume da bude Isak kada ga dirnete u ono što voli", ređe upravnik grada-Čkole.

Ritam Sabedorije

Isak Daladur je gledao po vratima, prozorima, balkonima, sve dok ne spazi Tinin pokret rukom. To mahanje ga baÅ¡i obradova.

"Mala, ako mi niste saÅ— uvali ni malo onog dobrog vina sa juga, teÅ¡ko vama", prodra se iz dvoriÅ¡ta Isak pre nego Å¡to se u trenu uspentra uz desetaka stepenika do gostoprimnice. Put je, ionako, vrlo dobro znao.

"Å— asni gospodaru JuÅ¾ne StraÅ¾e, Å— ast nam je videti vas ponovo", reÅ— e mu vremeÅ¡ni upravnik.

"Aha. Tako nisi priÅ— ao, Daruniuse, kada ste me izbacivali odavde. Otac me umalo nije ubio od batina kada me je video pred vratima koji dan kasnije", reÅ— e isprva ozbiljnim glasom Å— ovek sa severa, a onda skinu krzno sa svojih pleÅ— a i zagrali na kratko prvog u odboru za doÅ— ek. Kada se okrenuo mlaÅ— ima, osmeh mu se razvÅ— e kako je to samo on, veseljak, umeo.

"Nile! Tina! Kao da su decenije proÅ—le! Kako vreme promiÅ— e ti si sve viÅ—je isti otac, sto mu buradi aula! Vidi nje! Dobro, tebi ne bih smeо da kaÅ¾em da si kao otac, matori kovaÅ— bi me onim svojim maljem smanjio joÅ¡ viÅ—je! Ala izraste ti...", reÅ— e Isak, privivÅ¡i ih obe na grudi.

"Gospodaru Daladure, da se posluÅ¾ite", priÅ— e im mladi sholar gostoprimniÅ— ar.

"Dela, dela. Nisam niÅ¡ta okusio od... Malopre. Samo, nemoj mi te tople vode i ovsene kaÅ—e. Ima li kakvog vina, sa juga recimo, da nazdravimo ovom susretu pre nego Å¡to...", i tu mu glas stade.

"Da. Ozbiljan razgovor nas Å— eka. Vremena su ozbiljna, IsaÅ— e, svestan si i sam", izgovori Darunius, a baÅ— tada novi konj ujaha pokraj nekoliko sholara koji su izlazili na proleÅ— ni uranak. MladiÅ— neÅ¡to duÅ¾e plave kose koji ga je jahao, u tankom oklopu koji je prekrivao tek gornji deo njegovih miÅ—iÅ— avih grudi, bio je upravo onaj koga su Å— ekali. No, umesto uobiÅ— ajenog tihog pozdrava, sa prozora, a i iz kolone sa kojom se mimoijao na kapiji, zaori se desetine glasova "Vili! Vili! Vili!".

"Mir! Mir, deco, da ne bi bilo Å— asova i danas!", povika Vukor Zemljani, Å— iji red sholara bi Å—irom kraljevstava poznat po savrÅ—enoj vezi Å— oveka i prirode. Ali, Å— ake, ne mlaÅ— e od 13, a ne starije od 20 godina, nije bilo lako umiriti. Po drugi put su neki od njih mogli da vide snaÅ¾nog Vilija Turloka, nepobedivog borca na turnirima, mladog gospodara Bedema i jednog od Å— etvoro junaka Velikog rata.

"Prvo Obale i Visoko. Onda Sever. Sada i Jug. Svi smo tu. Pa, da poÅ— nemo", reÅ— e Darunius koji izaÅ— e potom pred Vilija, Å¡to uÅ— iniÅ—je i ostali gosti.

"Tina! Dobro je da ti je otac kovaÅ— , trebaÅ— e mu silni maÅ— evi da te odbrane od prosaca", reÅ— e snaÅ¾ni Vili preslatkoj, ali devojci iz Visokog kraljevstva poznatoj po ratnim veÅ—tinama koje su zadivile i mnoge slavne vojskovoÅ— e. Potom se sjajni ratnik Juga okrenu ka Daladuru.

"Gospodaru IsaÅ— e! Kakva je radost videti vas opet. Nemojte mi samo reÅ— i da ste veÅ— nazdravili bez mene?", izgovori Vili Turlok, nasmejan i dok je zagrljaj sa severnjakom trajao. A zagrljaji Severa i Juga nisu bila baÅ— Å— esta pojava u Pet kraljevstava.

"Nile! Prijatelju stari, ne zameri Å¡to tebe poslednjeg pozdravljam. Tina mi ne bi oprostila, a Isak bi me mlatom pozdravio po leÅ— ima da sam ga preskoÅ— io", reÅ— e Vili prestolonasledniku Kraljevstva obala, koji na tren bi vrlo, vrlo sreÅ— an Å¡to su Å— etiri junaka Velikog rata iznova na istom mestu. Koji momenat kasnije priseti se da je povod njihovog okupljanja daleko ozbiljniji: sve jaÅ— e glasine da je ekspedicija u Novom svetu pobijena. I to sa namerom. Å— ijom i kakvom, niko nije znao, ali je tek tih glasina bilo na pretek.

Ritam Sabedorije

Sastanak koji je poÄ eo nedugo nakon pozdrava i zdravice, koja na Isakovo insistiranje nipoÅ;to nije smela da bude izostavljena, promenio je gostima Ä¾ivote za svagda. I onima u Sabedoriji.

U sali upravnikovoj, za velikim okruglim stolom sedela je sa jedne Daruniusove strane slavna Ä etvorka iz Velikog rata, a sa druge pet naÄ elnika redova sholara. Tik pokraj Vukora Zemljanog, bio je tu njegov vrÅ;jnjak, vremeÄ;ni Karnis koji je upravljanje Drvenima preuzeo nedugo nakon Ä;to je Isak bio izbaÄ en, te, redom, niski i u stomaku pozamaÄ;ni Duk Metalni, visoki Zarlo Vodeni i pomalo Ä udni, gotovo neprimetni Cint Vatreni, jedini Ä ija brada nije uopÅ;te bila duga, za razliku od prodornih oÄ iju koje su upijale sve Ä;to se oko njega zbiva. Uostalom, Vatreni su oduvek i bili poznati kao red "otvorenih oÄ iju", koji iz okoline koja ih okruÅ¾uje saznavaju mnogo viÅ;je nego oni kojima pogled sluÅ¾i samo da paze da se ne sapletu ili ne bi li uoÄ ili lepu Ä¾enu.

"Prijatelji, ne bismo vas okupljali nakon svih ovih godina da se nismo sloÅ¾ili da je vreme koje je pred nama moÅ¾da opasnije i od onog uoÄ i Velikog rata. Pokolj koji...", poÄ e Darunius priÄ u, ali ga Nil, ne baÅ;jivo, prekide.

"Pokolj? To su glasine, nemojte da ih smatramo ozbiljnim dok se sve ne razjasni. Ja i dalje ne verujem da je Kars mrtav. Ne, to je nemoguÄ e. On nikada ne bi dozvolio da netrag...", reÄ e princ prestolonaslednik kraljevstva Obala, ali ga Isak uhvati iznad Ä;ake i pogledom mu pokaza da sedne.

"Nile, potpuno razumemo tvoj stav. Ali, on moÅ¾da uopÅ;te viÅ;je nije bitan u pet kraljevstava. Neki od nas se ovde slaÅ¾u da je pokolj o kome se priÄ a samo neosnovana glasina, jer se nikada nije desilo da druÅ¾ina od pedeset probranih ratnika iz svih naÅ;jih kraljevstava, sa pet sholara i viÅ;je od dvadeset golubova - propadne u zemlju, a da se od njih ne Ä uje ni glas. Dva meseca tiÅ;jine su, ipak, dva meseca...", reÄ e Karnis Drveni.

"Mislim da su nas sholari ovde okupili zbog neÄ eg drugog. Ä ta je bilo sa ekspedicijom saznaÄ emo pre ili kasnije. Ali, ono Ä;to se sprema, ili, bolje reÄ eno, ono Ä;to je veÄ poÄ elo, daleko je veÄ i problem", reÄ e Vili, a onda pokaza prstom na mapu Starog sveta, koja je bila iscrtana na velikom okruglom stolu, i dodade:

"Prijatelji moji dragi... Tina, IsaÄ e, Nile... Sprem se novi rat. Rat u kome Ä u ja isukati oruÅ¾je na vas, ako se neko Ä udo ne dogodi", izgovori Vili, a Tina i Nil ga pogledaÅ;je razrogaÄ enih oÄ iju, uz otvorene usne koje su oslikavale nevericu. Isak je samo klimao glavom, znajuÄ i i sam koji deo priÄ e sledi. Turlok se odmah tome i posveti:

"Rat... da. Veliki poput Velikog. Moj kralj je poslao golubove u sve gradove Juga. Niko ne uspeva da ga ubedi da moÅ¾da nije izgubio sina u Novom svetu, reÄ;en je da kazni zaverenike...", izgovori Vili, kada ga Tina prekide:

"Kakve sad zaverenike, TurloÄ e!?".

Odgovor je Ä;jokirao i nju, a naroÄ ito Nila:

"Vojska Juga se diÅ¾e. Iz svih gradova. I to ne samo obiÄ na armija, iz svakog od 'gnezda' od po 3.500 ljudi svakako kreÄ e. Idu Ä ak i deca iz 'legla'. Hiljade njih se sprema i polazi... na Obale".

"Vili?! Na Obale?! Ali, kakve Obale imaju veze sa svime ovime, pa ekspedicija je bila zajedniÄ ka!?", upita preneraÅ¾eni Nil, ustavÅ;j i od stola ponovo, ali ga Isak iznova povuÄ e da sedne. Turlok saÄ eka, uzdahnu, stegnu zastraÅ;jujuÄ u pesnicu od nervoze, pa nastavi mirnijim tonom:

Ritam Sabedorije

"Od kada je Boar izgubio Bibija... bar je moj kralj ubeđen da je Buronovog mlađeg brata tama pojela, niko ne uspeva da mu skrene misli sa zavere koju je uvrteo sebi u glavu. Obale su, smatra, sve osmislike, ne bili, kao najbljiće Novom svetu, njime i zavladale. Bojim se da je rat neizbežan, prijatelji. Jer, dok mi ovde sedimo, ačak je i vojska mog grada krenula u Krik da se pridruži kralju. A kralj je eka i mene", reče Vili i, tokom tajca koji je trajao i dalje, sede, gledajući Nila u oči. Nila, prijatelja, na koji je kraljevstvo trebalo da pođe.

"Prijatelji, ovo je to mladi Turlok kaže dovoljno je da svi udarimo jekom o glavu, ali bojim se da su moje vesti još gore", progovori tada Isak i ustade.

"Pre dva dana stigao mi je golub od kralja. Zapravo, od kraljice Lee. Rarg je potpuno smetnuo sa uma od kada je izgubio Minu. Znate i sami sa kakvom je silinom krenuo u Veliki rat kada mu je Vrol pogubio mladog Brila... siroto dete, nebesa neka mu se smiluju, ni dvanaestu nije dočekao... Ovo je, međutim, još već i udarac bio za njega. Lea mi je javila, da skratim, ovo", reče Isak i pročita pisamce u kome je stajalo: "Rođaće dragi, prijatelju porodice naše i odani podanije kraljevstva Rarga Grunvelda. Rat se spremna, kraljevu decu treba svetiti. Češko vojsku u Svratiće, skup je potom u Sablasti", izgovori Daladur.

"Ne razumem? Sablast? Sever kreće na... Rade u?", upita potpuno jekirana Tina, ne shvatajući šta bi iko osvajao kraljevstvo koje je već bilo pokoren u Velikom ratu.

"Od sada će ja pričati, a vi ćete me slušati, deco draga", reče Darunius i iznese i situaciju i plan koji su u Sabedoriji pripremili za slavnu četvorku.

"Da, Tina, i uuma kreće u rat. Sever, kako ga ovih godina sve čekajuće zovete. Ali... ne kreće Rarg Grunveld samo na Rade. Kreće i na Obale. Ne pitaj me ništa, Nile, sve je to su nam sholari odande javili je da će deo vojske krenuti niz obale Rade, jer je stari Rarg ubeđen da iza svega stoje prevratnici koji bi da vrate Pagrore na vlast. Uz to, ubeđen je, u svom besu, da im saveznici nisu samo Istočnjaci, već i Obale. Dvor grmi od njegove srdžibe, uveren je da baš kraljevstvo tvog oca, Nile, zbog najveće flote ima i najveće pretenzije na Novi svet. U isto vreme, i Jug se podigao na oružje. Dva izgubljena kraljevska deteta... dovoljna za novi rat. Već i od svih dosadašnjih. Zbog toga smo vas i zvali. Sprečite to", reče Darunius.

"Mi? Kako mi možemo da sprečimo to? Pa, ja sam samo čekač kovač, Nil bi možda mogao da... samo, na Obale kreće u dve vojske, što on može da...", pitala se Tina, koja nije ni slutila o kakvom je sastanku reče kada je dobila poruku "Važnije nego pre pet godina. Hitno doći. Skup je prvog dana proleće. Četvorka će ponovo biti na okupu. Darunius".

Progovori tada Karnis Drveni, iz roda sholarskog koji na prijateljstvu insistira.

"Plan je da vas četvoro krenete na tri strane. Neko da zaustavi Jug, neko da smiri Sever, a neko da pohita u Novi svet i sazna što se, nebesa mu, uopšte dogodilo. Nile, ti se ne odvajaš od ogrlice svog ubijenog brata u Velikom ratu, zar ne?", reče Karnis i pogleda ka ruci princa Obala na kome je bila ogrlica devetogodišnjeg Modesta Ariliona kog nekadašnji kralj Rade ubi.

"Počne na Jug i njome garantuj kralju Zantu da Obale nemaju ništa sa nestankom ekspedicije. Kralj-otac će razmeti sina kralja. Verujemo to bar... Tina, če ti praviti društvo, kao garant Visokog kraljevstva za istinitost tvrdnje. Isač, počne i svome kralju, a ti Vili - oduvek si želeo avanture kakvih nikada nije bilo, zar ne? Novi svet te čeka. Donesi nam Istinu. Pre nego što to bude kasno", reče načelnik roda Drvenog.

Ustadože potom tri mlada člana četvorce i progovoriše svi u glas.

Ritam Sabedorije

"Ako zakoračim na dvor Juga, kralj Zant će me pogubiti bez da me sasluša. Pa, u rat je krenuo, ja ču mu samo biti trofej Čijom će se glavom dići iti pod zidinama Morske zvezde?!", izgovori Nil.

"Da idem u Novi svet? A kralj me poziva u rat? Ma, da li to moje učili dobro čuju, da ostavim svoj grad, svoj Jug, a u rat sam pozvan?!", zagrme snažni Vili istovremeno kad i Nil Arilion, prestolonaslednik Obala.

"Ne bojim se ni čitave armije pred sobom, ali plan je...", pokuša da se u razgovor umeša Tina, shvativši vrlo brzo da su dva snažna muška glasa jača od njenog, ma koliko da se upinjala da stavi do znanja da mora biti da postoji i drugo rešenje.

Buka je potrajala skoro čitav minut. Dok Darunius ne podiže svoju ruku. Mladi su se stižali, nedugo zatim seli, poput Isaka koji se nije ni micao sa svoje stolice, već se, nalakšen na ivicu stola, i sam pitao što je, zapravo, najbolje rešenje.

"U svih pet kraljevstava vi ste, kao i gospodari gradova i kraljevi, oni koji donose odluke. Tako će biti i danas. U svih pet kraljevstava sholari su tu samo da savetuju. Poslednju nedelju zime ovi stari sholari pred vama, deco naša draga, skoro da oka nisu sklopili smisljajući i najbolji plan da se ludilo zaustavi. Ako verujete ovim sedim glavama...dobro, nisu joši uvek baš sve sede, ali ako nama verujete - jedino što nam možde doneti mir koji polako ustupa pred gnevom dva kralja, je ono što smo izneli ped vas. Ako ne želite, slobodno to recite. Znajte samo da Sabedorija, njeno hiljadugodišnje znanje o čoveku i prirodi koje je utkano i u nas ovde pred vama, smatra da je plan koji smo izneli jedini za koji mislimo da će uspeti", izgovori stari upravnik.

"Ali, zar nije bolje da Vili ode svome kralju, pre če njega poslušati nego mene?", upita Nil, iskreno.

"Ima kralj Zant i savetnike kojima više veruje od Vilija Turloka, savetnike koji su ga u isto ovo što mi govorimo ubedili, pa nisu uspeli da ga odvrate od rata", odgovori Darunius.

"Zašto ne krenemo onda svi ka Jugu, ako već tako stoje stvari? Kralj će pre saslušati četvorku", reče Tina.

"A ko će zaustaviti Sever, če edo drago?", izgovori upravnik grada-čijke.

"Da se ipak podelimo u parove?", predloži Isak, dodavši: "Ko će stići i do Novog sveta i nazad za tako kratko vreme? Pa, to je više od pet meseci putovanja tamo-amo, sto mu buradi aula! Do tada će hiljade izginuti!", dovrši svoju misao severnjak.

"Izginaće i stotine hiljada ako se istina ne sazna. Neko mora da krene po nju, ma kolike da su opasnosti Novog sveta. Od Vilija boljeg borca sa opasnostima nema, tu će te se složiti", odgovori Darunius, a graja ponovo zavlada u prostoriji.

Čitav sat od početka razgovora proče, a strasti su se nekakako - smirivale. Načelnici rodova sholarskih iznosili su svoje tvrdnje u prilog planu, a kada se Isak sa njim na kraju složi, to kao da bi prekretnica.

"Ako će ikoga poslušati, Grunveld će to učiniti zbog svega onoga što smo zajedno uradili u Velikom ratu. Ja pristajem", izgovori tada Daladur.

Vili nedzgo zatim obori pogled i reče "Moj kralj će mi oprostiti, znam. Samo da ne stignem prekasno".

Ritam Sabedorije

Nil i Tina se pogledaju, svesni da im ozbiljnost situacije i izneti argumenti ne ostavljaju više mnogo prostora za raspravu. Nju nisu ni čeleli, samo su tragali za drugim, dobrim rešenjima. A njih uopšte nije bilo na vidiku, osim ponuđenog. Koje, složili su se, nije bilo dobro, ali je bilo jedino koje je imalo kakvog, takvog smisla.

Dogovor je se u glas da neće odustati, ma što ih se na dvoru Juga desilo.

"Neka me bogovori mora da uvaju bolje nego mog brata. Neka me i črtuju, samo da mir ne ustukne pred ratom", složili su Nil, a Tina ga dodirnu po dlanu, klimnuvši gladom kao znak saglasnosti. I odanosti nekadašnjem prijateljstvu. I sa njim, i njihovih kraljevstava.

Ačetvorka dogovor potvrdi isukanim oružjem na stolu i reče Isaka Daladura:

"Da mudrost pobedi, a mir vlada!".

"Da mir vlada!", odgovor je Tina, Nil i Vili.

Darunius odahnu. Potom nazdravi ačetvorkom vina, a onda njegov zaista visoki kolega dodade nešto posve iznenađujuće za goste:

"Nećete ići sami. Ptice će nam biti od velike važnosti, jer će brzina vesti biti važnija od oružja. Daćemo vam po jednog od najboljih mladih sholara", dodade Zarlo Voden, a koji učenici u taj red behu već vekovima birani ako bi se posle četiri godine zajedničkih asova pokazalo da im je snalažljivost najveća vrlina.

"Neka uči", izgovori glasno Darunius i pred slavnog, a i dalje zatečenom ačetvorkom, pojavi se pet mladića. I, redom ih predstavljeni njihovi učitelji.

"Bobi... biće Drveni za godinu dana, kada obuku okonča", reče Karnis počevši da hvali ljudske osobine i ocene iz Psihe ačetkovog i Jezika stranih tog 17-godišnjeg krupnog dečaka.

"Biće on Bobi Debeli, a ne Drveni", reče Isak sebi u bradu, nasmejavši se momku koji ga je podsećao na sopstvene mlade dane, bar po stomaku.

"Tadak... za sada samo toliko od imena, dok ne privede kraju obuku", predstavi Zarlo Voden svog čaka, koji je dojavši iz skromne severnjačke porodice toliko briljirao u astronomiji i poznavanju istorije da je zadivio čak i sholara koji ga je odabrao za školu, a jedino se tako u nju i moglo doći - na preporuku nekog koji ju je već uspešno završio.

"Nejt. Metalni. Znam, deluje vam siću učeno to momče od 15 leta, ali on je već sada Metalni, bradom svojom garantujem", izgovori stari sholar Duk, zgrauvši potom ačetvorku podacima o količini znanja koje je dečki upio za kratko vreme, ali i čingenici da ima sposobnost da ne spava po nekoliko dana i noći, sve ne bi li bđio nad knjigama raznih mudrosti.

"Alek. Biće Zemljani, ako već i nije. Godinu je dužne među živima od Nejta, ali, drveće a mi mogu, ovo dete iz Igle je čudo koje nam stiže jednom u stotinu leta. On ne poznaje prirodu kao mi iz načeg reda, on je jedno sa njom. Sve u njoj ume da čita, i što ih je bilo i što će biti. Da moram da krenem ja sa vama, ovako mator, ipak bih i njega poveo", bi garancija Vukora Zemljjanog za tog mladića.

"Fengor", progovori konačno Cint Vatreni kada uči njegov najbolji čak. "Fengor. Najmudrije i najčudnije dete koje nam je učilo u školu u poslednjih... pa, koliko već, Daruniuse? Znanje Psihe

Ritam Sabedorije

Ä ovekove drÅ¾i u malom prstu. Iz lica, drÅ¾anja, gesta Ä ita mane i vrline, predviÄ a pokrete i odluke. U matematici je bio slab isprva, ali njegovo poznavanje Supstanci... VideÄ ete, mladi gospodari, njega imati uz sebe olakÅ¡aÄ e vam mnoge muke".

"Izvinjavam se, Ä asni uÄ itelji, Ä;to vas prekidam, ali... vaÅ¡ih ograna ka je pet, a nas je Ä etvoro? MoÅ¾da sam i ja bio isprva slab iz matematike, ali...", reÄ e Vili.

"Sa Isakom Ä e krenuti dvojica. Vojska Severa kreÄ e na dve strane, svaka pomoÄ Ä e mu biti dobrodoÅla kada poÄ e svom kralju. Ostali Ä ete dobiti po jednog saputnika, a sada ih.. izaberite", izgovori Darunius, a pre ostalih za reÄ se javi Tina.

"Mudri su to momci, pokazaste nam. Neka oni odluÄ e sa kim Ä e i kuda, jer ste im plan, u to ne sumnjaj, veÄ izneli".

Mladi sholari se pogledaÅje, a onda poÄ eÅje da prilaze. Uz Tinu i Nila stadoÅje Alek i Nejt. Pokraj Isaka priÄ oÅje Fengor i TadÅ¾a. Poslednji ostade Bobi, koji pomalo nespretno stade uz Vilija kome ne bi baÅi svejedno kada vide da uz njegovo savrÅjeni muÅko telo, stvoreno za bitke, staje debeljko.

"KrenuÄ ete posle ruÄ ka", reÄ e Darunius. "Vreme je naÅ¡ najmanji saveznik".

I nakon Ä;to se konjanici oko podneva pred drevnom kapijom raziÄ oÅje, natovareni tek sa po jednim dodatnim konjem koji je nosio osnovne namirnice i ptice, Ä udni tajac zavlada gradom sholara, Ä ije kamene zidine u savrÅjeni krug stvorilaÄ pre viÅje od hiljadu godina veÅte ruke graditelja iz svih kraljevstava Starog sveta.

"Neka ih Dobro prati", reÄ e sebi pred poÄ inak stari Darunius, sumirajuÄ i nimalo obiÄ an dan. Otvori potom ormar, uze bocu svog omiljenog vina, otpi gutljaj i tren kasnije, uz vrisak i razrogaÄ ene oÄ i, pade na kolena, guÅjeÄ i se dok mu je iznenadna smrt stezala grlo. Koji sekund kasnije pade na pod svoje sobe mrtav, nikada ne saznavÅi Ä;ta je i kome zgreÅio, niti ko Ä e ga, otrovanog, naslediti na mestu upravnika Sabedorije, Ä;kole sholara.

Chapter 3: Mapa Starog sveta

Ovo je, naravno, samo mali prikaz. Detaljna, velika mapa Starog sveta nalazi se ovde:

<http://imageshack.us/photo/my-images/526/starisvet.jpg/>

(Linkovanje nije moguće, neophodno je kopirati ovu adresu i otvoriti je u posebnom prozoru)

Chapter 4: Mutavi

Mutavi

Okolina Stubova nije poznata kao predeo u koji se rado kreće na proleće ni uranak. Ne zato što je to kraj pored jednog od gradova Rade, koji pritom nije baš daleko od oboda Južnog kraljevstva, već zbog ne baš gotoljubivog tla, na nekim mestima peskovitog, a na nekim obraslog vrlo gustom šumom u kojoj je oduvek bilo i svega i svačega. U jednoj takvoj, na brdačcu nedaleko od puta kojim se baš retko prolazi jer su obližnja sela prilično opustela tokom Velikog rata, nalazila se krš ma Mutavog.

Nije imao ime, ili ga bar niko od seljaka nije znao. On sam nije znao da ga saopštiti, budući i da je bio nepismen. Malobrojno lokalno stanovništvo bi odlazilo do njega tek ponekad, i to predveče, posle radova. Svratili bi kod tog udinog oveka sa povezom na licu, koji je u njihov kraj stigao sam, na konju, jednog posleratnog dana i bez da je ikoga pitao - počeo da obnavlja krasnu gazdu koji umro kada je uočio da su mu oba sina ubijena u sudaru sa vojskom Juga. Nikoga stari kralj mar nije imao od rodbine, osim nekog brata kog decenijama nije video zbog svačega. Seljani su se stoga saglasili da je baš dočljak stigao da nastavi gde je sa gostima stao njegov pokojni brat.

Sami seljaci su mu dolazili kako kada. Ne preko dana zbog obaveza, a u sumrak tek na bocu solidnog vina ili ne baš sjajnog aula. Dok je sunce grejalos, niti njih, niti putnika-namernika gotovo i da nije bilo. Pa opet, tog jutra je zvuk kopita prenuo one u kraljici Vidno umorni konjanik, koji ne beže prebacio etrdesetu, ugleda kako neko cepa drva, pa izgovori:

"Srećan rad", reče on sijavajući, a potom priveza konja pred kraljicom. "Ima li se što pojesti u vašoj gostionici?"

"Kralj ma je ovo, neznanče. Ali, hrane bi moglo da se načne ako se kod tebe načne i koji srebrnjak", reče Itan oveku koji bi mogao biti njemu sličnih godina.

"Nači i če se, ako nudite bilo što od mesa, nisam ga okusio danima", reče gost, pa skide svoj ogrtač, proče pokraj prve osobe koju je spazio, a koja odloži sekiru, ostavi drva da budu iscepana kasnije, te sa njim uče u kraljicu.

Unutra su bila još trojica. Dva gosta u uglu, koja su kusala nekakvu čorbu i dalje od njih nešto stariji čovek, ne stariji od pedeset leta. Dočljak ga odmeri, primeti da savijen nešto radi pokraj buriča, te nazva dobar dan i zamoli ga za čašu bilo čega što bi preporučio. Odgovor nije dobio od gazde.

"Mutav je. Može da te čuje, ali ti ne možeš njega. Ja ču te uslužiti, sa mnom će se ionako lakše sporazumeti. Može hladnog aula malo, da se osveziti, neznanče?", reče Itan.

"Uh, drage volje. Samo, nema razloga da se ne znamo, a već se raspričamo. Ruzrok sam, a ti?"

"Itan mi je ime. Ovde sam odrastao, u obližnjem selu. Sad pomažem Mutavom. Odakle ti doče u naš kraj?"

Gost reče "Sa severa. Severa našeg kraljevstva, ne brini, ne izgume". Posle toga zastade, ne bi li bio uslužen.

Ona trojica ga nisu ni primečivala, spazi, a on osmotri veliku prostoriju u čiju se sredinu smestio, pa kada vide da je i pored obnavljanja prilično trošna a društvo u njoj nezainteresovano za njega, odveza

Ritam Sabedorije

opasaÄ i maÄ poloÅ¾i na sto. Pokraj njegove ruke odmah se naÄ e i puna krigla, te je ispi skoro do kraja.

"Nije neki, ali prija. Za srebrnjak bih mogao da dobijem i kakvo jelo, kaÅ¾eÅ¡?"

"Gazda Ä e uskoro da pristavi meso, ako ne Å¾uriÅ¡...", reÄ e Itan, a Ruzrok ga prekide.

"Ne Å¾urim ja nigde, druÅ¾e. Dosta mi je puta, vala".

Itan ode do gazde, reÄ e mu neÅ¡to, te se vrati i sede za isti sto, leÄ ima okrenut drugim gostima.

"Ne smeta ti druÅ¡two dok Ä ekamo hranu?"

"Naprotiv", odgovori doÅ¡ljak, tresnuvÅ¡i sa levog rukava praÅ¡inu koju je pokupio jaÅ¡uÄ i.

"Otkud ti ovde? TraÅ¾iÅ¡ nekog?", upita ga vrÅ¡njak.

"Nikog naroÄ ito. Treba li da traÅ¾im nekog? Ili da se pazim nekog? Ä ta bi ti posavetovao doÅ¡ljaka?"

"Sve zavisi koliko bi doÅ¡ljak da se zadrÅ¾i. Ako ga ne jure..."

"MisliÅ¡ da bi mene neko jurio?"

"Mnoge jure ovih godina", reÄ e Itan.

"Ovde bi se malo ko mogao sakriti", nasmeja se Ruzrok gledajuÄ i prastaru krÄ mu.

"MoguÄ e", odgovori njegov sagovornik, bez pojaÅ¡njenja tog stava.

"A kada bih hteo da se sakrijem, recimo od nekoga kome sam neÅ¡to duÅ¾an, gde bi mi ti savetovao da odem u ovom kraju?"

"Zavisi kome si duÅ¾an", reÄ e Itan.

"Recimo da bih voleo da se sakrijem kod nekog ko je naÅ¡. To ti je dovoljan odgovor".

Itan ga odmeri, pa tiho izgovori: "Vidim, maÄ ti nije naivnog kova, sudeÄ i po drÅ¾ci. Ratnik si. Ili si bar bio. A naÅ¡ si. Reci mi, jure li te patrole?"

"ZvuÄ iÅ¡ kao da tebe jure", nije se lako dao Ruzrok uvuÄ i u priÄ u o tome kojoj strani pripada.

"Mene ne jure. Ali bih rado da odem odavde. Svaki dan je isti uz Mutavog. Od jutra do sumraka priprema za goste, a uveÄ e - gosti. I tako veÄ godinama."

"A gde bi ti da ideÅ¡? Ratovi se spremaju, istina ne kod nas, ali doÄ i Ä e i to vreme. Valjda", reÄ e Ruzrok.

"Kako to misliÅ¡ 'valjda'?"

"NaÅ¡ smo, zar ne?", upita gost.

Ritam Sabedorije

"A Äiji bismo bili", reÄe uz osmeh Itan i spusti obe Äjake na sto, Ä¾eleÄi da dodirne izvrsno izvajaju drÄjku koja je ipak bila daleko za taj pokret.

Neznanac primeti sjaj u njegovim oÄima, pa reÄe:

"Opasna su ovo vremena. Nikada ne znaÄi Äjta te Äeka na putu. Razbojnika koliko hoÄeÄi, patrole su se proredile, da, ali samo zato Äjto su mnoge i pohvatale za ovih pet godina. Pa opet, gde god da kreneÄi, nije bezbedno".

"Ali, ti i dalje putujeÄi. Odakle? Ili, kuda, ako nije tajna?", upita Itan, skoro deÄaÄkim izrazom lica pokazujuÄi da je Ä¾eljan bilo Äega drugaÄijeg od rada u usamljenoj krÄmi.

"Da, naÄji smo... A ja, eto, traÄ¾im joÄji naÄjih", odgovori Ruzrok.

"Nama su neki gosti, ne baÄji nedavno, rekli da naÄjih joÄji ima po Äjumama. Kriju se. Äekaju..." reÄe Itan.

"Ako. Neka Äekaju. DoÄi Äe ponovo vreme Pagrora", reÄe gost a Itan raÄjiri oÄi i posla time jasnu poruku da zna da se prezime kralja koga viÄje nema ne bi smelo tek tako spominjati od kada to Äetiri kraljevstva zabranjajuÄje kao pobednici Velikog rata.

"Uh... dokle viÄje da Äutimo, Itane?", vrati se Äjapatu gost, pa dodade "Dosta mi je viÄje da Äutim. NeÄu valjda RÄom zvati sopstvenu zemlju?"

"Takva su vremena doÄila. Mene je bar rat mimoÄao, odavde su ljudi ginuli boreÄi se na drugim mestima, ali se ja nekako saÄuvah. A ti? Kako si ti proÄao?", upita Itan, a odgovor koji je Äuo bio je neÄjto nalik onome Äjto je priÄ¾eljkivao.

"Od kada se rat zavrÅjio, a moja Äeta bi razbijena od severnjaka u borbi za zidine Zubi, punu godinu sam lutao, gledajuÄi da me ne naÄu. Nazad nisam imao kud, u roÄenom gradu su me znali, neka ulizica bi zarad kesice zlata sigurno uprla prstom u mene i rekla 'Evo ga ovaj, stajao je uz Pagrora i vodio Äetu'. A kako svedoka, za koju kovanicu, lako moÄ¾eÄi naÄi, odmetnuh se. Prijatelje mi sledeÄe zime pobi jedna zdruÄ¾ena patrola koja je pretraÄ¾ivala Äjumarke u naÄjem kraju i... od tada lutam. Malo tamo, malo onamo. PriÄa se da naÄjih joÄji uvek ima, po brdima, planinama, moÄvara, zabaÄenim kuÄama. PriÄa se o prevratu, Ä¾udim i sam za tim, ali... naÄji se dobro skrivaju i od svojih. Predah mi je potreban, pa da vidim kud Äu i Äjta Äu. Imate li kakvu sobu, nisam bio u dobrom krevetu joÄji od onih dana kada su mi Zubi bili dom?"

Itan ga pogleda i okrenu se ka drugim gostima:

"Zubi, kaÄ¾eÄi? HaÄjone, ovo je izgleda neki tvoj".

Ruzrok se iznenadi Äudnim prekidom razgovora, a onda se okrenu, pogledavÄji preko ramena ka kaÄjikama koje se vratiÄje u Äorbu, ali se odatle viÄje nisu micale.

Oba gosta ustadoÄje i on primeti prvo neverovatno veliku stopu jednog od njih, a onda joÄji impresivnija ramena tog istinskog grmalja, dok je neÄjto stariji Äovek, sa oÄ¾iljkom ispod oka, prilazio neÄjto brÄ¾e. I, baÄji on reÄe:

"Odakle si ti, prijatelju?"

"U Zubima rođen, tamo i odrastao. Ti?"

"Ja sam iz Donjeg Luka, ali sam se pod zidinama Zubi borio, sve dok se sve nije raspalo. Jesi li bio u Četama koje su branile jarak ili u onima koje su pravile dve zasede u dolini?"

"U... jarku, najpre. Potom sam probao da nađem spas u gradu, kod rođaka, ali sam shvatio da je me svakako nađi", pođe da priđe a Ruzrok, a Hađion posle uvoda u odgovor preko stranjevog ramena samo na tren pogleda gazdu, koji odločno burenje da bi bolje namestio svoj crni povez koji mu je prikrivao oko.

Dok je Ruzrok završavao priđe u svom begu kroz tajne prolaze u gradskim zidinama, a Itan sa gostima pažljivo slušao isповест, gost odjednom oseti dlan preko usta i očtar pokret noću po grlu. Između ređe i "hvala nebesima" i njegovog odlaska bađi tamo, prođlo je svega nekoliko sekundi roptanja.

"Ađi pijun. Tređi veđe, za manje od dva meseca", progovori Mutavi. "Ađi ta bi, Hađione? Kako si ovog prepoznao?"

"Budala. Nikakav jarak nije postojao", bi odgovor nasmejanog Čoveka koji se kezio mrtvacu.

Gazda krđe me dodirnu mrtvo telo, zagledan u Čijke.

"Ruke mu uopšte nisu grube. Odrastao je tamo gde zemlje nema. Iz Visokog je, dakle. Češene ga poslale da nas traže", nasmeja se Mutavi, a onda i svi ostali. Ali, glasni smeh Četvorice se naglo prekide kada je gazda krđe me naglo zađi utao, a onda se razdrao.

"Nije uopšte smeđeno!", dreknu i lupi Čakom o sto, bađi pokraj glave mrtvog Čoveka. "Tređi i za dva meseca! I svaki iz različitog kraljevstva. Znaju prokletnici Čita spremamo, jođi prokletiji da su. Ili barsute. E, pa, dađe im razloge za slutnju. Dođlo je vreme i za konkretnije poteze. Konačno", ređe Mutavi.

"Larde, gde je Češki konkretnije? Ovih dana Češke Sabedorija biti u panici ako sve ide po planu, nađi neprijatelji kređe u jedni na druge u rat, možda bi trebalo da sađe ekamo jođi malo, da se taj rat razbukti, pa da onda...", progovori Čovek koga bi džinom mogli nazvati, da džinovi postoje.

"Tiđina! Spensere, kada budem hteo da je ujem twoje miđiljenje, tražeći u ga tako da je Češki itekako biti toga svestan! Nosi ovog ljigavca u Čumarak i ne laprdaj viđe. Vremena možda nisu idealna, ali pet godina Češke ekanja je bilo i previđe. Kraljevstva kređe u u ratove, a mi neđeemo stajati po strani. Ne, vala. Viđe neđeemo. Dolazi opet nađe vreme, ljudi. Slavno vreme, a ne vreme ulizica, pokunjeneh glava, straha Čita Češki im biti sa decom. U bezdan sa kukavicama, zbog koji je sve i propalo!", ređe Lard, a onda pogleda svoje ljude:

"Birila Češke uskoro biti slobodna, i sholar Rolt sa njom, da... samo da istođenjaci ne uprskaju stvar kao kod Niti. Glave Češke im odseđe i desi li im se iđita, glave! Itane, pođalji svima poruku, a oni neka Čire ostalima: u zakazani dan skup Češke biti kod kapije Strune. Glavne. Neka se polako sele ka jugu. Vreme je da ovaj rat koji pođe u Češki inimo jođi lepđim. Nema viđe Češke ekanja", odgovori Lard Hurdok, a Itan klimnu glavom.

Hađion prilično brzo oprala krv sa stola, izađe i potom da pripremi konje sa Itonom, a Mutavi ponovo postade to što se veđe nekoliko godina pretvarao da jeste. Bio je prilično dobar glumac za nekadađnjeg vođe u Plaćtova, najodanijeg Čovek kralja Vrola Pagrora. Ili, ipak, kraljice Birile. Za razliku od njega, koji je i pored opasnosti ipak bio sve zadovoljniji kako teku pripreme za ono što Češke Češke itavo Kraljevstvo

Ritam Sabedorije

Pagrora koje RÄ u nikada neÄ e zvati kao stranci veÄ po svom kralju koga viÅje nema, Spenser se, kao i nekoliko puta u poslednje vreme, bavio dezertom.

"Ne svojim, naÅ¾alost", kao da sebi reÄ e ogroman Ä ovek, koji odnese mrtvo telo u Åjumu, a onda ga ostavi na mestu gde je trava bila utabana i pomalo crna. Izmaknu se pre nego Ä;to je zviznuo baÅ; onako kako ih je HaÅ;jon sve nauÄ io da je jedino delotvorno.

Jedan veÄ i grm se pomeri, a malo iza zaÄ u se i lanac koji pomera rastinje po zemlji. Iz Å¾buna veÄ eg od pola visine Ä oveka promoli se glava maÄ ke. Ne baÅ;j obiÄ ne, iako je po pitomom izgledu lica bila identiÄ na. VeliÄ ina, meÄ utim, uopÄ;te nije bila ista. Daleko veÄ e glave od obiÄ nih maÄ aka, skoro kao u belih tigrova Severa, moÅ¾da i veÄ a, Å¾ivotinja raÅ;jiri oÄ i, a onda, primetivÄ;i ostavljenu hranu, zakoraÄ i kroz Å¾bun hitro. Ocelut, i to pravi, za tili Ä as preÄ e tih dvadesetak stopa ljudskih. Skokovi divlje maÄ ke, dugaÄ ke skoro kao konj, ne baÅ;j i toliko visoke, njeno pitomo lice kao u domaÄ e Å¾ivotinje odmah pretvorilje u istinsku zver, Ä;to je i bila. Besnog pogleda i straÅ;jnih kandÅ¾i baci se na nepomiÄ nu Å¾rtvu. Zubima u trenu raskomada telo pred sobom, ne mareÄ i uoÅ;jte za stezanje oko vrata na kome je bio veliki lanac kojim je bila privezana.

"Samo ti ruÄ aj. HaÅ;jon Ä e tebe opet jahati u boju. Vrlo brzo. Vrlo brzo, maÄ kice", reÄ e Spenser, smeÅ;kajuÄ i se.

Grmalj zatim obrisa ogromnom rukom nos dok ga je ocelut gledao krvavih zubi, zanesen krupnim zalogajima mesa. ObavivÄ;j i posao u Åjumarku, Ä ovek ode nazad u krÄ mu, a tamo su veÄ pristigli novi gosti, ostalima vrlo dobro znani iz Velikog rata u kome su nosili barjake boje rÄ e.

Chapter 5: Isak

Isak

KiÅja je uveliko padala veÄ drugi dan, ali troÄ lanoj druÅini to nije smetalo da nastavi tamo gde je krenula. Nakon rastanka sa Nilom i Bobijem koji zajedniÄ ko putovanje prekinuÅe posle odmora u Krstu i uputiÅe se na zapad, preÄ icom kroz Åumu tiÅine, Isak sa svoja dva nova saputnika poÄe dalje na sever. Nekoliko dana jahanja bilo je veÄiza njih, a kratki odmori u Zlatnom dolu i Tarabi, bez da su otkrivali svoje identitete u gradovima RÄe, proÅili su bez problema. Ako se izuzme Äinjenica da je Isaka ponekad Åignulo koleno, a Bobi imao priliÄno muka da se navikne na konja kog su mu dali.

Kada je starog ratnika grÄna licu u jednom trenutku odao da bol baÅi ne jenjava, oglasi se njegov mladi saputnik.

"Gospodaru IsaÄe, kostobolja jenjava ako smanjite jedenje mesa, a sir uzimate samo dok je vrlo mlad, uz tucano same lana", reÄe mu TadÅ¾, jaÅjuÄi poslednjom deonicom puta do JuÅ¾ne straÅ¾e, grada kojim je Daladur upravljaо.

"Da smanjim sa mesom? Nebesa! Åta vas to ovih godina uÄe tamo? Matori naÄelnici su poludeli, vidim ja. Jesi li ti poÅao da mi brojiÅi zalogaje, mali, ili da ÅjaljeÅi golubove kada stignemo do naÅjeg kralja?", odgovori srdito Isak.

"Nema on viÅe kralja, gospodaru", reÄe Fengor koji je jahao sa druge strane voÄe puta, i dodade: "Znate i sami, prva zakletva u Sabedoriji je odricanje od svega zemaljskog, i porekla, i imovine, i prezimena. I kralja".

"Vidi ti njega! Vi sa Juga bi uvek da odvojite sever od svog kralja, Äak i kad ste piliÄi. Znam ja sve to vrlo dobro, Fengore, dao sam i ja tu reÄ, ali dok se ne poloÅ¾i i druga, Zakletva sholara, ta prva je samo... smernica. Znak pokraj puta".

"Å½ivot i jeste Äitanje znakova pokraj puta. Na pravi naÄin", nije se dao TadÅ¾.

"O, nebesa, sa kime me to spojiste! Gradom upravljam, bitke sam velike vojevao, kralja jednog sruÅio, a sada deÄurlija treba da mi govore kako da ruÄam i Åita da Äitam! More, vas dvojica viÅe priÄate nego moja Å¾ena, ja kada vam kaÅ¾em. Nju bar moram da sluÅjam, ali vas...", reÄe stari lisac, pa nastavi Äutke da jaÅje, shvativÅi da mu nije baÅi do nadmudrivanja po kiÅi, dok se oluja sprema.

Nevreme je stizalo sa severa, kako to obiÄno i biva u tim krajevima. Sve dobro, a i sve loÅje, tamo je bilo nekako snaÅnije. Gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e namesti kapuljaÄu malo bolje, te bocnu petama vernog konja, ne bi li se malo izdvojio od saputnika.

"Gospodar Isak je moÅda veliki ratnik, odani sluga svog kralja, ali koleno ga zbog toga neÄe manje boleti kako dani prolaze. NaroÄito ne po ovakovom vremenu", reÄe TadÅ¾.

"Nije naÅje da o tome brinemo. Ima on ko Äe o tome da vodi raÄuna", reÄe pomalo neoÄekivano Fengor.

"Tebi kao da nije milo Åto smo one okrugle zidine zamenili ovim putovanjem?", upita ga drugi glas iz Sabedorije.

Ritam Sabedorije

"Samo ne volim kiÅ¡u. Ona je viÅ¡e za vas, Vodene", odgovori Vatreni, kada su veÄ stigli Isaka.

"KiÅ¡a vam smeta? Ä ekajte tek da vidite Å¡ta vas Ä eka kada krenemo u planine", reÄ e im on.

"Ja, vala, znam Å¡ta nas Ä eka. Nisam siguran da je Fengor tako neÅ¡to iskusio", nasmeja se TadÅ¾.

"To Å¡to sam odrastao u Ratarskom trgu ne znaÄ i da nisam video nevreme. Uostalom, vetrovi koji umeju da duvaju u blizini jezera i vas severnjake bi prodrmali dovoljno da se zapitate 'Å ta ovo bi?'. I to u istom danu u kome biste se zbog vreline vazduha oseÄ ali kao da ste na raÅ¾nju", nije se dao njegov mladi sagovornik.

"I vruÄ ina ti smeta. Pitam se jesli ti Vatreni uopÅ¡te ili nisi?", ne dovrÅ¡i smeh stari lisac, a odjednom taj razgovor konjanika prekide topot drugih Ä etvoronoÅ¾aca.

Reku koju su pratili, a koja je ih je baÅ¡ vodila do JuÅ¾ne straÅ¾e, na njenom najpliÄ em gazu pregaziÅ¡e na svojim konjima dvadesetorka. Dve zastave boje rÅ e, sa ribljom glavom nacrtanom na njima, bile su sasvim dovoljan znak pokraj puta kome pripadaju.

Kada im se kolona dovoljno pribliÅ¾i, zaÄ u se glas iz nje.

"Stojte, u ime Viktora Surdona, gospodara Zvezeta i Ä uvare Ä asti kraljevstva kojem je odan", zagrme jedan od njih.

"Znam Ä iji ste, samo slepac ne bi video vaÅ¡e barjake i taj svetlucavi oklop u koji vas je Viktor ogrnuo. Isak Daladur vam se obraÅ a, gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e, odani suÅ¾anj gospodara celog Å umskog kraljevstva. Severa, kako ga vi to zovete. Kojim dobrom vi sa ove strane reke?", upita ih Isak sa svog konja koji je frknuo kada je primetio da ih ona dvedesetina polako okruÅ¾uje, bez oruÅ¾ja u rukama, ako se izuzme nekoliko kopalja.

"Gospodar Surdon nas je poslao po vas".

"Po mene? Pa on stvarno nije... Ä ekaj, prijatelju, da skratimo mi sve ovo. Idem svom gradu, vaÅ¾ni poslovi me Ä ekaju, pozdravi svog gospodara, reci da Ä emo priÄ ati u miru kada se sretнемo, ali to svakako neÄ e biti ovih dana", reÄ e Isak.

"Bojim se, gospodaru IsaÄ e, da Ä e vaÅ¡e obaveze morati da priÄ ekaju. NareÄ enje nam je vrlo jasno. Ne vraÄ amo se bez vas".

"Pa vi se nemojte vraÄ ati u grad", grohotom se nasmeja Daladur.

"Nije nam do razgovora, veÄ do nareÄ enja. A ono je jasno. PoÄ ite sa nama, pa sa naÅ¡im gospodarom vidite kada Ä ete i kako dalje", odbrusi konjanik koji je spuÅ¡tao ruku sa uzda na balÄ ak maÄ a.

"Vi to ozbiljno? Man'te nas, ne zapoÄ injite kavgu, znate kakav sam kada na RÅ u moram da diÅ¾em oruÅ¾je", reÄ e Isak sve ozbiljnijeg lica.

"NaÅ¡e kraljevstvo se ne zove tako, niti Ä e se ikada zvati. A vi, gospodaru IsaÄ e, ako mislite da Ä e nas ta deca oko vas i vaÅ¡i mlat sve razoruÅ¾ati, a vi probajte. Mudri budite, krenite sa nama i niÅ¡ta vam se neÄ e desiti".

"Dok ne doÄ emo do vaÅ¡eg gospodara", reÄ e Fengor.

Ritam Sabedorije

"TiÅ;ina", reÅ;e Isak, smiÅ;jajuÅ;i kako da se izvuÅ;e iz ove posve neoÅ;ekivane situacije. Ali, niÅ;tita mu ne pade na pamet kada je joÅ;j jednom prebrojao odnos snaga.

"Uradite li neÅ;jto glupo, dugo Å;ete se kajati. U mom gradu je skoro dvostruko viÅ;je vojske nego u gradu iz kog ste izjahali", proba da zapreti Daladur, ali ga vojnik smehom razoruÅ;¾a.

"Jeste, gospodaru IsaÅ;e, u neke obiÅ;ne dane. Ali, vojska ti ode, a ti osta ovde sa nama", reÅ;e i nasmejaÅ;je se i ostali iz njegove pratnje.

"Nemam ja vremena za vas. Idemo dalje, momci", okrenu malo u stranu svog konja Isak, a onda zaÅ;u iza sebe:

"StraÅ;¾a, na oruÅ;¾je", povika zapovednik, a maÅ;evi se za tili Å;as isukaÅ;je. "Odarde kreÅ;emo svi zajedno, i to odmah. NaÅ;jeg gospodara zanima zaÅ;jto je vaÅ;ja vojska i to cela krenula iz JuÅ;¾ne straÅ;¾e, a na taj odgovor neÅ;e dugo Å;ekati", dodade naijistureniji konjanik, pa i sam isuka maÅ; i pokaza njime jednoj polovini da ode iza trojke, a drugoj da iz pliÅ;aka u kome je bila presretne joj put.

Beg je, oÅ;igledno, bio nemoguÅ;. BaÅ;j kao Å;jto bi to bila i neravnopravna borba.

TadÅ;¾ pogleda Isaka koji bi u nedomici, a onda Fengora. On zavuÅ;e hitro ruku u svoju torbu, izvadi neÅ;jto nalik zguÅ;¾vanom papiru, prineše to ustima i promrmlja nerazgovetne reÅ;e i u taj sveÅ;¾anji liÅ;j a i nekakvog praha. Tren kasnije baci ga meÅ; u tri konja, a baÅ;j tu poÅ;e da se diÅ;¾e gust tamno-plavi dim, sve jaÅ;e i sve Å;jire. Konji se uznenimiriÅ;je, i oni koji su nosili trojku i svi oni oko njih, a kada se iznenadna plaviÅ;asta magla naglo rasprostre, Fengor viknu "Sada!".

Dok su zbumjeni vojnici iz Zveketa pokuÅ;javali da umire Å;ivotinje pod sobom, Isak sa dvojicom mladih sholara obode konje i trojka krenu u galop ka severu, nad Å;jim nebom su sevale tih munje. Jedan isukani maÅ; pred gospodarom JuÅ;¾ne straÅ;¾e odlete daleko u reku kada ga njegov mlat pogodi po sredini. Potera se odmah dade u jurnjavu za beguncima, koji su stekli svega desetak sekundi prednosti, moÅ;¾da koju viÅ;je.

Isakov verni konj nije bio spremjan za duge trke, godine su uÅ;inile svoje i njegov konjanik je to dobro znao. Ipak, isprva je prednjaÅ;io ispred onih koji su nosili sholare, ne mnogo, baÅ;j kao Å;jto nisu mnogo zaostajali ni vojnici koji su za njima pojurili. Obalu reke su brzo napustili, pokuÅ;javÅ;ći da spas naÅ;u u prvim obrnjocima koji su im bili sa desne strane. Konji su davali sve od sebe da ispune oÅ;ekivanja, a TadÅ;¾ je reÅ;io da im pomogne baÅ;j kada u daljini ugledaÅ;je munjom obasjanu visoku kulu grada u koji se uputiÅ;je. Usred punog galopa, mladi uÅ;enjak viknu:

"Vidimo se u JuÅ;¾noj straÅ;¾i, ne okreÅ;ite se!", i zaustavi svog konja, ne bi li licem susreo poteru. Isak i Fengor, potpuno zbumjeni, gledali su preko svojih ramena Å;jta to pokuÅ;java, a onda im je odgovor stigao sa neba.

Sekund nakon Å;jto je mladi sholar iznenadio svojim potezom i one koji su ih jurili kada se zaustavio, uspravio se i podigao ruke ka nebu. BaÅ;j tada zagrme prvi put, i to tako straÅ;no i tako iznenadno, da vojska stade u trenu. Konji pod njom su poÅ;eli da poskakuju, a Å;jake viÅ;je nisu tako Å;vrsto drÅ;¾ale maÅ;eve, jer su neke od njih poÅ;ele da se tresu od Å;joka. Å;arobnjaka nije bilo veÅ; vekovima, njihove mistiÅ;ne radnje odavno su bile zabranjene i iÅ;jÄ;ezle, ali oni naprasno u to viÅ;je nisu verovali.

TadÅ;¾ iskoristi taj momenat, okrenu konja na stari smer, pa nastavi za Isakom i Fengorom, a tek kad se pribrala potera krenu za njima, sada sa malo veÅ;im zaostatkom nego pre. MeÅ;utim, na boljim konjima, vrlo brzo su stizali svoja tri cilja i da se pred njima odjednom ne pojavi stotinak konjanika od kojih su neki nosili bele zastave severa, na kojima je bio nacrtan mlat, svoj cilj bi ostvarili. Ovako, ne Å;¾eleÅ;i sukob sa

Ritam Sabedorije

pet puta već im neprijateljem koji je krenuo da brani svog gospodara koji je bio u begu, potera se okrenu i nesto brže nego što se pojavila.

"Ačekali smo te, oče. A znali kakvi su dani dođeli i da u Zvezetu neće sedeti mirno. Osmatraći su videli nekakav dim i čim su nam javili, znali smo da je vreme da pohitamo u susret", reče ne bađi visoki jahač u Čičoj ruci je bio dugi mač.

"Kardiljo! Nebesa, ne znam da li sam bio srećni i kada sa te video prvi put u životu ili sada!", odgovori Isak, zadihan skoro koliko i njegov konj.

Kapije se nedugo zatim otvorile pred njima, a povorka ujaha do pred sam dvor. Nekoliko sati kasnije, kada se mrak već spuštao, a večera bila poslužena i najvećim delom pojedena, Isak reče svima da izađe u iz dvorane, osim njegove žene Ramine, oba sina, Kardilja i pet godina starijeg, Varlonda koji prvi dan proslavi 30 proživljenih leta, i dvojice sholaru.

"E, sad da vas čujem. Sit mogu sve da razumem. Kakve su ono bile čarolije? Znate li da bi glave mogle da vam odlete zbog toga?", reče stari Daladur bez imalo uobičajenog veselja u svom glasu.

Tadžić odgovori prvi.

"Čarolija? Gospodaru, samo sam brojao".

"Brojao si... Čita? Znam i ja da brojim, derane, pa ne znam kako će to da mi pomogne da zaustavim 20 vojnika. Jođi Čeđi me ludim napraviti!"

"Kada smo ugledali vađju kulu, gospodaru, znao sam da nam je ostalo jođi oko dve lige do nje. To je skoro 15 hiljada stopa. Zvuk leti malo brže od hiljadu stopa u sekundi i samo sam brojao tih 14, 15 sekundi od svetla do praska grmljavine koja se već desila", odgovori Tadžić.

"Sto mu buradi aula!", grohotom se nasmeja Isak. "Mene u Sabedoriji nisu naučili ni da razlikujem dobro od ložeg vina, a kamoli da brojim od munje do grmljavine. O, kakvog li mladog druđtva, vidiđi li ti sa kime ja putujem, Ramina".

"Dečaci su zaista retke ptice, vidi se", odgovori žena.

"Ramina, mani me tih vađnih ptica, nisi u Visokom već tri decenije, ovde su jedine ptice one koje pečešemo. Nego, Fengore... cenic da ćeđi i ti imati neko logično objašnjenje za onaj trik sa dimom?"

"Ne", progovori mladi sholar i začeta uta. Tajac zavlada ionako praznom dvoranom.

"Ne? Pa, čita je ono bilo, govori?"

"Inovacija", ostade zagonetan momak.

"Nemoj ti meni inovacija ovo, inovacija ono. Čujeđi li čita te pitam, odgovori", zapreti Isak.

"Na časovima Supstanci su nas učili nekim... trikovima, kako vi to kažete, gospodaru Isače".

"Mene, vala, nisu učili tome, ako češko iskreno", reče Tadžić, ne zlonamerno, već pomalo setno.

Ritam Sabedorije

"TadÅ¾e, zaboravljaÅ¡ da od jeseni imamo posebne obuke. Mi, Vatreni, ipak radimo neke druge stvari od vas Vodenih, zar ne?"

"Da, da... poznato mi je sve to. Nemam snage viÅ¡e za objaÅ¡njenja, a cenim da bih se cerekao do duboko u noÅ¡ kada bih ga Å uo pojaÅ¡njenje za tu maglu. Ali... reÅ i Å eÅ¡ mi veÅ koliko sutra, sada je vreme za odmor", reÅ e Isak i posla mladiÅ e u njihove odaje.

"OÅ e, zanimljive sholare dade ti Sabedorija. Da zamenimo njima ovog naÅ¡eg starca", naÅ¡ali se Kardiljo.

"Brate, ne priÅ aj svaÅ¡ta. Poril nas je sve odgajao", izgovori Varlond.

"Valjda sam i ja neÅ¡to na tome radila", nasmeja im se majka, baÅ¡ kada i Isak.

Gospodar grada se, meÅ utim, brzo uozbilji.

"Varlonde, verno dete moje. Odraste ti, a joÅ¡ se ne oÅ¾eni. Ako Å eÅ¡ da priÅ aÅ¡ o odgajanju, poradi, sto mu buradi aula, na tome da ti nekoga odgajaÅ¡, nemoj da joÅ¡ jedan rat proÅ e, a da ne doÅ ekam unuke".

"MisliÅ¡ li da Å e stvarno biti novog rata, oÅ e?", upita ga on.

"Ne znam ni sam Å¡ta viÅ¡e da mislim. MoÅ¾da je doÅ¡lo vreme da ga spreÅ imo, a ne da se u njemu proslavljam, kao u proÅ¡lom. Jesi li spremjan da opet budeÅ¡ posilni, Varlonde?".

"Kako to misliÅ¡, oÅ e?"

"Koliko proÅ e godina od kada si poslednji put video Bena?"

"Ariliona?"

"Ne, nego ono paÅ¡ Ä e Å¡to laje kod Å¡tala po celu noÅ . Da Ariliona, kralja Obala."

"Uh... Deset godina skoro. Tako nekako. Kada je iÅ¡ao na gusare poslednji put. Å to pitaÅ¡?"

"Jedini si iz ovih krajeva koji bi se pomorcem, pravim, mogao nazvati. Pohitaj u Morsku zvezdu, neÅ u da Å¡aljem golubove, veÅ sina, da prenese vaÅ¾nu poruku".

"Koju?", upita Varlond, iÅ¡ Ä ekujuÄ i odgovor baÅ¡ kao i brat i njihova majka.

"Da izdrÅ¾i. Å ta god da se desi, da ne uzvraÄ a. KaÅ¾i mu da ga prijatelj njegov ratni to moli. Valjda neÅ e imati na Å¡ta da uzvraÄ a, ako nas nebesa pogledaju a mi stignemo na vreme".

"PoÅ i Ä u koliko u zoru, oÅ e", reÅ e stariji od sinova Daladurovih.

Isak se potom okrenu Kardilju i njemu dade zadatak:

"Spremaj se i ti za put. Opasni dani dolaze. Kreni odmah u Blizance, ko god da bude vodio naÅ¡u vojsku tamo, reci da Isak zahteva da se ne kreÅ e dalje dok ne doÅ e novo nareÅ enje od kralja. Bar se nadam da Å u izvuÄ i to novo nareÅ enje od njega kada za 12 dana stignemo gore. Samo da ne bude prekasno", izgovori gospodar JuÅ¾ne StraÅ¾e, poljubi sina u Å elo, isto uÅ ini i drugome i ode sa Å¾enom iz sale.

Ritam Sabedorije

Ramina je shvatila da nije mudro pokušavati da ga razgovorom odvrati o misli o onome što sledi. Smestila se pored njega u krevet i, dok je ležao na leđima, smesti svoju ruku preko njegovih grudi, gledajući ga sa strane. Nije joj odgovorio rečima, već dlanom kojim je, bez da ju je pogledao, prošao kroz kosu. Potom je poljubi i opet uspravi svoj pogled ka tavanici.

"Poslednja noć u krevetu pre nego što sretnem Rarga. Nebesa, neka i tu noć dođe ekam u udobnom krevetu", pomisli pre nego što pričeka da ga obuze.

Chapter 6: Birila

Birila

To jutro na Poslednjem ostrvu delovalo je gotovo istovetno mnogim prethodnim. StraÅ¾a, njih desetorica, bila je oko Visoke kule razmeÅ¾ena i pre doruÅ¾ka, a posle njega red da Ä uvara prognanu kraljicu doÅ¾ao je na Sirga i Maneu. Od osmoro Ä uvara, koji su na smenu brinuli da Birila ne napuÅ¾ta odaje u koje je zatoÄ ena, njih dvoje su imali poseban motiv. Svako svoj. No, za razliku od krupnog ratnika Juga, kome je cela porodica pobijena kada je RÄ a umalo zavladala kraljevstvom kome je pripadao, vitka ratnica iz Visokog imala je drugaÄ ije planove od prekog pogleda, tako uobiÄ ajenog za one koji su na Birilu pazili.

"Sirg, hoÄ eÅ¾li prvo da motriÅ¾i na sprat ili Ä eÅ¾i da budeÅ¾ uz nju", reÄ e Manea nakon Å¾to je otvorila vrata odaje u kojoj samo Å¾to se probudila prognana kraljica.

"Å to je manje gledam, meni bolje. A i za nju bi bilo bolje da me Å¾to manje gleda. Ako mene pitaÅ¾i, celu smenu ne bih zakoraÄ io tamo gde to stvorenje diÅ¾e. Jer, ne bi dugو proÅ¾lo a ne bi ni disala", odgovori od ranog jutra besni ratnik Juga, ne spuÅ¾tajuÄ i ruku sa balÄ aka maÄ a koji mu je bio u koricama.

Birila se neprimetno osmehnu, a onda osmotri ratnicu Visokog kraljevstva koja ne uzvrati taj pogled, veÄ reÄ e Ä uvaru do sebe:

"Dakle, danas je moja. BaÅ¾i lepo od tebe, Sirg. Da Å¾ivimo u istom gradu vraÄ ala bih ti ovaj dug svakog dana kada se vratimo. PriliÄ no bolno", reÄ e Manea, a snaÅ¾ni Ä ovek frknu, i izaÄ e, zatvarajuÄ i vrata za sobom.

Manea je najpre dreknula na Birilu. Onako, da Sirg koji je poÄ eo da hoda hodnicima oko kraljiÄ ine odaje Ä uje da i sa njom nema Å¾ale. Tren kasnije bila je u zagrljaju. Dugom. Strasnom.

Bez ikakvih reÄ i, Birila je dvostruko mlaÄ u devojku, kojoj je sa svojih 48 leta mogla i majka da bude, a od koje su skoro sva tri njena sina bila starija, obgrlila najpre dlanovima. BaÅ¾i na ivicama lica, kako bi doÄ ekala njene usne koje kao da su vekovima Ä ekale ponovni susret sa kraljiÄ inim. Poljubac je bio od onih divljih, bez zadrÅ¾ke, a i cela njihova veza bila je burna, Ä im je Manea stigla meÄ u Ä uvare i otpoÄ ela sa tim napornim smenama.

A smene su veÄ drugu godinu bile razliÄ ite od onih po zavrÅ¾etku Velikog rata. Isprva je po deset odabranih boraca brinulo da kraljica i sholar Rolt sa dvora Pagrora ostanu do kraja svojih Å¾ivotra na najdaljem ostrvu na koje je nogu ljudi Starog sveta stupila do otkrivanja Novog, a onda se neÅ¾to promenilo. SaglasivÅ¾i se da opasnosti po mir gotovo da viÅ¾e i nema posle kraha RÄ e i uzimanja u zatoÄ eniÅ¾tvo po jednog muÅ¾og deteta svih gospodara pokorenih gradova, Ä etiri kralja su donela odluku da se straÅ¾a reformiÅ¾e. Na poseban naÄ in - podelom na obiÄ ne vojnike i one sa posebnim zadatkom. Ä uvare.

Po novoj podeli, sada veÄ dve godine staroj, svakog meseca jedno kraljevstvo bi slalo trideset svojih vojnika da motre na okolinu Visoke kule i paze da se ne desi nikakav kontakt izmeÄ u zatoÄ enika i ribarstvu posveÄ enog stanovniÅ¾tva koje je nastanjivalo dvestotinak kuÄ a. Iako je tri nedelje plovidbe bilo potrebno da se od prestonice Obala, Morske zvezde, doÄ e do Poslednjeg ostrva, a na njega su brodovi dolazili baÅ¾i retko, niko u Ä etiri kraljevstva koja su dobila rat nije hteo niÅ¾ta da prepuÅ¾ta sluÄ aju. Otuda i zabrana bilo kakvih viÅ¾anja i razgovora zatoÄ enika sa stanovniÅ¾tvom, o Ä emu je najpre brinuo spoljni obruÄ , sastavljen od pomalo obiÄ nih straÅ¾ara.

Ritam Sabedorije

ZavrÅ¡etak te njihove jednomeseÄ ne smene, koja se svodila na osmoÄ asovno motrenje na okolinu kule svakoga dana, oznaÄ avalo bi i poslednju posetu tih vojnika Poslednjem ostrvu u njihovim Å¾ivotima. Ä uvari su, meÄ utim, birani na po godinu dana.

Ta osmorka, a po dva Ä lana je slalo svako od kraljevstva-pobednika, nisu bili obiÄ ni borci. Svakoga od njih birao bi njegov dvor, jer je zadatak bio poseban: trebalo je Ä etiri sata dnevno provesti pazeÄ i na Birilu, Ä etiri na sholara Rolta, do sutraÅ¡nje smene. I, svakog dana, rotacija. Najpre u tandemu sa sunarodnikom. Naredna dva dana sa Ä uvarima iz drugog kraljevstva. Pa iz treÄ eg. Pa onda i onog Ä etvrtoog, sve dok se rotacija ne okonÄ a, a nedelja proÄ e. I svaki dan, naizgled, isti. Ovaj, meÄ utim, nije bio takav. Obe su to znale. I jedva doÄ ekale.

GledajuÄ i sklopljene oÄ i mlade ratnice koju je ljubila, Birila u njoj prepozna strast koju je i nju samu proslavila. Nisu je uzalud, kao mladu, a i u dane najveÄ e slave RÄ e, zvali "najlepÅ¡om Å¾enom koja je ikada hodala kroz Pet kraljevstava", no njenog najveÄ e oruÅ¾je bila je zavodljiva priroda, koja nije prezala ni od kakvih lukavstava ne bi li pomogla planovima svoga muÅ¾a. Kralja Vrola, ubijenog od sopstvene straÅ¾e, PlaÅ¡tova, nije bilo meÄ u Å¾ivima veÄ pet godina, no Birilin naÄ in postojanja nije se menjao. Zlo u njoj kao da je sve viÅ¡e narastalo Å¾eleÄ i povratak na silom oteti presto, a strast koja u njoj nikada nije spavala samo se razbuktala dolaskom Manee na Poslednje ostrvo.

Kraljica joj proÄ e dlanom kroz gustu, Ä esto u dug rep svezanu kosu. Namerno puÅ¡tenu tog dana. Drugim dlanom odmah pronaÄ e put kroz njenu tananu odeÄ u i obgrli vrh grudi koje su jedva doÄ ekale taj dodir. Ples usana preuzeo bi tada glavnu reÄ da mlada ratnica nije osetila kako onog dlana nema viÅ¡e u njenoj kosi, veÄ joj se penje uz golu unutraÅ¡nju stranu butine, sve do prepona. Odjednom, tu se naÄ oÅ¡e i prsti druge ruke, te se ona izvi preko velikog okruglog stola i pusti da je usne koje su jednom ljubile kralja istraÅ¾uju iznova baÅ¡ tamo gde je bila najvrelija.

Trzaj devojke kada je osetila kako se cela grÄ i oko jezika u sebi bi dovoljan da se Birila pridigne, nagne preko nje zadihane, i novim, znatno tiÅ¡im i sporijim poljupcem, umiri. Koliko je to bilo moguÄ e.

"Ne Å¾elim da ovo ikada prestane", reÄ e drhtavim glasom Manea.

"I neÄ e, draga moja. NeÄ e nikada", Ä u odgovor, pre novog obeÄ anja: "Koliko za dve noÄ i ovo Ä emo ponoviti na brodu. Ako i dalje Å¾eliÅ¡ da sa mnom pobegneÅ¡ iz ovog ludila, zauvek".

"Oh... Å½elim li? Å½elim viÅ¡e od svega", rekoÅ¡e napuÄ ene usne savrÅ¡eno graÄ ene ratnice, koje potraÅ¾iÅ¡e vrat kraljice, tren pre nego Ä;to se ona izmaknu.

"Polako, mila moja. ImaÄ emo sve vreme sveta za nas, ali sada moramo neÄ;to drugo. Jesi li priÄ ala sa Jonom i Noridorom?"

"Severnaci k'o severnjaci, Å;krti na reÄ ima. Ali ne i delima. Da, videla sam se nasamo sa njima posle doruÄ ka. Rekli su mi da je sve spremno", odgovori Manea, pa dodade: "Samo... meni je jasno koja Å¾elja mene vuÄ e, ali kako si njih nagovorila da pristanu?"

"ObeÄ ala sam im deo svog blaga kada stignemo nazad na kopno."

"Pristali su tek tako? Nisu li prvo dana ovde rekli da Ä e te zajedno ispuniti oÅ¡tricama budeÅ¡li ikada progovorila u njihovom prisustvu, joÅ¡ uvek besni Ä;to im je celo selo spaljeno u ratu?"

"PriÄ ali su oni Ä;toÅ¡ta. Ali su me ispunili neÄ im drugim. NeÄ emo sada o tome, rekla sam ti veÄ jednom da sam morala da im se dam, obojici, ne bih li videla mogu li da ih prevedem na svoju stranu. Sa

Ritam Sabedorije

tobom Å¾elim sve, ali su mi bili potrebni i oni, znaÅ¡ i sama", reÅ e kraljica.

"Znam, vrlo dobro znam... Ali ta pomisao, da su te imali, da te je iko drugi imao..."

"Mila devojko, ne troÅ¡imo reÅ i na ono Å¡to je moralo da se desi. MisliÅ¡ da sam uÅ¾ivala puÅ¡tajuÅ i te Å¾ivotinje da se naslaÅ uju mojim telom, i to istovremeno? Ne. Ali sam znala zaÅ¡to to radim. Kada smo prvi put ostale nasamo, priznala sam ti da bih volela da mogu da zagrim nekog kao Å¡to si ti i da plaÅ em danima zbog svega. I sada bih. Samo Å¡to ne bih da plaÅ em, nego da uÅ¾ivamo. Beskrajno", izgovori Birila i Maneinu donju usnu obrgli sa svoje dve.

Ratnica Visokog oseti kako joj Å itavo telo i dalje bridi, u trenu zaboravi i Jonu i Noridora, i plan bekstva i sve drugo Å¡to postoji, potpuno se prepustivÅ¡i novom talasu strasti. Birila je pusti mladim rukama da odu niz kraljiÅ in struk, pa niz noge, do haljine, a onda i ispod nje. Stezanje vrhova golih butina bilo je baÅ¡ ono Å¡to je Manea Å ekala, te pribliÅ¾i sebi telo Å¾ene koja je nekada bila kraljica, a sada je bila njena.

Ples usana se nastavi, baÅ¡ kao i ples nestaÅnih prstiju Å uvarke, a nakon Å¡to su joj istom merom uzvratili i Birilini, dva tela se izviÅje u uzdasima koje su morale da priguÅje kako su samo one znale koliko je teÅko. Sirg je, uostalom, bio tu negde, na istom spratu.

Nastavak tog dana je protekao daleko mirnije, bar kada se o zbivanjima u kraljiÅ inoj odaji tiÅ e. Misli su bile priliÅ no burnije. Manei od uzbuÅ enja, Birili od iÅšekivanja.

Naredni dan doneo je novi raspored Å uvara, a noÅ koja je usledila donela je ono Å¡to se toliko tajno planiralo.

Kada je poslednja smena okonÄ ana, a Å uvari otiÅli na odmor kod onih koji su tog dana bili slobodni od obaveza da paze na kraljicu i Rolta, straÅ¾a se, kada je noÅ pala, rasporedila u krug oko Visoke kule. BaÅ kao i obiÅ no. Jedina razlika bilo je teturanje ratnice iz Visokog kraljevstva koja se oko ponoÅ i pojavila pred vojnicima.

"Aah... Ko vam je zapovednik noÅ as?", upita Manea, drÅ¾eÅ i se za stomak.

"Manea? Å ta je sa tobom? Ja sam", odgovori Lanas, jedan od straÅ¾ara, i sam iz Visokog kraljevstva, kao i Å itava tridesetoÅ lana Å eta, Å ija je treÅ ina brinula o zatoÅ enicima te noÅ i.

"Izgleda da sam se otrovala neÅ im. Vodite me do sholara, umreÅ u od ovog grÅ enja stomaka", reÅ e kroz zube Manea.

"Ali... nareÅ enje kraljeva je da noÅ u niko...", odgovori Lanas, a njen glas ga prekide.

"Odluke Å uvara su vaÅ¾nije od odluka straÅ¾e, Lanase. A ako me ne odvedeÅ do sholara, zaÅ¾aliÅ u prvo ja, a onda, veruj mi, i ti. Boli me! PeÅ e! Vodite me brzo gore", zakuka ratnica Visokog steÅ¾uÅ i se za stomak, pa straÅ¾a odluÅ i da je trojica tako zgrÅ enu odvedu u kulu do sholara, kog probudiÅje bez da su mu kucali na vrata.

Manea se, meÅ utim, sruÅji na pod Å im je uÅ¡la u Roltove odaje, onesveÅja ena od bolova. Suvonjav Å ovek, uvuÅ enih crta lica i pomalo mraÅ nog izgleda, ustade hitro iz svog kreveta, priÅjavÅ i devojci oko koje se odmah po padu nadvilo troje straÅ¾ara od kojih je jedan drÅ¾ao upaljenu baklju. Tren kasnije sholar izvadi dugaÅ ak noÅ i probode kroz leÅ a jednog od njih, a dok su se druga dvojica latila za svoje maÅ eve - Manea ih odozdo probode sa svoja dva kratka. Obojicu u istom trenu.

Ritam Sabedorije

"To su trojica. Sada je red na severnjake", rekoÅ;e pogledi preÅ¾ivelih pre nego Å;to uzeÅ;e kljuÅ;e eve i sprat niÅ¾e otkljuÅ;e aÅ;je Birilina vrata.

Dole, podno Visoke kule, bitka je trajala manje od vremena potrebnog da se zatoÅ;enici i Manea spuste niz stepenice.

Jona i Noridor su straÅ¾u, koja prvi put od progonstva kraljice i sholara iz Pngrora nije bila raÅ;utrakana u krugu veÅ; okupljena, pobili u treptaju oka. Od sedmorice, dvojica su pala sa strelama u svojim grkljanima. Dok su se ostali okretali ka Å¾abunju odakle su hici poleteli, isukani maÅ;evi sasekoÅ;e najpre Lanasa i njegovog zamenika, a uz dodatnu pomoÅ;noÅ¾eva, okrilja noÅ; i i iznenaÅ;enja, i trojica preostalih vojnika padoÅ;e pred naletom severnjaÅ;kih grdosija. Nijedan rog se nije oglasio. BaÅ;j kao Å;to je sve i bilo isplanirano.

Tren kasnije svo petoro je bilo na okupu, izmeÅ;u mrtvih tela straÅ¾e.

"A sad, brzo. Koliko vas noge nose", reÅ;e Manea, i povede malu povorku kroz noÅ;, koja bi bila od onih u kojima se niÅ;jta ne vidi da nebo nije bilo taman onoliko vedro koliko su priÅ¾eljkivali.

Na obali ih je Å;ekao Å;amac. Å;etvorica veslaÅ;a nisu ni reÅ;e progovarala, samo su prionula na posao brÅ¾e no ikada kada su se svi ukrcali. Broda nije bilo nigde na vidiku. Posve oÅ;jekivano, jer bi bio ugledan i sa samog Poslednjeg ostrva ranije tokom dana, ili od strane straÅ¾arskih brodiÅ;a koji su kruÅ¾ili oko parÅ;enceta kopna pazeÅ;i da se odnekud ne pojave uljezi. Ipak, sat vremena veslanja dovede ih do drugog Å;amacu, u koji uskoÅ;e iÅ;je, pa joÅ;j brÅ¾im ritmom odoÅ;je ka puÅ;ini Mora bez kraja. Prvi Å;amac ih je pratio, sve sporije i sporije zbog umora veslaÅ;a, a posle viÅ;je od sat vremena te zavereniÅ;ke plovidbe, ukaza im se na horizontu brod. IÅ;jao je ka njima po meseÅ;ini, a Å;im se ukrcalaÅ;e na njega, poÅ;e radost i veselje na palubi.

"Kraljice! Lard Å;jalje pozdrave, a primi i naÅ;je iz Rutoija", reÅ;e debeli mornar oko kog se ostali razmakoÅ;e.

"Lofuse, stari vuÅ;e sa Istoka! Dobro je videti te opet, nakon svih ovih godina", reÅ;e Birila i zagrlji ga.

Mornari im priÅ;oÅ;je, razdragani, noseÅ;i poneko bure aula, a dok je pozdravljanje trajalo, a graja postajala sve veÅ;a a usred puÅ;ine, u stomacima Jone i Noridora odjednom se naÅ;oÅ;e noÅ¾evi.

Njihovi urlici i zakrvavljeni pogledi dok su im ubice parale utrobu izazvaÅ;e tajac na palubi. Manea se pribi uz Birilu, koja joj Å;japnu:

"Rekoh ti, mila. Samo su mi posluÅ¾ili za moj cilj".

Tren kasnije, ratnici koja se, privijena uz Birilu, od iznenadnog dogaÅ;a jaja tresla kao da je devojÅ;urak, kraljica usnama dodirnu njene. A vrhom noÅ¾a zapara njen trbuh, dok su je, tako nasmejanu i konaÅ;no slobodnu, razrogaÅ;ene oÅ;i Manee gledale i pitale se "Zar i ja?".

Chapter 7: Nil

Nil

Rastanak sa Å etvorkom koja je krenula na sever obavljen je bez mnogo reÅ i. Svima je bilo jasno koliko je ozbiljan put na koji se kreÅ e, pa su nekadaÅjnji junaci Velikog rata prizvali Dobro jedni drugima i krenuli svako na svoju stranu. Jedini dogovor bio je Åjaljiv - da se, kao nekada, "vide kod najveÅ eg bureta vina". Istina, Isak je opet insistirao da ipak bude kod najveÅ eg bureta aula, ali je to izazvalo samo smeh, ne i promenu plana.

Nil i Tina, u pratnji Aleka i Nejta koji su brinuli i o petom konju, priliÅ no natovarenom za svoju veliÅ inu, po savetu iz Sabedorije krenuli su preÅ icom na jug. Brzo su skrenuli sa druma koji je na istok vodio ka Robu, Å¾eleÅ i da izbegnu i taj, ali i joÅj jedan grad Juga, Grotlo. Cilj im je bilo, koliko je to teren dozvoljavao, drÅ¾anje prave linije do prestonice kralja Zanta, Krika. Kretanje je stoga moralno biti usporenije nego Å;to bi to inaÅ e bio sluÅ aj, ali odluka da se izbegnu predeli u kojima se vojska diÅ¾e i kreÅ e na istok, u rat sa Obalama, bila je viÅje nego razumna. NaroÅ ito jer je jedan od putnika bio princ Obala, liÅ no.

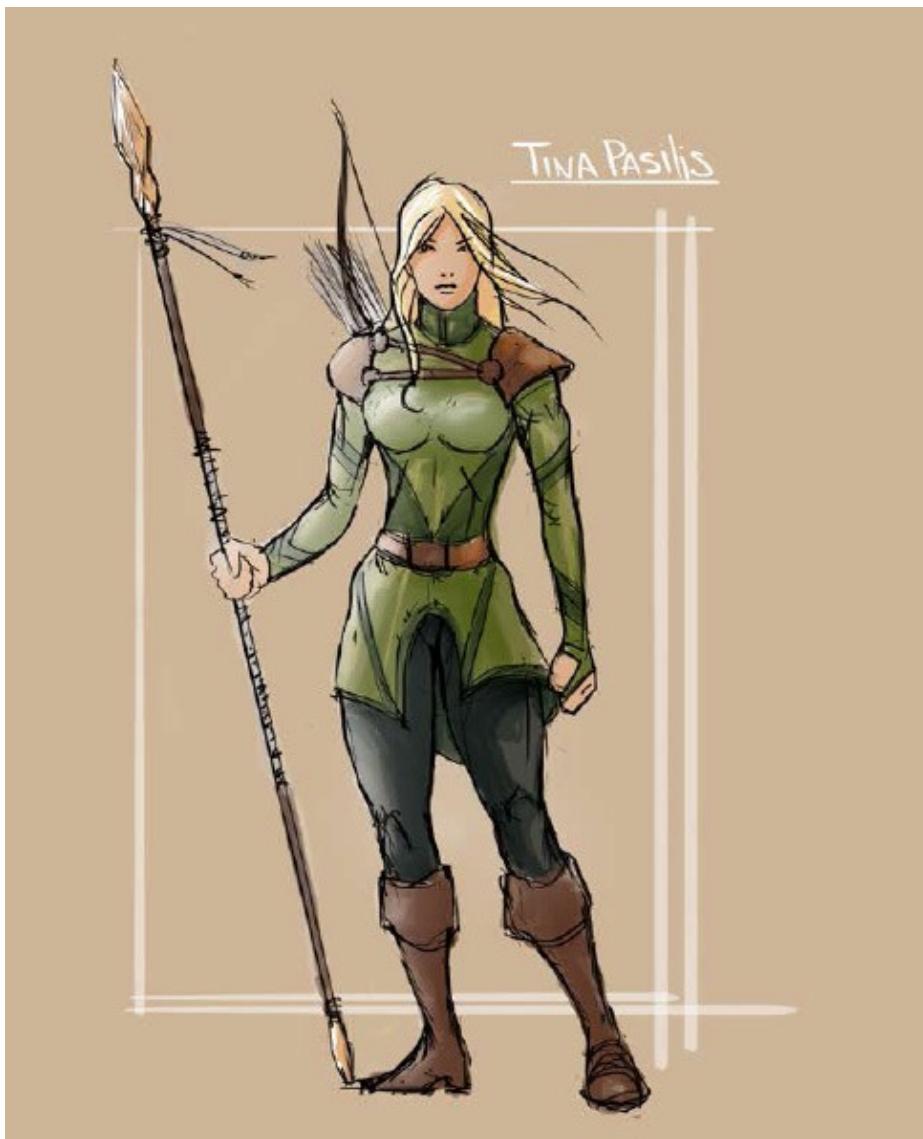
"Bar su su oni sivi oblaci mimoÅli", reÅ e Nil, pogledavÅj i na svom zglobu obavijenu, zlatom i sitnim biserima ukraÅjenu ogrlicu brata. Brata kog je, iako je bio tek dete, kralj Pagror pogubio pre pet godina baÅj po jednom tmurnom, najtmurnijem danu u njegovom Å¾ivotu.

"Samо da nas oluje koje se spremaju mimoÅ u", dodade Tina, a onda se osvrnu ka paru mladih uÅ enjaka koji ih je pratio na svojim konjima. "Snalazite li se vas dvojica? Nisam Å esto viÅ ala sholare koji jaÅju", upita ih uz osmeh.

"Sve je u redu. Jedino mi se Å ini da bi Nejt rado da drÅ¾i uzde jednim dlanom, a drugim da prelistava stare spise", reÅ e Alek, popravivÅj i raspoloÅ¾enje cele Å etvorke, osim najmlaÅ eg Å lana koji bi, da je u prilici, stvarno Å itao i dok jaÅje.

Selo pokraj kog su proÅli ne zalazeÅ i u njega delovalo im je sablasno pusto, Å ak i za noÅ , jer su oÅ ekivali da Å e videti makar kakav odsjaj ognjiÅta. Ipak, bili su predaleko da bi se zagledali u to Å;ta seljaci rade u sitne sate, a i imali su posla sa kraljem Juga, ne sa obiÅ nim svetom. Taj svet se, radovao ili ne novom ratu, sigurno bavio nekim drugim, vaÅ¾njim stvarima u poslednje dane mira.

Nil se, jaÅjuÅ i Å utke pokraj Tine, zagleda u nju, zamiÅljenu. Nikada je nije video po meseÅ ini, niti tako mirnu, u sedlu pokraj sopstvenog. Delovala je sa tom Å¾utom dugom kosom kao nekakvo nestvarno, vitko biÅ e koje nije sa tog sveta, mada je koplje u njenom dlanu priliÅ no jasno govorilo da se sa ovozemaljskim problemima itekako dobro snalazi. Uostalom, po svojim veÅtinama i herojstvima u Velikom ratu bila je i poznata. Skoro isto kao i po lukavom podizanju ustanka u gotovo porobljenom Visokom, Å ime je najavljen krah Pagrora. Tina se baÅj tada okrenu i osmehnu mu se, pitomije nego Å;to je u tom trenu poÅ¾eleo da je sluÅ aj.

"Ne sviđa mi se ova tijelina", reče odjednom Alek.

"Svajta. Nodim k'o nođ. Samo što smo na otvorenom. Užutakani smo bili u onim okruglim zidinama, pa smo se odvikli od života po mraku", utječi ga godinu dana mlađi Nejt, a onda se ipak zagleda u Aleka koji se izdignu na sedlu, kao da neđato osluškuje.

"Možda je vreme da odmorimo", reče Tina. "Mrak je već pokrio sva kraljevstva. A i konjima nije lako uz samo jedan predah tokom dana".

Nil se složi sa tim, ali mu Alekovo ponašanje bi sumnjivo.

"Sve u redu, mladi prijatelju?", upita ga Arilion.

"Gospodaru Nile, mislim da bismo...", poče sholar.

"Nemoj to 'gospodaru', nisu nađe godine bađi toliko različite, iako dolazim sa dvora. Nil je sasvim dovoljno", odgovori Arilion, prestolonaslednik Obala.

Ritam Sabedorije

"Razumem. Nile... mislim da bismo mogli da idemo još malo dalje. Nije ovo mesto za predah", reče Alek.

"Zašto?", upita Tina, navikla na kamenom satkan i okružen put kakvim su se upravo kretali, a kakvi skoro da jedini i postoje u njenom, Visokom kraljevstvu.

"Previše je tiho za jednu noć", zače u odgovor mladog konjanika pokraj sebe.

"Alek, ako se plažiš da spavaš pod otvorenim nebom, trebalo je to da nam kažeš u Sabedoriji", ispade Nejt hrabriji od starijeg kolege.

"Ovo nema veze sa otvorenim nebom. Ima veze sa predelom u kom smo. Proplanak pred nama je bolji. Ove stene sa obe naše strane idealne su za zase...", reče Alek, ali ne zavrži reče jer se oko etvorke koja je bila na pet konja odjednom stvori dvadesetak ljudi. Skoro svi sa nategnutim lukovima, ali i sa ponekim isukanim mačem.

Tajac je trajao nekoliko sekundi. Nil ih iskoristi da osmotri one koji su zasedu napravili.

"Osam previše skladno graće enih ljudi da bi bili seljaci. Sedam oklopa kakve je imala stara Raja. Tobolci za strele takoče odatle. Draganje mačeva kao kod ratnika, ne kao u seljaka. Svi u savršenoj formaciji", pomisli i pokuša da shvati zašto mu se sve više želi da se ne radi o običnim razbojnicima, iako su delovali prilično umorno.

"Mislim da je red da si te, kada smo vas već ovako svečano dočekali", zagrme u tišini glas sredovečnog oveka, aiji je ogroman mač skoro blježao u mraku. Toliko, da se jasno video da na dlanu kojim ga nije drago nedostaje mali prst, a da mu jedno oko svetluca, kao da je celo bilo od stakla.

"A ko to traži od nas?", upita Tina, stečajući koplje koje je okrenula sa bodljom ka zemlji.

"Naša imena vam nisu od velike koristi. Ali, ono što nosite, moglo bi da bude od koristi nama. I, ko god da si, devojko, to koplje ti neće mnogo pomoći. Dvoje vas je, a nas je više od trideset".

"Etvoro nas je, a vas je 18", dobaci Nejt, koji je već prebrojao ljude koji su ih potpuno okružili.

"Pa, ova beba zna da priča", nasmeja se grohotom neko iz kruga koji je žinio uspešno izvedeno zasedu, a smeh prihvatiše i ostali.

Nil je i taj trenutak koristio da planira naredni potez. Brzo sebi priznade da bi borba bila verovatno izgubljena, iako je Tina najbolji ratnik uz kog se borio, a da je počeleo da ga poljubi. Gubici ovog iznenadnog neprijatelja bili bi prilični, ali cena koju bi platili, verovatna smrt oba sholara, a možda i njihova, nije bila nešto na što je bio spreman da plati. Zadatak koji su morali da obave bio je važniji od junaka u tom trenutku.

"Ako vam treba naš tovar, voljni smo da vam ga ustupimo. U zamenu za slobodan prolazak dalje", reče mladi Arilion.

"Bojim se, momče, da se vaše putovanje ovde završava. Šiće sa konja, oni vam više neće trebati", odgovori žovek koji je očigledno bio voća te družine, a kome su, kada se približio, jasno videli očiljak oko oka kog više nije bilo. Ako se ne računa staklo koje ga je na nekič udan način prilično dobro odmenilo.

Ritam Sabedorije

Nil pogleda Tinu, podiÅ¾e na trenutak obrve, a onda uzdahnu, spuÅ¡tajuÄ i pogled. Koji tren kasnije svi su se spustili sa svojih konja.

Razbojnici, o kojima nisu znali niÅ;ta sem da nisu bili zainteresovani samo za tovar, ali ni od onih koji su spremni da ubiju i plemiÄ e iz Ä istog hira, razoruÅ;aÅ;je ih i povedoÅ;je samo njima vidljivom stazom. Prvo kroz stenje, a onda i kroz Å;jumu koja im se ukazala. Nisu bili svezani, a i teÅ;ko da bi daleko dogurali peÅ;ke po gotovo apsolutnom mraku koje su stvarale guste kroÅ;jnje. Ä utke su se kretali u sredini kolone, okruÅ¾eni isukanim maÄ evima, a praÄ eni napadaÄ ima koji su jahali njihove konje. Nedugo zatim, stigoÅ;je do podnoÅ¾ja brdaÅ;ca. BaÅ;j tu voÄ a neÅ;to reÄ e dvojici najbliÅ¾ih pratilaca, oni priÄ oÅ;je Å¾abunu koji je bio na poÄ etku strmine, pomeriÅ;e ga i pred njima se ukaza ulaz u peÄ inu.

"Divno. Zatvorenici. Nisam to bila veÄ pet godina", reÄ e ne previÅ;e tiho Tina, Ä;to izgleda niko od onih koji su napravili zasedu nije primetio, osim onog koji je vodio Ä itavu kolonu.

"A ti si bila zatoÄ ena... kada i gde, devojko? I, kako ti je ime?", upita je on.

Tina pogleda Nila. Svesna da o napadaÄ ima ne zna niÅ;ta, ali ne stigavÅ;i da ih analizira usred zasede kao Ä;to je to Arilion uradio, pomisli da bi moÅ¾da bilo dobro da kaÅ¾u ko su i gde idu. Ipak, izgovori samo: "Tina".

"UÄ i unutra sa ostalima. Tina", bilo je sve Ä;to je Ä ula pre nego Ä;to se grm iza njih vrati na mesto, a onda zatoÄ enici ugledaÅ;e pred sobom veliku prostoriju na Ä ijim je zidovima bilo upaljeno bar desetak krupnih baklji.

Smestili su ih uza zid i povezali im ruke iza leÄ a. Potom su jednim dugaÄ kim kanapom sve njihove ruke dodatno povezali, obezbedivÅ;i se da nova lica u peÄ ini nikuda neÄ e moÄ i da mrdnu bez da se kreÄ u svo Ä etvoru. OstavivÅ;i ih da sede, otmiÄ ari odoÅ;e u sredinu, gde su, smeÅ;teni na zemlji, na niskom stolu poÄ eli da veÄ eraju. Ä inili su to bez mnogo reÄ i, ne primeÄ ujuÄ i viÅ;e zarobljenike, za razliku od ostatka bande koja ih je sve vreme zagledala. Konje viÅ;e nisu videli, niti su ih Ä uli, ali su itekako mogli da Ä uju glasove onih koji su im prilazili i posmatrali ih izbliza.

"Ova mi deluje sasvim zdravo. Mogao bih nju da...", reÄ e jedan, ali mu Tina odgovori bez da je zavrÅ;io reÄ enicu:

"Probaj bilo Ä;ta i ostaÄ eÅ;j i bez tog probala".

"Ha-ha-ha-ha... Tino, ovo je neka od tvog roda, Ä im se zove sliÄ no a i priÄ a o odsecanju", reÄ e taj siÄ uÅ;jni Ä ovek, a od stola ustade jedan daleko krupniji, kome je sa usana joÅ;j klizila mast.

Bio je priliÄ no snaÅ¾an, viÅ;je pleÄ at nego visok, a nakon Ä;to nadlanicom obrisa usta reÄ e joj:

"Mogla bi da ostaneÅ;j bez tog jezika. Ä½ene previÅ;e priÄ aju. A poslednjoj sam ga odsekao ima viÅ;e od pet godina. Predugo...", reÄ e Tino.

"Tako se ne razgovara sa jednom damom", izgovori Alek, ali ga snaÅ¾ni tresak iste one nadlanice obori na pod, taÄ no pred Nilove noge. Mladi Arilion i Tina, koja je bila na drugom kraju Ä etvorke, pokuÅ;aÅ;je da se pridignu i uzvrate, ni sami ne isplaniravÅ;j i kako bi to taÄ no moglo da se izvede. DoÄ ekaÅ;je ih, meÄ utim, donji svodovi stopala koji ih, o ramena, gurnuÅ;je unazad ka zidu. Smeh se prolomi tom Ä udnom, prostranom a sasvim solidno osvetljenom salom. Smejali su se glasno svi osim jedne devojke koja je bila naspram njih, sa druge strane stola, takoÄ e sa rukama na leÄ ima, uza zid.

Ritam Sabedorije

Nil ju je posmatrao veđe neko vreme. Imala je nekakve đudne đare oko očiju, crne kao da je ugljenom sebi iscrtala taj deo lica. Kosa, jođu tamnija od tih crta oko očiju, srednje dužine, iđu la joj je prilično u đirnu, a zavrđavala se malo ispod visine ramena. Dođe ekala ih je tihim osmehom kad su uvedeni. A i sve vreme ih je nađe udan nađe in gledala sa druge strane peđe, kao da im je pogledom upuđivala poruku "Sve je u redu".

"Ko je ona?", upita Nil đoveka koji ga je gurnuo nogom nazad.

"Ona? Pre neki dan smo je uhv...", pođe da glasi nespretni odgovor, ali ga vođe a grupe, uđavajući konađe no i sam u peđe inu, okonđe a.

"Ovde ja postavljam pitanja i niko drugi. Ko si ti momđe i, đata đete vas đetvoro mimo puteva, usred nođe i?"

"Nađa imena vam nisu od velike koristi", pokuđa Nil da bude duhovit, ali dobi takvu đamarđe inu da umalo pade poput Aleka.

"Izgleda da ne shvatađe neke stvari... Nile Arilione", iznenadi đetvorku ta ređe enica vođe e bande. Novi tajac. Kratki.

"Pronađli su pismo iz Sabedorije", đapnu Nejt Aleku, mada su i Nil i Tina to mogli dađe uju pođato mali sholar nije bio bađe veđt đaptađe. A i ko bi bio, kada ga đezdesetak očiju gleda, netremice.

"Slavni Nil Arilion. I... Tina. Pasilis, zar ne? đata bi, maca pojela jezik, a?", ređe vođe a, izazvavđe smeh sebi odanih ljudi.

"Venriđe, daj ih meni", zatraži Tino od vođe, neđato starijeg od sebe. Ovaj ga najpre prekorno pogleda zbog izgovaranja imena, ali mu se onda u pogledu vide da je ipak sasvim bezbedno da priđe aju đata im je volja, jer zatvorenici neđe e daleko odmađe i.

"Ne, Tino. Tvoji mali noževi i ostala seđiva morađe da se igraju sa nekim drugim đarstvama. Ove đe eme da odvedemo Mutavom. Ipak su to vrlo, vrlo retke zverke, nisu za tvoja klanja. Strpi se, nađe i đe eme ti nekog usput", odgovori Venrik.

Tino se iznervira, okrene i đutnu sa poda prazni tanjur, koji umalo pogodi u glavu sada veđe zaboravljenu devojku koja je đe uđala prekoputa.

"Polako. I ona đe nam trebati. Vea, ustaj odatle i posluži đorbom nađe goste. Biđe im to poslednja do kraja dugog putovanja na koje kređe u", ređe Venrik.

Devojka pođe da posluđa, jedan od razbojnika joj odveza ruke i ona priđe vatri, nad kojom je visio sada veđe skoro skroz prazan lonac. Bio je ogroman, ali ga je i tako praznog teđko nosila. Zbog velikog dna u njemu je ipak bila po koja kađika za svakog od novih zatvorenika.

"Ne morađe da mi kađeđeđe ko si i gde si pođao. Vas sam i đe ekala", iznenadi Nila dajuđe i mu kađiku đe orbe, a onda se pomeri do Aleka.

"Ti si.. Zemljani, zar ne?", ređe mu, a kad je kađiku stavila u usta Nejta, osmehnu mu se i ređe "đe ast mi je da te konađe no vidim. Seti me se u molitvama". Zbunjenost je narastala međe u đe etvorkom, a kada je kađiku prinela Tininim ustima samo prođapta: "Pozdravi oca kada ga vidiđe".

Ritam Sabedorije

"Ko mu Čalje pozdrave?", upita kā i omiljenog kovača Visokog kraljevstva, nadaleko Č uvenog, ali uglavnom borcima i ratnicima, a ne bači toliko da bi ga i kakve Č udne Čeene, u crno odevene i obojenih delova lica oko očiju, tako srdačno pozdravlja.

"Vea Če biti dovoljno. Vea iz Vrline".

"Vrline? Ne Čeive li tamo samo... mudraci?", upita Alek, Čealeči joči Č orbe koja, nekim Č udom, uopčite nije bila bezukusna, za razliku od grupe domaćina koja je počela da se zabavlja vadiči sadržaje torbi koje su doneli sa petog konja.

"Zemljani, znanja kojima te uči su o prirodi. O Č oveku Če Če, međutim, učiti sam. Celog Čivota. Da, mudraci jedini tamo Čeive. U ostatku sveta Čeivi predrasude", odgovori crna devojka.

"Predrasude? Kakva?", upita Nejt nakon čičko je uzeo drugi zalogaj.

"Jedna od njih je da su mudraci samo mučkarci", bi odgovor.

"Ko si ti? I ko su uopčite oni?", zapita tiho Tina pogledavči grupu koja je nazdravljala njihovom malom zalihom vina.

"Moje je bilo da vas načem. Ovo je bio jedini način. A oni su vojnici RČe. Spremaju prevrat. To vam je dovoljno. Sutra Čete se razdvojiti, a ja sam tu samo na... proputovanju".

"Ničta ne razumem, ko Če se razdvojiti?", reče Nejt i dodade: "I čita ti znači to o proputovanju? Tražiši nekog?"

"Aha. Tražim svoga".

"Svoga... koga? Če ta?", upita Nil.

"Svako u Čivotu traži nekog svoga, Nile Arilione. Neki su ih i pronačili, ali to ne prepoznaju. Ili neče sebi da priznaju. A neki joči tragaju. Važe traganje Če biti posve različito posle ovog dana. Odmorite se, napori tek počinju za vas Četvoro", reče Vea.

"Ti spadači u... prozorljive?", upita ponovo mali Nejt.

"A ti spadači u mudre. I priči ljive, iako joči male", nasmeja se Čudna devojka, a onda je jedan od otmičara gurnu, viknuči na nju.

Noč je protekla iznenađujuće i tiho. Stražari su, po dvojica u smeni, brinuli da Četvorka nigde ne mrdne, a zatvorenici se, uz zabranu razgovora, pre ili kasnije uspavači, nemirnih misli. Jutro je stiglo bržje nego čičko su Čealeli.

Posle svega nekoliko sati sna, narečen je polazak. Svezanih ruku, a sa Arilionove je odavno bila otrgnuta vredna ogrlica, smestiči ih po dvoje na konja. Nila i Nejta na jednog, Tinu i ispred nje Aleka na drugog. Pre polaska, vezali su im oko vrata Čudne omče jer je u svakoj od njih stajao privezan mali bodež, okrenut ka grkljanu. Svaki od dva otmičara koji su jahali iza zatvorenika držao je po dva kraja debelih užadi. Bilo kakav pokušaj bega bio bi ne samo bolan, već tragican. Nečko lagodnije jahala je, svezana, na istom konju sa svojim Čuvicom Vea, koja se brecnu na stražara kada je htelo da mačem zamahne ka vrsni koja ju je stalno pratila od izlaska iz pećine.

Ritam Sabedorije

Tiho je proÅ¡ao Å itav dan, po sve veÄ oj Å¾egi, uz odmore u Å¡umarcima, kroz koje su se uglavnom i kretali. Drugi isto tako, a treÄ i je protekao viÅ¡e u odmoru nego pokretu, jer je izvidnica javila da se veÄ a grupa vojnika Juga uputila iz Å½drepÄ evog vriska na zapad, ka Obalama. Hrane za zatoÄ enike bilo je tek koliko da ostanu uspravni u sedlu Å itavog dana, ne i dovoljno da bi bilo ko od njih rekao "taman za ovaj obrok". NiÅ ta se nije menjalo ni sve dok narednog jutra nisu stigli pred jedno selo. Odatle im se deo otmiÄ arna brzo vratio, sa ulovom od nekoliko kokoÅ¡aka i desetak jaja iz lakog plena zvanog neÄ ije dvoriÅ te. Novo sklanjanje u Å¡umu, paljenje vatre koja je bila dovoljna tek da se na nabijenim Å¡tapovima Å¾ivina ispeÄ e, bio je jedini predah jer se putovanje nastavilo vrlo brzo.

"Vea, da ne beÅ¡e ovih kokoÅ¡aka, pojeli bismo tvoju vranu", reÄ e jedan od odmetnika.

"I tvoju nogu, mrÅ¡ava ti neÅ¡to ta ptiÄ urina. Tino bi nam te iseckao fino, kao najbolju Å¡unku", reÄ e drugi, pa se grohotom nasmeja i skoro zagrcnu.

Dani su se smenjivali vrlo sporo. Komunikacija gotovo da nije postojala meÄ u dve grupe zarobljenika jer su im konji bili udaljeni, pa je Nilu ostalo samo da Å aska sa Nejtom, koji se nije bunio, kad veÄ nije mogao da Å ita.

"Å ta misliÅ¡, mali moj druÅ¾e... gde li nas to vode?"

"Kod Larda Hurdoka", odgovori odmah buduÄ i sholar.

"Larda?! Ali on je nestao joÅ¡ u Velikom ra...", reÄ e skoro naglas Nil, pa zastade na tren. A onda dodade: "Da. Nisam o tome uopÅ¡te razmiÅ¡ljao. Ko bi o njemu uopÅ¡te i mislio ovih dana. Otac mi je priÄ ao o njegovoj surovosti, mada su do naÅ¡eg osvajanja dvora Pagrora i on i deo PlaÅ¡tova koji nisu digli ruku na kralja veÄ bili nestali".

"U istoriji naÅ¡eg sveta veÄ je bilo sedam nestanaka pa slavnih pojavljivanja", reÄ e Nejt, koji je verovatno iÅ¡Ä itao celu Istoriju kraljevstava veÄ u prvoj godini od dolaska u Sabedoriju.

"Lard se neÄ e 'slavno pojavit', to ti garantujem ogrlicom moga brata. Koja je... ko zna kod kog od ovih... A i ko bi stao uz njega? Ova banda? I Å¡ta bi on mogao da uradi sa njom? Nijedan grad RÄ e, ne samo zbog zatoÄ ene dece gospodara, neÄ e krenuti u prevrat bez kralja. A kralja nema veÄ pet godina. Niti Ä e ga biti", izgovori Nil, a mladi sholar dodade:

"Ali ima kraljice. I tri princa".

"I svi su zatoÄ eni", odbrusi Nil.

"Ne bih na to raÄ unala", odgovori odjednom Vea, projahavÅ¡i pokraj njih dok ju je straÅ¾ar drÅ¾ao pred sobom na sedlu.

Nila joÅ¡ jednom zbuni i njena pojava i njene reÄ i, jer nije postojala nikakva Å¡ansa da je Å ula tih razgovor sa Nejtom. Nedugo zatim svi su galopom preÅ¡li preko, u tom trenutku pustog, druma koji spaja Å½drepÄ ev vrisak i Grotlo.

SledeÄ eg jutra, ponovo veoma tmurnog zbog kiÅ¡e koja samo Å to nije poÄ eli da pada, Vea ih je posluÅ¾ila delovima tvrde pogaÄ e i tiho rekla: "Podne. Bljesak. Tada kreÄ ete. Ä uvajte se oceluta kada se ponovo budete spojili". Bilo je to poslednje Å to su od nje Ä uli.

"Kakav sad ocelut? Njih nema veÄ jako dugo", Å apnu Nejt Nilu kada se Ä udna devojka odmaknu.

Ritam Sabedorije

"Mladi prijatelju, nije joÅ¡ sve upisano u knjige iz kojih vas uÅ—e. U Velikom ratu primeÅ—ena su bar tri, ali ni ti oceluti nisu bili od velike pomoÅ—i RÄ— i kada se na nju sruÅ—iÅ—je Ä—etiri vojske ostalih kraljeva", odgovori mu svezani princ.

Oko podneva su stali da se konji odmore po drugi put, a deo bande da pronaÅ—e kakvu hranu. Devojci u crnom njeni straÅ—ari narediÅ—e da pripremi vatrnu podno kotliÄ—a. Ona saÅ—eka da joj odveÅ—u ruke, posle Ä—ega joj se vrana spusti na rame. Tada oba biÅ—a pogledaÅ—e Ä—etvorku koja je bila podeljena na dva para, a Ä—iji pratioci pustiÅ—e uÅ—ad koriÅ—enu samo tokom jahanja.

Vea je u jednom trenu zavukla ruku u dÅ—ep dugu suknu i ubacila neÅ—ito meÅ— u granje. Kada se vatra rasplamsala, povukla se na svoje mesto, tik podno nogu straÅ—ara koji je Ä— uvao konje i bio zaduÅ—en za nju. Svezana Ä—etvorka naspram kotliÄ—a ju je netremice pratila pogledima, svesna njenih reÅ—i o podnevnu. Odjednom, ona sagnu pogled i prekri oÅ—i rukama. I oni uÅ—iniÅ—e isto kada ih je razrogaÅ—enim oÅ—ima, kroz na trenutak raÅ—irene prste, nateralna da urade isto.

BaÅ—i tada, sa mesta koje je trebalo da postane tek jedno malo napuÅ—teno zgariÅ—te nakon ruÅ—ka, bljesnu neÅ—ito tako snaÅ—no i tako dugo, da se svi iz Venrikove tridesetoÅ—lane bande uhvatiÅ—e za oÅ—i, zaslepljeni svetloÅ—ju.

Nil brzo skide omÅ—u sa svog vrata, uze sa nje seÅ—ivo koje je bilo deo nekakvog manjeg noÅ—a, a onda ga zabode u nogu straÅ—ara koji je stajao iza njega i Nejta. Vrisak je bio snaÅ—an, ali joÅ—i snaÅ—niji je bio udarac glavom u straÅ—arev stomak. MaÅ—mu ispade iz ruku, Nejt uze balÄ—ak a mladi Arilion u dva, tri hitra poteza rukama pokraj oÅ—trice prereza kanap kojim je bio svezan. StraÅ—ari oko njih se skoro pribraÅ—e, a Nil, videvÅ—i da nema vremena da oslobaÅ—a druge, uze maÅ—i probode kroz leÅ—a sebi najbliÅ—eg, koji je brzo spoznao da ima i gorih stvari od oÅ—trice u stopalu. Princ Obala potom, joÅ—i u polu-Ä—uju, doÅ—eka maÅ—em udar seÅ—ice koji mu je dolazio odozgo, a onda brzim pokretom zada kobni udarac iznad struka, te i drugog posla na onaj svet. Tren kasnije, videÅ—i da su Tina i Alek onesposobili svog straÅ—ara, te da pokuÅ—avaju da prereÅ—u kanape kojima su im ruke bile zavezane, Nil se pope na konja, potraÅ—i pogledom Veu, ali nje uopÅ—te nije bilo u tom meteÅ—u. BaÅ—i kao ni njene verne crne saputnice sa krilima.

SnaÅ—ni Tino u tom trenutku uhvati malog Nejta za vrat, odiÅ—e ga od zemlje i zagrme na Arilionu:

"Silazi sa konja ili Ä—e od malog ostati samo jedna mrtva glava!"

"BeÅ—i, Nile", viknu stegnuta grla Nejt, a princ Obala ugleda da su straÅ—ari savladali i preostale Ä—lanove druÅ—ine, iako je Tina uspela da se, na tren osloboÅ—ena, Ä—ak dvojice reÅ—i njihovim sopstvenim maÅ—evima koje im je zarila u stomake. Alek je ponovo proÅ—ao najgore jer je, udaren pljoÅ—timice maÅ—em, krvavog lica bio na zemlji.

Odluku je doneo brÅ—e nego ikada u Å—ivotu. "Znaju ko smo. Vredan smo im plen. NeÅ—e im nauditi, a ja Ä—u se vratiti po njih", reÅ—e sebi i obode konja, pa pobeÅ—e kroz Å—umu dok je Venrik vikao na trojicu sebi najbliÅ—ih "Za njim, za njim!".

Nil je znao kog Ä—etvoronoÅ—ca bira za beg. Vihor, na kraju krajeva, nije bio bilo koji konj, a kada su taj jahaÅ—i njegov prijatelj zajedno, onda brÅ—eg tandemu u Pet kraljevstava gotovo da nema. GoniÄ—i su vrlo brzo to uvideli, pa su posle kratke, a skroz bezuspeÅ—ne potere, odustali i uputili se ka ostatku grupe. Mladi Arilion se, videvÅ—i to, zaustavi, pa pogleda poloÅ—aj sunca.

"Nismo dalje od dana jahanja do Å½drepÄ—evog vriska, verni druÅ—e moj. NeÅ—emo ovoliko juriti, ali neÅ—emo ni odmarati do tamo. Vreme je sada presudno", reÅ—e skoro naglas, pomilova konja i upita se - da

Ritam Sabedorije

li Če uopšte pronađi jedinog prijatelja kog ima u tom gradu Juga, slavnom po ergeli kakve nigde nema, i to u kraljevstvu koje kreće da porobi njegovo.

Chapter 8: Vili

Vili

Od kada su na drumu ostala samo njih dvojica, Vili je konačno počeo da viđe pačnjene obraće a na svog mladog saputnika. Bobi nije bio klasičan primer za izgled sholara, koji su zbog silnih znanja o hrani pačljivo birali kada jedu i što jedu. Zato su mahom bili vitkog stasa, a tijelo od toga mršavi. Ovaj sholar, međutim, bio je suštita suprotnost. Iako je tek navršio 17 leta, delovao je kao nasmejani džak koji se njeguje na konju, najvećem od pet koji su krenuli onog drugog prolećnog jutra iz Sabedorije. Manjem konju od tog bi, verovatno, njegov smeh preseo već prvog dana jahanja.

Drugog, od kada su se u Krstu rastali sa Isakom i tandemom mladih pratioca koji su se uputili na sever, Vili je primetio da sholar sa kojim se uputio u najveću luku kraljevstva Obala ima poteškoću.

"Šta?", upita ga slavni borac Juga.

"Ne... Mislim, gospodaru Vili, samo mi se čini da konj nije..."

"Nema potrebe da se pravdači, Bobi. Nikome ko je krupnije graće nije svejedno kada zajađe. Naročito kada mora dugo da drži noge tako što iroko", reče Turlok, gospodar Bedema koji je postao njima najbliži grad Juga, da im je kojim slučajem bilo moguće leteti kao golubovima koje je Bobi nosio u malom kavezu.

Na te reči, mladi sholar povuče uzde, potom zastenja malo podiže i levu nogu, te je prebac u drugu. Nastavio je da putuje - sedeći sa strane, ali držiće i se sada sa obe šake za uzde. Za svaki slučaj.

"E, tako. Sad možemo da jađemo do sutra", rekao je nasmejani debeljko, koji izgleda za neraspolaženje nije čuo.

"Neverovatan si", nasmeja se glasno Vili, dodavajući sebi u bradu "... samo, ne čeka nas jahanje do sutra. Mnogo je viđe dana do Igle".

Treći ručak koji su podelili samo njih dvojica bio je poslednji koji je obavljen po križi. Nebo se bači posle tog skromog obroka razvedrilo. Ne i Bobi kada je shvatio da usoljene govedine viđe nema.

"Trebalo je da nam potraje do Vrela, prijatelju", nasmeja se, ne viđe glasno, Vili, shvativši da reč 'zalihe' dobija prilično drugaćenje kada se putuje sa ovim momkom, budući im će lanom reda Drvenih.

Već je pod otvorenim nebom bilo je već nešto na što se Bobi uveliko navikao, o čemu je svedočilo sve raniji ulazak u san. I sve glasnije hrkanje, što se Turluču nije uopštite sviđalo. Probao je zvijždukom. Probao i drugim zvucima. Samo jednom je probao laktom, ali se Bobi toliko prepao od tog bučenja, da je slavni ratnik Juga shvatio da to uopštite nije dobra ideja. Bači kao što nije dobra ideja ostavljati ga samog.

Četvrtog dana od rastanka se upravo to desilo. Rečen da ulovi bilo što mesnato za naredni ručak, a prilika za to je bila idealna jer su stigli do oboda Čume tičine, Vili je otišao u lov, ostavivši Bobiju da pričuve dva konja. "Zadatak prilično lak, čak i za nekog nespretnog poput njega", pomisli Turlok.

Ritam Sabedorije

Sa dva zeca, na koje je potroÅ¾io tek tri hica strelama, Vili se posle nepuna dva sata vratio na mesto na kome je ostavio mladog sholara. Samo, njega tamo nije bilo. Å okiran, pogleda u nebo, vrteÅ i glavom.

"BoÅ¾e, zaÅ¡to si me sa njim spojio? On ne ume niÅ¡ta sam, osim da pojede celu trpezu... Å ta ja radim sa njim uopÅ¾te? I, gde je on nestao uopÅ¾te?!", upita se Vili, a onda potraÅ¾i tragove konja. Vodili su u istu Å¾umu u kojoj je i on relativno kratko bio, samo drugim, neÅ¡to severnijim puteljkom kog su kopita napravila.

Pola sata praÅ¾enja tragova dovedoÅ¾e ga do krupnog stabla, i baÅ¾i kada mu se pribliÅ¾io zaÅ¾uo je glasove. PriÅ¾avÅ¾i drvetu, priljubi se uz njega, a onda sagnut, da ga Å¾abun prikrije, ugleda priliÅ¾an problem.

Njegov saputnik je bio svezan. Potpuno preplaÅ¾en, oznojen i razrogaÅ¾enih oÅ¾iju. Pokraj njega se cerekao neki tako siÅ¾an Å¾ovek da bi ga Bobi sigurno pojeo, ukoliko bi propustio dva obroka u nizu. No, pored tog razbojnika, a odeÅ¾a i ponaÅ¾anje su ga jasno odavali, bila su tu joÅ¾e Å¾etvorica. Znatno mlaÅ¾ih, ali i znatno opremljenijih od onog sredoveÅ¾nog koji je Bobiju pretio bockanjem noÅ¾em. Imala je i ta Å¾etvorka posla, jer je vezivala ruke nekoj devojci, koja je bila skroz u beloj, dugoj haljini, a Å¾ija se crna kosa spuÅ¾tala do sredine leÅ¾a. Borila se, koliko je to moguÅ¾e krhkom Å¾enskom telu kada je za ruke i oko struka drÅ¾iÅ¾est snaÅ¾nih muÅ¾kih ruku. Gospodar Bedema spazi da onaj Å¾etvrti pokuÅ¾ava da joj stavi povez preko usta, ali ga ona ugrize. Vili nije video ugriz, jer mu je devojka bila okrenuta leÅ¾ima, ali je iz vriska razbojnika to saznao.

"KuÅ¾ko! PlatiÅ¾e Å¾i za ovo i to odmah. Stalinzi, bacite je dole, sada Å¾e da vidi koga je...", bilo je poslednje Å¾ito je oÅ¾igledni voÅ¾a male bande izgovorio braÅ¾ i koja su devojku drÅ¾ala, kada pred njih istupi Vili.

"Ko je prvi pusti, ostaÅ¾e Å¾iv", izgovori nepobedivi uÅ¾esnik turnira Juga, kraljevstva u kome je nepobedivost bila samo san dok Vili Turlok nije prohodao.

"Vidi, vidi... Pa, nisi nam rekla da imaÅ¾e Å¾uvara. DrÅ¾ite ga!", povika ujedeni Å¾ovek, drÅ¾eÅ¾i se i dalje za bolno mesto podno prsta.

Dok je voÅ¾a bande ostao da komanduje, Vili je prvi put video nekakvu korist od Bobija. Jedan od braÅ¾e je uhvatio devojku za nadlaktice i poÅ¾eo da je ispred sebe nosiÅ¾to dalje od mesta neizbeÅ¾ne borbe, iza voÅ¾nih leÅ¾a. Dvojica drugih isukaÅ¾e maÅ¾eve pa, zajedno sa onim najmanjim, uputiÅ¾e ka Turloku. Taj najmanji se brzo naÅ¾ao licem u zemlji, jer ga je Bobi sableo, a onda onako svezan reÅ¾io da mu sedne na zadnjicu, izazvaÅ¾i vrisak steÅ¾njenog, a smeh Vilija koji se potpuno oraspoloÅ¾io od iznenadne scene. Tren kasnije morao je da atmosferi doda i malo tonova. Jednog od svojih maÅ¾eva.

BaÅ¾i njime je odbio seÅ¾ivo sa desne strane, i to takvom silinom da je ruka napadaÅ¾a odletela iznad njegove glave, a on se zateturao. Drugi, koji je na tren zastao da vidi Å¾ita Å¾e se desiti sa tim uvodnim udarcem, samo je osetio udarac pesnice, koja ga, dok je drÅ¾ala neupotrebljeni maÅ¾, iz okreta udari posred nosa. Bez da se mnogo pomerao iz mesta na kome je saÅ¾ekao razbojnik, Vili je onog prvog uhvatio za kosu, te njegovu glavu upoznao sa onom drugom, koja se nalazila meÅ¾u Å¾akama natopljenim krvljju. Krupni momak koji je odnosio devojku vide tada Å¾ita se desilo braÅ¾i, vide i onog stiÅ¾njenog, te isuÅ¾e noÅ¾i i stavi joj ga pod grlo. VoÅ¾a, koji se sve vreme libio da krene na Vilija, reÅ¾e ponosno:

"Umalo da se proslaviÅ¾i. A sada baci lepo taj maÅ¾, da ovo lepo lice devojÄ¾ino ne bi bilo unakaÅ¾eno".

Vili osmotri situaciju. O dvojici koju je uspeo da savlada u trenu viÅ¾e nije morao da vodi raÅ¾una, ali su mu preostala dvojica bila predaleko da bi iÅ¾ta pokuÅ¾ao oruÅ¾jem. Petnaestak stopa je, ipak, previÅ¾e za bilo

Ritam Sabedorije

Åjta, dok je noÅ¾e pod grlom devojke. Ona, preplavaÅ¡ena, tresla se u naruÅ¾ju grdosije, oborivÅ¾i glavu pa joj kosa prekri prednji deo tela sve do struka.

VeÅ¾ u sledeÅ¾em momentu - bila je slobodna. Na Bobijevo zaprepaÅ¾enje, kome se baÅ¾i svidelo da bude od neke konkretne koristi Å¾ak i dok sedi, a niÅ¾ta manje i na Vilijevo, odnekud doleteÅ¾e kamenice koje pogodiÅ¾e dva potiljka. TreÅ¾a je, meÅ¾utim, promaÅ¾ila cilj i da nije bilo brze reakcije Turloka, zakaÅ¾ila bi i njegovo rame.

"Tanai! TrÅ¾i", povika nekoliko deÅ¾nih glasova, ali devojka se nije pomakla. OkrenuvÅ¾i se ka dubljoj Å¾umi da vidi svoje spasioce, vrati glavu ka Viliju i Bobiju, sklanjajuÅ¾i kosu sa lica. Krupne, oÅ¾i i Å¾udesne lepote, ulepÅ¾aÅ¾e taj dan putnicima ka Obalama, a njena koÅ¾a, blago tamnija od one koja se obiÅ¾no sreÅ¾e u pet kraljevstava, otkri im da je istoÅ¾njakinja.

Vili se zagleda u mladu devojku, od koje je Bobi verovatno bio stariji, mada bi njena lepota zasenila i mnoge iskusne dvorske dame Starog sveta koje su lepoticama nazivali.

Dok su se razbojnici polako hvatali za Å¾voruge na potiljcima, a oni iza Vilija ni to nisu uspevali od bolova zbog sudara glavama, iz Å¾ume tiÅ¾ine izaÅ¾e oÅ¾e Å¾udni branioci devojke Å¾udne lepote. Svi su bili mlaÅ¾i od nje.

Neki sa pravom kama nalik onima koje koriste Obale, neki sa strelama Visokog, a neki od njih a isukanim maÅ¾em koji bi se pre noÅ¾em mogao nazvati, da nije bilo toliko siÅ¾ne veličine onih koji su to drÅ¾ali u ruci. Desetak dece, ne starije od 15 godina, bojaÅ¾ljivo priÅ¾e Viliju, Å¾ija je impresivna figura bila dovoljno zastraÅ¾ujuÅ¾a da im svaki korak bude sporiji od prethodnog.

"Bobi, ustani sa Å¾oveka, uguÅ¾iÅ¾e eÅ¾ga", reÅ¾e uz smeh Turlok, Å¾e to olabavi napetu atmosferu kod mlađih koji su izaÅ¾li iza drveÅ¾a. Sholar ga posluÅ¾a, uzevÅ¾i odavno noÅ¾e iz ruku napadaÅ¾a koji ga je svezao, a onda ga pogura ka ostalima, kojima je Vili veÅ¾ uzeo sva oruÅ¾ja.

"BeÅ¾ite odavde, da vam glave ne bi letele. Tutanj!", poviÅ¾e Vili visoko podignutog maÅ¾a, a petorica potpuno razbijenih razbojnika oteturaÅ¾e se kako su znali i umeli, bez da su se okretali mnogo.

TiÅ¾ina zavlada prostorom na kome su bila dva putnika i deca koja su shvatila da su, ipak, svi na istoj strani. Jedan deÅ¾ak istupi, baÅ¾i kada je Bobi priÅ¾ao svom saputniku da mu ovaj razreÅ¾e kanap koji je stezao zglobove Å¾aka.

"Ja sam Keni. Ko ste vas dvojica?"

"Bobijevo ime ste Å¾uli. A odeÅ¾a vam jasno govori da je sholar. Mada, priznajem, ni ja nisam video do pre neki dan sholara tolikog stomaka. A ja sam Vili. Vili Turlok", odgovori jedini odrasli Å¾ovek na tom iznenadnom skupu.

Neverica zavlada meÅ¾u decom.

"Onaj... Onaj Vili Turlok?", upita drugi, neÅ¾ito krupniji deÅ¾ak od Kenija.

"Ne poznajem druge Vilije Turloke", bi uvod u odgovor. "Nego... nemojte da vas plaÅ¾e imena. U neko lepo moÅ¾e i otrov da se upakuje. I u neko straÅ¾no neki lek".

"Gospodaru Vili, sada veÅ¾ govorite kao sholar. A lepo sam ja rekao da Å¾ete vi od Bobija imati Å¾ita da nauÅ¾ite, samo se vi drÅ¾ite mene", nasmeja se mlaÅ¾i saputnik, Å¾e prihvati i njegov stariji, a i deca.

Ritam Sabedorije

Napetost je naprasno nestala, mada ne posve i opÅ¡ta zbumjenost celom situacijom.

"Dobro, sada kada je sve postalo mirnije, pre nego Å¡to mi bilo Å¡ta drugo kaÅ¾ete, recite mi - otkuda vi u Å umi tiÅ¡ine? I otkud vam to oruÅ¾je?", upita gospodar Bedema novo druÅ¡tvo.

"Mi tu Å¾ivimo", "Ovo je naÅ¡a Å¡uma", zagrajaÅ¡e odgovori, a Vili se pomalo zbuni. Devojka koju je spasio tada istupi pred njih, a on primeti da joj je na ramenu, pokraj poseÅ¾enog dela haljine, usled pada razbojnika koji je drÅ¾ao noÅ¾u kada ga je kamen pogodio u teme, ostao blagi krvavi trag.

"Da, mi Å¾ivimo ovde. Imamo samo jedni druge. Roditelje nam je odneo Veliki rat. I... tu smo se okupili. Vremenom", reÅ¾e devojka Å¾ije lice osta mirno i pored rane koja je bivala sve vidljivija.

"PoseÅ¾ena si... treba to poviti neÅ¾ime. Bobi", izgovori Vili, ali pre nego Å¡to je njemu sve omiljeniji bucko uopÅ¾te reagovao, Keni reÅ¾e: "Nema potrebe. Amarili Å¾e to. Nije niÅ¡ta straÅ¾no. Å½elite li da jedete sa nama, gospodaru Vili?"

"O, da! Å½elimo!", odgovori umesto Turloka mladi sholar, pa svi opet prasnuÅ¾e u smeh.

Nekoliko stotina koraka dalje, dublje u Å¡umi, stigoÅ¾e do mesta na kome se odjednom, mahom iz Å¾ubnja, pojavi nekoliko desetina dece.

"Svi ste... siroÅ¾i?", upita zapanjeni Vili.

"Da. Tu smo veÅ¾ne neko vreme. Godinu, dve, tri, kako ko", reÅ¾e Keni, a onda zviznu. Pored zbumjenih malijaÅ¾ana, uglavnom odevenih vrlo skromno, pojavi se tu i grupa neÅ¡to starijih deÅ¾aka, a sa njima i jedan devojÄ¾urak, ne stariji od deset godina.

"Amarili, Tanai ima posekotinu", reÅ¾e Keni, a dok je Vili posmatrao devojÄ¾icu koja je, Å¾utke, prilazila, pred decu istupi momak koji bi morao da je Kenijev vrÅ¾njak.

"Ja sam Å¾on. U ovom delu Å¡ume je moja reÅ¾e glavna. A ko ste vas dvojica i Å¡ta Å¾ete ovde?", upita.

"Å¾one, ovo su Vili...", reÅ¾e Keni, ali ga voÅ¾a te posve neobiÅ¾ne grupe malijaÅ¾ana prekide podignutom rukom i saÅ¾eka odgovor od Turloka. Kada ga je Å¾uo, lice mu se na tren zbuni, a potom namrÅ¾ti.

"Tvoji sa juga su mi porodicu pobili", reÅ¾e Å¾on.

"Moji ljudi nisu ubijali porodice", reÅ¾e Vili.

"Ako je tako, zaÅ¾to sam onda sam sahranio i oca, i majku, i njenu braÅ¾u i njihove Å¾ene?"

"Odakle si ti Å¾one, gde se to desilo?", upita Turlok.

"Iz okoline Gornjeg luka".

"Å¾ata bi ratnici Juga radili toliko severno, Å¾ak i u Velikom ratu? Moji ljudi svakako tamo nisu iÅ¾ili, a ne znam ni za druge iz mog kraljevstva koji bi se Å¾ak tamo borili".

"Mi smo bili u poljima tog dana. Pokolj koji se desio u selu nije ostavio preÅ¾ivele, a ja sam liÅ¾no iz ujakovog tela izvadio maÅ¾a Juga".

Ritam Sabedorije

"Ratnici juga ne ostavljaju mađeve za sobom. Osim ako ne leđe uz njih, prijatelju", odgovori Turlok.

"Nismo mi nikakvi prijatelji", reče vođa dečje družine.

"A one, mislim da sada nije vreme da o tome priđemo, njih dvojica su me spasili. Prvo je Bobi priđao kada sam vriđala, a potom...", reče Tanai, a onda je devojačurak uhvati konjno za ruku i blago je povuče na dole.

Tajac koji je nastao bio je samo uvod u neđato posve udno. Sagnuvši se pred devojačicom, Tanai joj okrenuo jeđu, skloni kosu sa ramena na kome je bila rana, i pusti mođada najmanjeg lana tog neobičnog skupa da tu spusti svoj dlan. Posle jednog uzdaha zbog dodira prstiju a i rane, Tanai na tenu sklopi ođu, a onda se osmehnu. Devojačurak isto zađumre, neđato izgovori vrlo tiho, te se odmaknu, a Vili i Bobi ostanu nemili. Rane viđe nijesu bilo.

"A arolija! Gospodaru Vili, ovo je...", reče zapanjeni sholar, ali ga je on prekide.

"Nije nikakav arolija. To je Amarili. Iz Grabeža je. Isceljuje nekom molitvom koju ju je naučila baka".

"Izgleda da ne mrziš sve sa Juga", primeti Vili.

"Njena baka, nebesa neka joj daju mir, mi nije ništata nađuao uđinila".

"Imaš reče gospodara Bedema da nije ni niko od njegovih ljudi", izgovori Turlok i, pružajući je onu svoju snagu ruku, dodade: "A im budem u prilici, saznaš u što se desilo u tvom selu. Imаш moju reču, ako je bilo ko sa Juga u tome uđestvovao, od kralja Zanta tražiti da li je no presudim ubicama".

A on se zagleda u đaku. U ođima mu se videla neverica, koja je ipak popuđala pod željom svih prisutnih da odgovori svojim dlanom. Nedugo zatim je to i uđinio.

"Radim ovo samo zbog toga što ste spasili Tanai", reče nevoljno, mada je bilo jasno da je ipak poverovao Vilijevom glasu koji je bio protkan istinskom namerom.

Ruđak koji je usledio bio je sveđaniji zbog zeđeva koje je priložio Turlok, mada gozba i nije bila toliko velika koliko se Bobi nudio. Gladnih usta je, jednostavno, bilo previđe, pa se uglavnom sve svodilo na rane proleće salate, jeđmeni i rađani hleb koji je odnekud donet i pritom nije bio mnogo svež, kao i nekoliko komada krupnijeg mesa od ulovljene zeđetine.

Razgovori su bili buđni, puni smeha i iskreni. Vilija je Bobi pođeo da oduževljava trikovima koje je deci izvodio sa kamenjem iđima, a iako su mu neki od njih mogli da bili i vrđnjaci, oduževljeno su gledali sholaru koji ih je zabavljao.

"Ko me pobedi u Kamenoj kuli mođe da bira poklon iz moje torbe", reče u jednom trenutku debeljko, pa sedi rađirenh nogu i poređa kamenjem iđe. Najdalje od sebe je stavio samo jedan. U redu ispod njega tri, pa u sledećem redu pet. U sebi najbliže redu poređao ih je sedam, jedan pokraj drugog.

"Kako se to igra?", upita Amarili, kojoj su Vili i njegov saputnik tek tada po prvi put čuli glas.

Sa ledju joj je priđala Tanai, zagrlila je, a onda rekla: "Da pustimo momke, m? Evo, Keni hođe prvi. Mi ćemo samo da gledamo. Za pođetak. Vađeno je samo da ne odneseđi poslednji kamen, jer kome on

ostane - taj je izgubio".

"Å to onda Keni ne odnese odmah sve sem jednog kamena?", upita Amarili.

"Zato Å;to u jednom potezu mogu da nosim samo iz jednog reda. Koliko god hoÅ; u. Å; ak i ceo red, ako mi se prohće", reÅ; e momak kog su prvog upoznala dva saputnika. On se onda zagleda i reÅ;ji da iz reda u kome je bilo pet kamenÅ; iÅ; a skloni Å; etiri.

"Hm... 1-3-1-7", promrlja Bobi u svoju bradu sagledavÅ;ji novu situaciju sa kamenÅ; iÅ; ima, te skloni njih Å; etiri iz sebi najbliÅ¾eg reda. "Ti si na potezu, Keni".

DeÅ; ak reÅ;ji da skloni Å; itav red iz kog je Bobi skonio Å; etiri kamiÅ; ka, a mladi sholar se potom nasmeja.

"1-3-1, dakle... Da vidimo Å;ta Å; eÅ; sad", izgovori debeljko, pa skloni dva kamenÅ; iÅ; a iz reda u kome su od poÅ; etka igre bila tri.

PogledavÅ;ji preostale kamiÅ; ke, a ostao je po jedan u tri reda, Keni se zamisli.

"Ovaj Å; u. Ne, ovaj... Uh! Koji god da uzmem, ti Å; eÅ; jedan, a meni Å; e ostati poslednji!"

"Rekoh ti da sam nepobediv u ovome", nasmeja se Bobi, a onda pogleda Vilija koji ga, niÅ;ta manje raspoloÅ¾en, potapÅ;ja po ramenu. To je bio lakÅ;ji deo posla. TeÅ¾i je bio pomoÅ; i mladom sholaru da ustane nakon Å;to je dobio i preostalih 11 partija.

NoÅ; je nekako brzo svratila nad Å; umu tiÅ;ine, a vreme za polazak je odavno proÅ;lo.

"Morali bismo da krenemo. Dug put nas Å; eka, tek smo na njegovoj polovini, a vremena baÅ; i nemamo", reÅ; e Turlok.

"Ali... NoÅ; Å; e. NoÅ; u se ne putuje. Ostanite uz nas, pa ranom zorom krenite gde vam je volja", izgovori Å; on, po prvi put prijateljskim tonom od kada su ga sreli.

"Gospodaru Vili, Å; on je u pravu. NoÅ; Å; e nas uhvatiti, a neÅ; emo ni sat odmaÅ; i od ovog mesta. Ovde je bar toplo, vatra...", reÅ; e Bobi, a gospodar Bedema se osmehnu i sloÅ¾i.

"SlaÅ¾em se, mladi prijatelju. Sat jahanja nam neÅ; e mnogo vremena uÅ;jedeti. Onda Å; emo za Iglu krenuti u zoru".

"U Iglu?", upita Tim, 15-godiÅ;jnjak iz Å½drepÅ; evog vriska, koji je uz Vilija proveo dobar deo dana, priÅ; ajuÅ; i o tome kako su mu oca i oba brata ubili vojnici RÅ; e joÅ; pre nego Å;to je Veliki rat zvaniÅ; no poÅ; eo.

"Da, Time... Idemo na brod. Pa u Novi svet", reÅ; e Turlok.

Tajac meÅ; u decom nije se desio ni jednom od kada su se svi okupili, ali tog trenutka tiÅ;ina je zasenila sve drugo.

"Novi svet?", upita Amarili.

"Da. Novi svet. Å; uli ste za njega?"

Ritam Sabedorije

"Naravno da smo Čuli. To Čto smo deca, i Čto smo u Čumi, ne znači da ne znamo ničta. Samo... Jel' istina da tamo postoji narod u kome su samo oni koji su bez roditelja?", upita Č on.

Bobi reči da mu odgovori, kao najnajčitaniji na tom pospanom skupu u kome je svako naprasno postao budniji nego Čto je mislio da Če biti slučaj u sumrak:

"Malo je Čta poznato o njima, Č one. 'Ljudi Čume', tako nekako je Valtazar pisao o njima. Ali ne kao u načem Č umskom kraljevstvu. Oni tamo, u toj svojoj Čumi, Čvive u nekim Čudnim kućama, na stotinu stopa od zemlje, skoro skroz u kročnjama. Pisao je da u tu Čumu odlaze svi koji ostanu sami u ratu... Ne znam da li su stvarno siroči, močvada su to odrasli ljudi. Rioli nisu bači detaljno slao informacije o njima. Bar ne u onim spisima koji su stigli do Sabedorije", reče mladi sholar.

"Povedite i nas", reče odjednom Amarili.

Turlok se trgnu. Nije očekivao tu molbu, iako je mogao da je nekako bači lako potpuno razume. Ipak, brzo je iz stanja saglasnosti njegov razum progovorio drugim tonom.

"O, devojčice draga... Bojim se da nači put nije ni najmanje čist kao ta tvoja Čvajela. Mnoge opasnosti nas čekaju", počne Turlok svoju priču, ali ga Bobi prekinu.

"Gospodaru Vili... Ali, ta Čuma je mnogo bličće obali Novog sveta nego tamo gde smo se mi uputili. Mi čemo mnogo zapadnije da idemo. Sigurno je da bi se na brodu moglo naći koje mesto..."

"Bobi, vreme je da se uozbiljimo. Stanje je sve jezivije, novi rat..."

"Novi rat?", upita nekoliko klinaca u glas, račirivči oči kao da im je neko pred njima bači tada ubio najmilije.

Vili shvati da ovi maličani ne znaju Čta se zbiva, niti Čta se sprema, niti Čta je uzrok svemu tome. Bači kao Čto ni on nije znao uzrok, ali je bio rečen da sazna. I zbog molbe Sabedorije. I zbog toga Čto mu do rata sa nekadačnjim prijateljima nije bilo. A i zbog Mine, koju je prizivao u sečanjima svakog dana od kada ju je poslednji put video, a tome je bilo skoro tri godine.

"Gospodaru Turloče, močvade li bar neko od nas starijih da krene sa vama?", upita Tanai, a onda nesvesno trepnu kapcima na način na koji bi večite dame sa dvorova umele u sekundi da zavedu. Ona je to uradila posve prirodno, bez ikakvih skrivenih namera, Čto Turloku bi jasno.

Vili se zagleda u nju. Pa u Amarili. Pa u Kenija, Č ona, Tima...

"Deco, ne mogu da vas povedem. Razumite. Shvatam začito Čvajele iz ove Čume, ali... Ne mogu. Mnogo vas je. Nisam dvorska dama da brinem o vama. Hajde da prenosemo sada, jutro je pametnije od večeri, pa čemo tada na tenane. Vačvaj?" upita ih Vili, misleći u sebi "smrt ratnika je slavna i normalna, ali... ne bih mogao da podnesem da se nekome od njih tako malih bilo Čta desi".

Sločivči se sa predlogom o kraju dana, deca ustadočje i počeče da razmečaju postelje koje su odavno napravili od pružači liči. Neka se popeče u minijaturne kuće u niskim kročnjama, a gostima dodeliče Čonov Čator, jedini koji su imali. I jedini iz kog se te noći Čulo hrkanje, dok je Vili pokucavao da smisli kako da utiče Bobija. A i kako da Čimugne sa njim u zoru, a da ne probudi i ne povredi decu koja su imala tako čistu Čvajelu - da budu sa sebi sličnima, na bezbednom.

Chapter 9: Buron

Buron

Krik je vekovima uspevao da odoli svim nevoljama i kao jedan od retkih gradova koji nikada nisu pali u neprijateljske ruke ponosno se uzdizao na jedinom brdačcu u tom delu kraljevstva Juga. Trostrukе zidine, međutim, nisu bile krcate strašljivima. Bilo ih je kao da je u pitanju običan dan, iako to uopšte nije bio slučaj. Niti je bilo dodatnih očiju da paze sa žirokij spoljašnjih bedema, koji su još titili najveć i deo stanovnika prestonice. Niti na visokim srednjim, koji su narod razdvajali od plemstva. A nije ih u većem delu bilo ni na zidinama unutrašnjeg utvrđenja koje je, u dva nivoa, od svega lošeg uvalo kraljevsku familiju. I kule-osmatračnice su tog dana bile prilično puste, jer je strašljiva koja je motrila na bezbednost kralja imala druga naređenja od Boara Zanta: trebalo je organizovati ratni pohod. Baš zato, iz grada se spremala povorka kakvu Jug odavno nije video na jednom mestu.

U samom dvoru, sa balkona svoje velike odaje, mladi Buron je posmatrao život u svakom od segmenata koje su još inili ogromno utvrđenje.

"Prinje, stigao je Lurit", reče jedan od krupnih momaka iz Buronovog obezbeđenja, prenuvajući 22-godišnjeg prestolonaslednika u trenucima promenjivanja o onome što se zbiva. I o onome što sledi.

"Neka uđe. Ostavite nas same", reče Buron, pa rukom pomeri svoj ogrtač u stranu, okrenu se i zakorači ka sredini odaje. Pred njim se uskoro nađao stariji, pročlanjeni čovek, koji se pokloni do zemlje.

"Preskočimo formalnosti, Lurite. Kakve su vesti?", upita princ.

"Gospodaru Burone, nisu onakve kakvim se važi otac nada. Ali, više od toga se bojim da neće biti ni da ih će ovakve", odgovori čovek kog je princ poznavao još od detinjstva.

"Od tebe ih svakako neće biti, stari moj. Slušjam te", reče mladi Zant, pa sede u svoju visoku drvenu stolicu, nalik prestolu u kome je u glavnoj odaji sedeо kralj, ada je kraljevao.

"Moji doužnici u Obalama kašju da je su one izgleda svesne opasnosti koja im se sprema. Vojska im se polako, gotovo neprimetno ali ipak okuplja. Stari Arilion se, izgleda spremi za glavni udar", reče Lurit.

"Nisam ni sumnjaо. Kao što mi znamo što se tamo zbiva, neću me da mu odavde neko javlja što radimo. Ali, voleo bih da mi jošaka dopadne ta ptičica koja je propevala..."

"Prinje, to može biti i neki seljak. Ne radimo mi ništa skriveno, hiljade vojnika je pred gradom, još više njih stoji sa svih strana. Ovakav manevr se ne može sakriti i da hoćeš", izgovori Lurit, jedan od retkih u koje Buron imao mnogo poverenja.

"Nije ovo nikakav manevr. Ovo je sila. Sila koja kreće u pohod. I neće stati dok jedno od ova dva kraljevstva ne nestane", reče princ Juga, pa uzdahnu.

"U važjem glasu kao da ima neke sete, ako smem da primetim?", upita Lurit.

"Sete? Ne volim ja Obale, stari prijatelju. Ali ih i ne mrzim. Život bi bio mnogo bolji da ratovi ne postoje. Ali, u neke se mora ići. Zar da pogremo glave kada ubiju kraljevog sina?", reče Buron.

Ritam Sabedorije

"Razumem vas. Zbog vesti koje donosim tri sam konja promenio da bih stigao do vas. Ali... U Obalama niko, pa ni na dvoru, ne spominje nikakvu dobit od pokolja u Novom svetu. A taviće, svi moji ljudi, a verujte mi, prinje, tražio sam da mi se ne javljam dok tripot ne provere glasine, tvrde da su Arilioni...", reče Lurit, pa zastade.

"Govori", podiže glas i obrvu buduće i kralj Juga.

"Svi moji ljudi tvrde da su Arilioni potpuno zatećeni vestima iz Novog sveta".

"Glume, veđe, kao što su oduvek umeli da sakriju svoje namere. Zar misle da je nas svojom titljinom zavarati? Da je moj otac nastaviti da ide u lov, mirno, iako mu je jedan od sinova ubijen? Gluposti. Očekivati drugačije ponašanje je isto kao kada bi očekivali da neko odmah pođe javno da slavi tako uspešno sproveden podli plan. Ne, prijatelju moj, oni su samo rečili da sačekaju da se bura stigla, pa da zagospodare novim prostranstvima. Ssami. Moj otac je tu u pravu, potpuno", reče Buron.

"Ako je tako, gospodaru, onda vam moje reči i nisu bile potrebne", kaza Lurit.

"Izađimo na balkon, da ti pokažem kakav gnev je osetiti Obale zbog toga što su uradile", pozva ga princ.

Samo što su zakoračili na veliku terasu, sa koje se pružao pogled ka severnoj kapiji i hiljadama užurbanih ljudi iza i ispred nje, Buron reče tih:

"Iz ovih odaja glas može da se čuje i u susednim, ma koliko da smo tihi. A ovde, uz gradsku vrevu, jedva čemo čuti jedan drugoga. Zato ovde mogu da ti kažem: od tebe sam uočio ono što ega sam se pribojavao. Ssve što si mi rekao o Obalama, u dubini svog srca sam i predoseđao. Sve vreme", uzdahnu Buron, pa dodade: "Nikada neću prečkaliti Bibija. Nikada. Niti će u stati, dokle me noge nose, makar išao na kraj sveta, dok ne načem njegovog ubicu. Samo... nisam uopště siguran da su Obale to organizovale".

Tajac na terasi na trenutak je bio potpun. Podno tih zidina, koje su se nadvijale nad mali trg na kome su se ljudi opremali, uz jahivali konje i pripimali svoja oružja, vreva je bila sve glasnija. Buron nastavi, govoreći više za sebe:

"Bibi je mogao sam i sa petoricom da se boriti. Iako mlad, mogao je. Mene bi jednom rukom mogao da pobedi, u takvog je ratnika izrastao. A onih njegovih sedam Zubija... Otac ih je lično probrao iz načele garde, ostavivši samo dvojicu Bibijevih, a poslavši ih ak petoricu svojih. Oni bi mogli sa desetinama da se nose. I bači zato me me sve to buni, sve... Zašto ni jedan jedini golub nije poleteo? Zašto se niko od njih još uvek ne javlja? Nemoguće je da su svi nestali bez traga, to prosto nije moguće!"

"Gospodaru, iste reči su izgovorene i u Morskoj zvezdi. Kralj Arilion je besan, izgubio je sholara uz kog je odrastao, izgubio je najboljeg prijatelja Trozupca..."

"Ako ih je izgubio, Lurite... Ako ih je izgubio. Sve me to zbumjuje. Jako. Uz majku sam naučio da ne verujem slepo onome što drugi kažu. Niti da mi je dovoljno ono što vidim svojim očima. Naučio sam da radim i jedno i drugo, da, ali da mi treće bude najvažnije: ono što ta srce kaže. A ono kaže da je ovaj rat...", zastade tu Buron.

"Da je ovaj rat...?", nastavi njegov najbolji doučnik.

"Pogrešan".

Ritam Sabedorije

U tom trenutku zađe u se Rog vladara, jer se poslednja kapija pred dvorom otvorila zbog ulaska konjanika. Sedmoro ih je okruživalo osmog, u sredini. Podno dvojice tihih sagovornika jedna duga kosa se umiri, kao kada vetar iznenadno stane. Sa gotovo divljeg konja iz sredine, kog pridržava dvojica mladića, siđe devojka građe kao u najboljih ratnica Visokog.

"Evo Larnale. Pođe i sada, moram sa sestrom da dogovorim neke detalje. Hvala ti na svemu, stari prijatelju", ređe Buron Luritu koji se nakloni glavom i izađe iz odaje.

U nju je, nedugo zatim, sa svojim đakom u ruci, uđala devojka koju je princ dođevekao rađirenih ruku.

"Brate", ređe ona i zagrlji ga. "Spreman da vodiđe kraljevstvo dok se ne vratimo u slavi?"

"Larnala, uopće nisam siguran da je mudro da i ti ideđe", ređe joj godinu dana mlađi brat.

"Da žene vode Jug, iđao bi i ti. Ne zbog mene. Zbog Bibija i onih krvoloka što ga svirepo ubije".

"Da... Slađem se. Ali, neko mora da ostane u Kriku. Otac je odredio mene, a ja bih odredio i tebe".

"Ne možeđeđi sam da upravljađe praznim gradom? Ha! Čalila bih se na tu temu do sutra, da nas sutra neđe eka polazak. Vreme je da krv plati za krv", izgovori ona, ređena da razgovor na tu temu ne traje previđe, jer je ionako sve jasno.

"Sestro, uvek si bila najratobornija od nas. Četvoro. I tu ti ravne nema. Otac ima razlog da bude ponosan na tebe, kao i svi mi. Samo se pitam, moraju li i žene u rat?", upita je gledajući preko njenog ramena ka vratima. Kod njih se, njegovim Zubima, pridružuje i sestrina sedmorica čuvara.

"Ne moraju. Ali žele. Brata su nam ubili, Burone. Brata. I da sam dete, pođala bih".

"I ja bih. Da otac nije odlučio kako je odlučio".

"Neko mora i da ostane uz majku. A i da vlada"

"Praznim gradovima, kako neko ređe malopre..."

"Biđe puni kada se vratimo. I ljudi i raskođi. Obale če pamtiti po ruđevinama, a nas po slavnim juriđima. Pesme če nam spevati, Burone, nazdravljače se najboljim vinima Juga kada se vratimo. Raduj se. Bibi bi bio ponosan na ono što radimo sada za njega", ređe Larnala, pa nasu sebi malo vina, otpi i sede u bratovljevu stolicu.

"I, što misliđi, Burone Zante... Koliko če dana prođe i pre nego što se u slavi vratimo? Mesec, dva, pet?"

"Nisam razmiđljao o tome. Morska zvezda je samo jednom pala u svojoj istoriji..."

"Pađe po drugi put. Poslednji", dobaci Larnala.

"Da. Nema sumnje. Samo se pitam, da li će prvi put pasti zbog napadača. Jedini put je ruđena zbog izdaje, i to pre viđe od tri veka"

"Ti to sumnjađi u oca? Mene? Nas?", otvorila je sestra ođe, đicom, kao da je čula potpuno neođekivanu vest.

Ritam Sabedorije

"Ne, Larnala. Naravno da ne sumnjam. Samo zamiÅ¡ljam nemenivni pokolj pod tim Ä udnim zidinama... Hiljade Ä e izginuti dok se neko ne uspentra na neki od onih krakova. ObeÄ aj mi da neÄ eÅ; biti u prvim redovima?", skrenu Buron temu ka vojnoj taktici.

"Ne mogu niÅ;ta da ti obeÄ am osim da Ä u ih sa vrhova tih zidina bacati dole kao Ä;to su oni naÅ;eg brata".

"Larnala, mi i ne znamo kako su ga ubili..."

"Ali, znamo ko je. Zar ne, brate?", podiÅ¾e obrvu najstarije dete kralja Juga i, steÅ¾uÄ i balÄ ak svog maÄ a, ustade. A onda dodade:

"Ne znam ni Ä emu svi ovi razgovori, brate. PriÄ ali smo toliko puta u noÄ i punog meseca, kada je prvi put doÅ;la vest da vesti od njih nema. Rekla sam ti tada da su pomorci to sigurno uradili. Otac je, uverena sam, dobro proverio to. InaÄ e ne bi podigao ovoliku silu".

"Otac Ä;eli krv, zbog palog deteta. A najlakÄ;je je okriviti one koji su najbliÅ¾i tragediji i poÄ i na njih. Ali, Ä;ta ako je to neko namerno tako udesio, da baÅ; to pomislimo? Samo zamisli da je tako kako kaÅ¾em, ma koliko ti neverovatno zvuÄ alo. Ä ta bi onda rekla o ovom ratu?", upita je otvoreno Buron. I, Larnala se prvi put u tom razgovoru zaista zamisli. Nije dugo proÅ;lo, a ona progovori:

"Do sada smo samo priÄ ali 'uradili su severnjaci, uradila je RÄ a, ovi su ili oni su'. Nikada mi nisi rekao neÄ;to tako... Ti stvarno misliÅ; da je neka zavera posredi? Dobro, i da je tako, a nije tako, Ä;ta kaÅ¾u oni tvoji Ä udaci Ä;to se sa njima domunÄ avaÅ; skoro svaki dan?"

"Larnala, nisu Ä udaci, nego... ljudi od poverenja. Koji imaju veze u svakom gradu pet kraljevstava".

"Dobro, ne zanima me zoveÅ; li ih Ä;pijunima ili drugovima, Ä;ta kaÅ¾u?", upita sestra.

"KaÅ¾u da su na dvor Obala jednako zbumjeni kao i mi".

"Mi nismo zbumjeni. Mi smo reÅ;jeni", nije se dala Larnala.

"Zbumjeni smo, sestro... Zbumjeni. I otac, isto. Samo je na Jugu oduvek bilo najlakÄ;je latiti se za maÄ i presuditi onome u koga sumnjaÅ; nego sesti i razmisliti".

"Pa, koliko da razmiÅ;jamo? Jel' godinu dana dovoljno za ubijeno kraljevo dete? Ili ti je tek dve dosta za mrtvog brata?", rasrdi se sestra.

"ZnaÅ; i sama da sam sa Bibijem proveo viÅ;je vremena nego svi vi ostali zajedno. Ne govori tako", reÄ e i na neki Ä udan naÄ in potpuno pripitomi sestru svojom iskrenoÅ;Ä u. Po prvi put od silaska sa konja nije delovala ratoborno. Ä taviÅ;je, sede ponovo, zamiÅ;jena, kako to samo sestre umeju.

"Bibi... BratiÄ moj... Ne znam Ä;ta da kaÅ¾em, sem da mi nedostaje. Jako. Volim te Burone, biÄ u ti verni podanik kao Ä;to sam i naÅ;jem ocu, ali on je bio za kralja viÅ;je nego bilo ko od nas, Boarove dece. Bio je bolji borac i od oca, i od mene, i od svoje sedmorice Ä uvara. O, Zubi, prokleti da ste, zar da...", reÄ e Larnala, ali je Rog vladara prekide na tren. "Otac stiÅ¾e".

"Ne, on Ä e sa majkom doÄ i tek predveÄ e. Ovo je Baladar", izgovori Buron i bi u pravu.

Ritam Sabedorije

Najmlađem Članu kraljevske porodice njih dvoje nisu izazvali daleko u susret. Sačekali su ga u predvorju, gde se broj Članova Zuba uvećava sa 14 na 21 kada je učinio Baladar, ne skidajući i sa leđa veliki luk od tisovine.

"Burone... Larnala... Samo sam svratio da vidim treba li jošta pred polazak. Moje leglo je potpuno spremno, svih hiljadu i po njih koji su na kraju obuke biće i na lednu kolone, otac mi je dozvolio", reče im momak od 19 leta, svega godinu mlađi i od Bibija koji je ostalim sagovornicima bio pred očima dok su gledali Baladara, fizički veoma slični nogi.

"Ne, sve je u redu, Baladare, ja sam se pobrinula za ostale očeve naredbe. Buron, ionako, ima poslova na dvoru. Ti i ja smo ujutru izjahati zajedno. Isprva u pozadi brinuti o komori, a kada dođe dan koji je ekamo, moja jedinica će ti biti desno krilo", reče sestra.

"Biće mi čekao ast da sa tobom krenem u osvetu", reče mladi ratnik, koga Buron osmotri od glave do pete.

Za razliku od vratičnjaka, Baladar je bio prilično snažnih ruku. Nije imao nikakvu povredu tokom petogodišnje obuke, obavezne za sve 13-godišnjake Juga. Na svoje insistiranje je, odmah posle boravka u leglu koje je izvelo i večerbalno bači u okolini Krika, pridružen prestoničkom gnezdu. Nije video mnogo sveta, ali je za manje od pola godine u kraljevoj vojsci stekao dovoljno naklonosti starežina, da su ga vratili u leglo kako bi i sam bio jedan od zapovednika novajlijama.

"Krila, Larnala? Luk na leđima, čak i u sopstvenom dvoru, Baladare? Ja kao da sam u drugotvružena iz Visokog", reče Buron i nasmeja se glasno, pa potapljajući po plećima mlađeg brata.

"Nije mi do smeha Burone", reče mladič. "Luk nosim jer se od njega ne odvajam ni tokom obuke. A i, što više večerbam, sve sam bolji. Rekord mi je oko 900 stopa".

"U tvoju snagu nisam sumnjala, brate. A preciznost, službi li te, ili si i dalje onakav kao kada sam te ja obučaval - gledajući levo, pogodujući torbu sholara Ulona desno?", nasmeja se i Larnala.

Buron primeti da se najmlađi Član porodice čudi dobrom raspoloženju, pa mu pojasni:

"Baladare, nismo mi ničeta tužniji od tebe. Samo pokušavamo da se malo opustimo pre nego što sve ovo počne. Hoćeš malo vina, pomagajuće kada su nervi zapeti kao ta tvoja struna na leđima?"

"Vino? Može", reče mladič, uzdržavajući se od dužeg odgovora jer su mu usta bila suva posle jahanja.

"Hajdemo u moju odaju, malopre sam otvorio jedno", reče princ prestolonaslednik, pa počne uz stepenice zajedno sa sestrom i bratom, a iza i ispred njih, računski, uz stepenice se popeče Zubi.

"Momci, opustite se", progovori mladi Baladar. "Ovde ne može ni ptica da sleti a da je neko od stražara ne primeti. Ili neko od onih hiljada u gradu i ispred njega. Odmorite malo, čekaju nas naporni dani". Poslušajuće ga, te samo četverica ostalo je ispred vrata.

Nedugo zatim, u Buronovoj odaji, u kojoj se Larnala ovoga puta smestila u jednu od manje impresivnih stolica pokraj otvorenih vrata balkona, Baladar upita princa koji je nasipao vino u drugu od tri čašice:

"Brate... Moram nešto da te pitam. Ne srdi se, ako zvuči uvredljivo, ali... Moji ljudi mi kažu da si ti protiv ovog rata. Ima li istine u tome?".

Ritam Sabedorije

TiÅ¡inu je prekinuo samo zvuk pune Å aÅ¡e koja se spuÅ¡tala na sto. Tek koji momenat kasnije zaÅ u se odgovor.

"Recimo da sam malo taktiÅ niji od naÅ¡eg oca. Prosto, sagledao bih joÅ¡ malo celu situaciju, najlakÅ¡e je potegnuti oruÅ¾je..."

"Bibija su nam ubili, Burone!", prekide ga Baladar.

"Nisam rekao da neÅ u osvetu, veÅ da je treba paÅ¾ljivo isplanirati".

"Ma, Å¡ta paÅ¾ljivo?! Da li je neko paÅ¾ljivo pitao naÅ¡eg brata 'Å½eliÅ¡ li da umreÅ¡ sada, ili odmah?!"

"Baladare, sve Å¡to kaÅ¾em je da oruÅ¾je treba da nastupi na kraju, a ne da ga poteÅ¾emo...", izgovori Buron, a onda Å¡irom raÅ¡iri oÄ i kada je video da mu mlaÄ i brat poseÅ¾e za jednom strehom.

"Baladare, Å¡ta..", ne stiÅ¾e da zavrÅ¡i pitanje, a luk se okrenu ka Larnali i zategnuta struna se opusti.

Buron se brzo okrenu, iz sestrine ruke ispadne Å aÅ¡a koju je prvu napunio, a vino se prosu po podu. Na Larnalu pade zmija tigrastih Å¡ara, probodena stopu iza jezive glave. I takva, smrtno ranjena, oÅ¡trim zubima zagreba list devojke koja vrissnu. Ona odmah skoÄ i u stranu, i svojim noÅ¾em zada kobni udarac odjednom nepomiÄ nom biÄ u koje joj se sa vrha vrata spuÅ¡talo ka vratu kada ga Baladar spazi.

"Krait! Tigrasti Krait", uzviknu Buron.

"Otkad oni idu ovoliko visoko, brate? Otkad se oni kreÅ u danju?", upita Larnala, pa oseti da joj klecaju kolena te se uhvati za naslon stolice pre nego Å¡to Ä uÄ nu.

"Zubi! StraÅ¾a! Brzo po Ulona! Neka se zatvore kapije dvora i srednje kapije grada. SkakaÄ !", povika Buron.

"SkakaÄ ? Ovde?", reÅ e Baladar, pa isuka joÅ¡ jednu strelu i istrÅ a na terasu, viÅ uÄ i "Ne vidim nikoga, Burone! Kako izgleda? Ko je on?".

Buron pritrÅ a sestri, shvativÅ¡i da su oko njega veÅ i verni Zubi, kojih nije bilo baÅ¡ kada su morali biti tu.

"Ne brini, Larnala. Ulon Ä e to da sredi, samo je ogrebotina", proba da uteÅ¡i princ sestru.

"Heh... Ne vidim te, Burone. Samo neka magla... I glava... boli", reÅ e ona.

"Otrov veÅ deluje", pomisli prestolonaslednik, ali ga ruka starca pomeri u stranu pre nego Å¡to je iÅ¡ta odgovorio. Ulon Metalni je veÅ bio tu, a u sledeÅ em trenu je, zavukavÅ¡i ruku u svoju torbu, odmah privio neÅ¡to na ogrebani list i naredio straÅ¾i da je usprave u stolici.

"Sada je tako uspravljeni ponesite u njenu odaju. Brzo!", reÅ e sholar dvora Juga, pa poÄ e za njima, a Buronu i Baladaru reÅ e: "Vas dvojica ostanite ovde. Sada joj ne moÅ¾ete vi pomoÄ i, samo Bog milostivi i ove travke koje mi je dao".

NajmlaÄ i Boarov sin poÅ¾ele da bude neposluÅ¡niji nego ikada, ali ga brat uze za nadlanicu i reÅ e "Ostani. Sada mi trebaÅ¡ miran, dok otac ne doÄ e veÅ eras. Ä ujeÅ¡ li me?", prodrma ga Buron.

Ritam Sabedorije

"Ä ujem... SkakaÄ .. Pobegao nam je, brate", reÄ e Baladar.

"SkakaÄ moÅ¾e da izgleda kao starica ili dete, jer i starica i dete mogu da budu skakaÄ i. NiÅ¡ta mi tu nismo mogli da uradimo Ä;to nismo", reÄ e princ.

"Ali, on mora da je tu. Tu negde, blizu dvora. UÄ ili su nas da ne moÅ¾e biti viÅ¾e od hiljadu stopa od Ä;ivotinje kojom upravlja..."

"StraÅ¾a Ä e uÄ initi svoje, ako se ikako oda. Sumnjam da Ä e se to desiti, jer na Zanta ne kreÄ u nainvi, samo oni koji vrlo dobro znaju Ä;ta rade".

"I zato Ä e platiti, brate. I za Bibija, i za Larn...", reÄ e Baladar, a prestolonaslednik ga prekide.

"Za Larnalu neÄ e niko morati niÅ¡ta da plati. Ulom Ä e to srediti. Veruj mi. Ä ujeÄ; li me? Otvori oÄ i, ovo je rat, ovakvih scena, i joÄ; gorih, nagledaÄ eÄ; se od jutra do mraka, iz dana u dan. RazumeÄ; li me?".

Baladar isprva nije odgovarao. Samo je zurio u starijeg brata i tek kada su glasovi straÅ¾ara koji su nosili njihovu sestru utihnuli dalje u hodniku, upita:

"Rat, kaÅ¾eÄ;? Jesi li i dalje protiv njega, brate?"

Chapter 10: Isak

Isak

Tadå¾ i Fengor su veÄ bili pokraj konja u dvoriÅtu Juå¾ne straÅ¾e kada im se Isak pridruÅ¾io, opraÅ¾tajuÄ i se od Ramine na stepenicama.

"Neka vas Dobro Ä uva. I reci momcima da odmah poÅalju pticu kada stignete, da znam da ste u redu", reÄ e mu supruga, koju on poljubi, a onda uzjaha, uze od mladog ÅtitonoÅje Ålem i mlat, te bez mnogo reÄ i izjaha kroz kapiju.

U pravnji desetak vojnika krenuli su put Juå¾ne kule, u koju su doÅli kada ih je veÄ druga noÄ sustigla.

"Ä udni su mi ovi vaÅji gradovi bez gospodara", reÄ e Fengor sjahavÅji po tmini.

"Sve tri Kule imaju gospodara, ali je gospodar Vort Gul obiÄ no u Zapadnoj", podseti ga Tadå¾ o poretku na Velikom jezeru, bar kada se o tri grada Severa radi.

"Znam, ali svejedno, grad nije grad ako gospodar nije u njemu. Kad maÄ ke nema, onda miÅevi...", odgovori mu mladi sholar, ali ih Isak prekide.

"Hajdemo unutra, ne volim da se mnogo druÅ¾im sa proleÄ nim kiÅjama. NaroÄ ito ne noÄ u", reÄ e im Daladur.

Gradska straÅ¾a ih doÄ eka srdaÄ no, uz naklone i uobiÄ ajeni protokol, a onda ih jedan od njih iznenadi:

"Gospodar Gul je tu, odmah Ä emo ga obavestiti da ste stigli".

"Vort je tu? Sjajno. ZnaÄ i, biÄ e dobre klope!", nasmeja se Isak, pa iznenadi i on straÅ¾ara, potapÅjavÅji ga snaÅ¾no po ramenima.

U predvorju Juå¾ne kule, najmanjem od tri grada Severa kojima je Gul upravljao na obodu Velikog jezera, doÄ eka ih sredoveÄ ni, raskoÅ¾no obuÄ eni Ä ovek. Pomalo pogrbljen, viÅje pod teretom bogatog ogrtaÄ a, proÄ elavi domaÄ in reÄ e radosno:

"IsaÄ e! Nismo na kraj sveta, ali tebe stvarno viÄ am reÄ e od Juå¾njaka", raÅjiri Vort ruke.

"Prijatelju, da su vremena lepÅja, mogli bismo u lov. Kao u davna vremena, kad sam uÄ io od tvog oca neke trikove", odgovori Daladur.

"Nebesa neka mu se smiluju. Imalo se Åta od njega uÄ iti. Nego... Ko su ti ovi momci? Od kad ti to putujeÅ u druÅtvu sholara, i to sa dvojicom? Mislio sam da ti je Sabedorija mrska kao i RÄ a", nasmeja se gospodar Kula.

"Duga priÄ a, Vorte. Ali, voljan sam da ti je ispriÄ am ako imaÅi kakvog peÄ enog vepra", odgovori Isak, radostan Åto je naiÅao na Gula kog nije ni oÄ ekivao da Ä e sresti.

"Gospodaru IsaÄ e, zbog kolena, uzmite samo...", reÄ e mu Tadå¾, ali ga Daladur prekide.

Ritam Sabedorije

"Momđe, rekoh ti juđe da Ć u lan i mladi sir jesti tek kada ne budem viđe mogao sam da ustanem iz kreveta. Do tada me pusti viđe sa tim novotarijama koje vas uđe. Ć uj, laneno seme naspram vepra. Ha!", izgovori Isak, pa pođe za Vortom.

U velikoj gostoprimnici se ubrzo nađe raznoraznih Ć akonija, a posude su se priliđe no brzo praznile, narođito ispred gospodara Juđne strađe. Smeh koji se gotovo neprestano đuo odmeni odjednom Vortovo pitanje:

"Ne ređe mi ti, đato ti sin ne putuje sa tobom, nego ispred tebe? Varlond je dođao jođi ranije tokom dana, uzeo novog konja i otiđao dalje bez mnogo pojađenja? Samo je rekao da đuri".

"Strađna vremena se spremaju. Ima u Hladnoj zori neka posla, koja je odlagao zbog zime, pa je otiđao dok ne pođe sve ovo đato je neminovno", odgovori Daladur uz poslednji zalogaj.

"U Hladnoj zori? Ć ta Ć e on kod Sione? Od kada je muđa izgubila od divljih zveri kao da viđe nije sva svoja. Ne znam ni đato je dvor Visokog jođi drđe za sposobnu đurenju", upita Gul.

"Ne ide kod nje... Svratiđe da je poseti kako i red nalađe, ipak ona gospodari tim gradom, ali ima on neka druga posla, u samoj Hladnoj zori. Nego... Ć ta ti misliđ o svemu ovome?", skrenu brđe-bolje Isak temu, ne đeđeleđ i da otkriva prave namere sa kojima je Varlond krenuo na zapad.

"Ć ta mislim o Ć emu? O ratu? Kada kralj poziva, Vortovo je samo da klimne glavom. Nema đata tu da se misli, Isađe. Pa, Rargu su i drugo dete ubili zlotvori, ponor neka ih sve proguta!"

"U ponor sa njima, da... Strađne su to stvari, Vorte. Nezamislive. Ne mogu ni da pomislim kako bih reagovao da se mojim... Nego, Gule, da bar malo skrenemo misli sa toga. Kređemo ranom zorom zorom dalje, u prestoni grad. Mogu li da rađ unam na twoju podrđku? Trebađe mi bar nekoliko vojnika, tek koliko za pratnju. Maltene sve svoje sam iz Juđne strađe poveo sa sobom, ostali su odavno otiđli sa barjacima na kraljev poziv... Morao bih bar nekog od njih da vratim dole."

"Naravno, Isađe. Put ka Severu je bezbedan, ako se to ikada mođe ređe i zbog zveri, ali slobodno pođalji sve svoje ljude nazad. I meni je veđina uveliko otiđla na mesto okupljanja, ali odmeniđe te twoje nekoliko mojih. Ć ta je to, do Kandđe samo, ne brini", ređe Vort.

"Ć ta je to... Kako da ne", pomisli Isak, sređan đato Ć e đeni vratiti bar neke Ć uvare uođe i tmurnih dana koji su delovali kao neminovni.

Mladi sholari su Ć utke pratili priđe u dvojice gospodara gradova Ć umskog kraljevstva. A onda se, kada i Isak, pridigođe sa stolicu, siti i zahvalni na gostoprimstvu.

"Vreme je za pođe inak", ređe Daladur. "Ne trudi se da ustajeđ rano, prijatelju, mi Ć emo sa prvim zracima sunca veđiti u sedlima. Ako sunca uopđte bude od ovih oblaka".

Bilo ga je, ipak, u zoru, ali zubatog. Sa Severa prava zima odlazi znatno kasnije u odnosu ostala Ć etiri kraljevstva, pa je neretko da i u proleđe dane sneg i dalje pokriva lige i lige prostranstava.

U pratnji dvostruko manjoj od one koju su imali kada su pođli iz Juđne strađe, uputi se trođ lana druđina, zajedno sa petoricom vojnika, na drugi deo svog puta. Prolazak kroz Severnu kulu, samo radi nuđnog zadrđavanja, bio je tek nođenja radi, a prvi naredni zalazak sunca dođekali su veđ podno planina po kojima je kraljevstvo bilo poznato. Uz sneg i divlje zveri, svakako.

Ritam Sabedorije

Upravo zbog krvoložnih životinja, a Severom su, i pre pojave ljudi, vladali zimski vukovi, snežni lavovi, beli tigrovi, medvedi i orlovi, dobar deo drumova nije bio nalik ostalim kraljevstvima. Oni opasni delovi drumova kroz planinski venac uz koje je bila nađena kana gusta šuma, imali su posebnu zaštitu. Ograde.

Kameni drum je, kao i svuda na Severu, bio širok od 15 do 20 stopa, a upravo je dodatnim kamenjem bio ovisen. Na mestima gde je šuma bila tik uz stazu, iz tog kamenja virila je ograda, koja se uzdizala do desetak stopa u vis. Drveni stubovi su je držali na po jednoj dužini konja, a spajani su redovima debelih metalnih žica, koje su služile da zveri ne prođu iznenadno na put kojim se kreću ljudi. Bar je tako bilo leti, nakon popravki ograda. Zimi je, međutim, što zbog velikih nanosa snega, što zbog gladi jezivih stvorenja, ograda na mnogim mestima popušljala.

"Prolećna šuma našim kraljevstvom. Milina. Ako želiš da ti srce bije ludo sve vreme tokom puta", reče glasno Isak, dok mu se brk smeri.

Onda pogleda Fengora koji je prvi put video severnjačke ograde na drumu, pa se nasmeja glasnije.

"Šta bi, momče? Nije svejedno? Ha!"

"Ima zveri i na Jugu, gospodaru Isače. Samo osmatram predele, straha u meni odavno nema".

"Fengore, ako meni koji sam na Severu odrastao ni dan danas nije svejedno da tik posle zime prođem drumovima, onda znam kako je tebi, veruj mi", dobaci Tadž.

Fengor nije delovao kao da mu je ta tema zanimljiva, primeti Daladur. Mada, njemu je retko koja tema bila dovoljan poziv da se stvarno raspriča. Iskoristivši trenutak kada je Tadž pođeo da sa vojnicima razgovara o životima kroz koje je prolazio u Sabedoriji sa lakoćom, Isak pogledom pozva Fengora da da mu se približi. A onda neprimetno ubrza kas kako bi sa njim porazgovarao bez da to prati i drugi mladi sholar Štiju.

"Reći mi, momče... Znaš li zašto sam izbačen iz Sabedorije?"

"Gospodaru Isače, mislim da to nije tema koja je trebalo da me interesuje. Ne, ne znam. Nisam se raspitivao. Mada, govorilo se po što da ste jedan od retkih koji su izbačeni. Detalje mi baš i nisu otkrivali", odgovori Fengor.

"Uhvatili su me da pokušavam da izvedem neku žaroliju. Našla ova stara luda neke stare spise, u zabranjenom delu stare biblioteke i... Eto".

Fengor određuta, iako se u njegovom udnom pogledu pažljivom posmatraču moglo pročitati "Što bi se to mene ticalo?". Isak se, međutim, nije na tome zaustavio.

"Slušaj me, momče. Video sam što si uradio kada smo bili opkoljeni. Ono što si izveo nije bilo ništa što se uđe i na predavanjima iz Supstanci, zar ne?"

"Gospodaru... Možda su u važeće vreme uđeli sholare neke druge stvari. Niste, uz svoje uvažavanje, napredovali u životovanju kao ja, do poslednje, pete godine. A ja sam posle četvrte odabran za Vatrene. Znate vrlo dobro da su u našem redu Supstance jedan od važnijih predmeta koji se izučavaju u petoj...", reče Fengor, ali ga Daladur prekine.

Ritam Sabedorije

"Mani me takvih pojačenjenja. Nisam od juče, Fengore. A i prošao sam kroz Sabedoriju... Koliko, toliko. Kakve god da su supstance, što god da se među jedno sa drugim, nije potrebno da se toj smesi bilo što apuće da bi delovala", izgovori Daladur, pa začula uta, ne skidajući pogled sa sagovornikovog lica.

Mladi Sholar računiraju svoje oči, što skupljene kao da će kilji. Ali, osta nem. Za razliku od Isaka.

"Šta god da si tamo uradio, nemoj da sam te viđe ikada video da pokušavao bilo što slično. Još uvek nisi sholar, Fengore, a samo oni imaju tu privilegiju da im glava ne leti zbog čarolija. Doduše... meni je ta, sudbina sholara koji su uhvateni da to rade, još gora od smrti", reče Isak.

"Mislite na većno progostvo? Ne brinite, gospodaru. Mene takva sudbina ne će eka".

"Sudbina? O čemu vam vi to?", dojaha Tadžić blica.

"Pričamo o slučaju na Severu. Hladni su vam ovi krajevi, gledajući u da slučajim nekog gospodara jučnije", izvukao je se sa lakoćom Fengor pred mladim kolegom, pa učula uta, kao što je to što i činio.

Prva dva dana puta po drumu koji je dobrim delom bio oivičen ogradom prilika su prilično mirno i prilično tiho. Najmlađim Članovima te male povorke isprva je bilo čudno da spavaju na stazi, ali je mnogo čudnije bilo ono što je im se desilo treći dan.

Samo što su krenuli, sa desne strane primetili je polomljenu ogradi. To je moglo da znači i sve i ničta. Tadžić brzo sjaha sa konja, pa izbliza pogleda čuće.

"Nisu pokidane. Sneg ih je oborio tokom zime. Mogli bismo da podignemo ova dva stuba i uglavimo ih na njihova mesta?"

"To bi bilo pametno. Samo, bez previdje buke dok radimo. Nije mudro prizvati one velike zube i to kroz ovako otvorena vrata", reče Isak, pa i sam sjaha ne bi li se prihvatio posla.

"Gospodaru, ne morate vi", rekoće vojnici, bezuspešno pokušavajući da čoveka koji vlada Jučnom stražom odvrate od hvatanja promrzog drvenog stuba. Za manje od pola sata oba su bila na svojim mestima, a onda Isak protrlja dlanom o dlan i reče:

"E, sad bismo mogli i da doručujemo".

Samo što su izvadili meso i hleb koji se još uvek činio svečim, začula se rika. A onda tajac. Mladi sholari se, nesvesno, približe jedan uz drugog. Isak osmotri njihova, pa lica vojnika koji isukači što mačeve, što kopljja. Samo jedan je imao luk i strele. U ruci oseti kako stečene mlat, a onda odahnu. Kroz ogradi vide snečnog lava koji im se približavao, pa zastao, daleko od membrane koja je delila gladnog i plen.

"Neće taj ni pokušati da priče i ogradi. Previše su oni lenji da se time bave", nasmeja se Isak, ali njegov smeh, dok je gledao kroz ogradi, prekinuo nova rika. Dolazila je sa severa.

Okreće uče se u levo, ka nastavku druma kojim su se kretali, Daladur pomisli "Samo da je sa one strane čuće". Nije bio u pravu.

Tri snečne lava spuštala su se ka njima. Drumom. Oivičeni ogradi, iako su pravo ka osmorki koja je nemo posmatrala taj prizor. Zveri su se krtale sporo, sa pogledima u koje kao da su sve čuće odjednom

stale. A Å¾rtve su od oruÅ¾ja imale tek dva kopla, strelca, maÅ¾e eve vojnika i Daladurov slavni mlat.

"Mirno. DeÅ¾aci, iza nas, uz konje. Strela ide prva. Levo. Koplje u istu metu, a drugo desno. MaÅ¾e eve spremite. I udarajte samo u glavu", napravi Isak taktiku u Å¾etiri sekunde.

I bi kao Å¾to je rekao. Sholare je izgubio iz vida Å¾im su uzeli uzda uznemirenih konja. Bez dugog oruÅ¾ja, stajao je tik iza petorice vojnika, steÅ¾uÅ¾i i sve viÅ¾e drÅ¾ku mlata koji se njihao pokraj njegovog kolena. Potom ga prebac u levu ruku, a drugom Å¾akom izvadi jedan od dva noÅ¾a koja je uvek drÅ¾ao privezana uz desnu butinu.

Napad je poÅ¾eo strelom. Ranjeni lav je zaurlao, pogoÅ¾en malo iznad oÅ¾iju, ali se, teturajuÅ¾i, razjarenih Å¾eljusti, i dalje kretao kao i preostala dva. Koplje ga je, meÅ¾utim, pogodilo iza prednje noge, proÅ¾avÅ¾i kroz grivu, a zarvÅ¾i se u boÅ¾nu ivicu leÅ¾a. To ga je nateralo da se nekontrolisano kreÅ¾e, ali i ubrza ka vojniku koji ga je pogodio strelom, a koji isuka maÅ¾e. Isak pogleda dva preostala lava koja su poÅ¾ela da riÅ¾u, ali je srednji nekako naprasno odustao od daljeg napredovanja.

"Å¾udno... Kada su u Å¾oporu, zveri uvek u Å¾oporu i napadaju", pomisli Isak, a onda zaÅ¾i tanje konja, te krajiÅ¾kom oka vide iza sebe da ih TadÅ¾umiruje, drÅ¾eÅ¾e i ih za uzda. Fengor je, meÅ¾utim, stajao kao kakav kip. Samo malo Å¾udnije. Malo viÅ¾e Å¾udnije. Kapci su mu trepereli brzinom leptirovih krila, pogled je bio izgubljen ka visinama. Daladur nije stigao ni da dovrÅ¾i misao koju je poÅ¾eo sa "A!?" Mali je skak...", a trgnu ga vrisak.

Jauk vojnika na koga je skoÅ¾io nepovreÅ¾eni zimski lav bio je zastraÅ¾ujuÅ¾. Utihnuo je Å¾im se Å¾eljusti sklopiÅ¾e oko njegovog vrata, Å¾to je bila cena koju je platio za promaÅ¾aj kopljem. Cena koju je zver platila za drski, samostalni napad bila su dva maÅ¾a a tik iza njene lobanje, a onda i udarac Isakovog noÅ¾a ispod potiljka. Ta probadanja stigoÅ¾e previÅ¾e kasno za nesreÅ¾nika. Onaj strelom pogoÅ¾en lav je, bez skoka, ranjen i gotovo na kraju snaga, obigravao oko dva isukana maÅ¾a, a onda ga iznenadno poÅ¾kiÅ¾mi udari snaÅ¾na, bodljama naÅ¾iÅ¾ana kugla Daladurovog mlata. Urluk je bio poÅ¾etak njegovog kraja, jer ga maÅ¾evi opkoliÅ¾e sa svih strana, ne promaÅ¾ujuÅ¾i.

Lav koji je bio u sredini poÅ¾etnog poretku samo je gledao. Iako najkrupniji, kretao je korak, pa stajao. A onda se okrenuo i bez ikavog beÅ¾anja u pravom smislu te reÅ¾i, otiÅ¾ao uzbrdo drumom. Nedugo zatim nestao je sa vidika sedmoÅ¾ane druÅ¾ine.

Isak, zadihan posle kratke, ali burne borbe, osmotri njene krvave tragove.

"Ima ih i previÅ¾e", pomisli gledajuÅ¾i mrtvog vojnika, a potom i sholare koji su se tresli. Fengor za nijansu manje od TadÅ¾a.

"Odvadite poneki kamen koji pridrÅ¾ava ogradi. Bar pet stopa neka bude razmak, da ostane Å¾vrsta. Nemamo vremena za sahrane, samo Å¾emo ga prekriti", reÅ¾e Daladur, a svi preÅ¾iveli ga posluÅ¾aÅ¾e, dok je gledao Fengora i jedva Å¾ekao novi trenutak da sa njim popriÅ¾a nasamo.

Ostatak tog, ali i narednog dana, proÅ¾ao je uglavnom u tiÅ¾ini i sporom napredovanju, kako ih lav koji je bio pred njima ne bi uhvatio nespremne. Posle drugog, iznova sablasnog noÅ¾enja pod sve sneÅ¾njim delovima druma, probudi ih topot konja.

"Evo naÅ¾ih", reÅ¾e sa olakÅ¾anjem jedan od vojnika koji je bio na straÅ¾i.

To "naÅ¾i" se odnosilo na desetak konjanika koji su im stizali u susret, a kada su im priÅ¾ili, jedan od njih progovori.

Ritam Sabedorije

"Gospodaru IsaÄ e, kralj nas Äjalje po vas".

"Kralj?", pomisli Daladur, zbumen jer se nije ni najavio starom prijatelju Rargu Grunveldu, koji je vladao celim Äumskim kraljevstvom, ostalima poznatom kao Sever.

"Lepo od njega", bi sve Äto Isak progovori, pa se posle penjanja na konja uputi ka KandÄ¾i do koje je ostalo tek neÄto viÄje od dana jahanja. VeÄ prvog naiÄ oÄje na mrtvog belog lava na putu, tako blizu ograda koja se tu zavrÄjavala, jer i Äume viÄje nije bilo u tom kraju.

"JuÄ e nam je izaÄao u susret, sam. Divlja zver, prava. Krenula na nas deset", pojasni jedan od vojnika iz nove pratnje kako je skonÄala Äivotinja koja se neobjaÄnjivo nije meÄala u prethodnu borbu u kojoj je mogla da se poÄteno nasiti.

Jahanje se nastavilo bez bespotrebnih zadrÄ¾avanja, a onda se, baÄ po planu, pred putnicima ukazaÄje obrisi KandÄ¾e.

Prestoni grad Severa nalazio se na uÄjÄ u dve reke, koje putnici nisu mogli da vide jer su stizali sa juga. Prvo ugledaÄje slavne visoke drvene ograde koje su vekovima odolevale i zimi, i zverima, i napadaÄima. Kada su proÄli kroz veliku kapiju, pred njima se ukaza ledom joÄi pokriveni jarak koji je okruÄ¾ivao KandÄ¾u, a iza njega kamenom opasani grad sa brojnim straÄ¾arskim kulama.

"Kralj vas Äeka, gospodaru IsaÄ e", reÄe im jedan od Ä titova, kraljevih Ä uvara, koji im izjaha u susret.

"Rule, ti li si to?", upita Daladur Ä oveka koji mu se obratio.

Odgovor je stigao kada je skinuo Äjlem.

"Rul Dovik, Ä tit kralja Äuma. Glavom i bradom", reÄe Ä ovek kome nije bilo viÄje od 30 leta, a koji je imao i krupnu glavu, a i niÄita sitniju bradu. I priliÄno sumorno lice.

"Sanator je njegov mlaÄi brat. Nestao je u Novom svetu u ekspediciji", Ä u Isak kako TadÄ¾ pojaÄnjava Fengoru ko ih je od 30 Ä titova, koliko ih uvek ima uz kralja Severa, doÄeka.

Isak primeti na Rulovom licu da je, za razliku od njihovog poslednjeg susreta, potpuno nestala njegova nekadaÄinja vedrina. Razumeo je zaÄjto, razumeo je i zaÄjto mu nije do razgovora, baÄj kao Äjto je to TadÄ¾ovim objaÄnjnjem shvatio i Fengor.

Skoro pun sat jahanja od kada su proÄli kroz kameni bedem bilo je potrebno da se doÄe do dvora Grunvelda, sa kog su bile skinute sve bele zastave i postavljene crne.

"Crni dani, crne zastave", uzdahnu Isak, brbljajuÄi sebi u bradu.

DoÄeka nije bilo na ulasku, ako se ne raÄunaju Ä titovi koji, poput Rula, niÄita nisu progovarali. "Njihov posao i nije da priÄaju. Moj Äe biti da priÄam najbolje u Äivotu", reÄe sebi u bradu Daladur, pa proÄe kroz velika drvena vrata iÄarana ornamentima i ugleda na kraju dvorane kralja kako sedi na svom prestolu. Njegove porodice nije bilo u blizini, Äjto ga vrlo iznenadi, jer je u kraljici Lei, svojoj daljoj roÄaki, oÄekivao veliku, makar jedinu podrÄjku svojih nastojanja. Bilo je tu samo nekoliko tmurnih lica, mahom Älanova kraljevog veÄa i jedan novi, a po godinama vrlo stari sholar.

"Sagnite glave kada mu priÄemo i ne diÄ¾ite ih dok vam on to ne kaÄ¾e. I, ni reÄ ", naredi Isak sholarima. PosluÄjali su ga, hodajuÄi korak iza njega, koji je bio u sredini.

Ritam Sabedorije

"Kralju Åuma, odani sluga tvoj Daladur iz JuÅ¾ne StraÅ¾e, tebi je na usluzi i ponizno moli da ga udostojiÅ; ove posete", bi prvo Å;to je Rarg Å;uo od gostiju.

"Znam ko si, IsaÅ e. Digni glavu, pa reci Å;ta Å;eÅ; u ovom tuÅ¾nom domu a ne uz svoju vojsku, koju poslah ka istoku?"

Isaku se nije svideo ton, iako je itekako oÅ ekivao da njegov prijatelj nije raspoloÅ¾en. U ovom glasu, meÅ utim, osetio je veÅ u dozu ljutine nego Å;to je mislio da Å;e biti sluÅ aj.

"Voleo bih da porazgovaramo o tome nasamo", reÅ e gospodar JuÅ¾ne StraÅ¾e.

"Å emu tajanstvenost? Od koga ja da se skrivam, i to u sopstvenom dvoru? Nikada meÅ u nama nikakvih tajni nije bilo, IsaÅ e. Ili ih to sada ima?", upita Grunveld, koji je od Daladura bio pet godina mlaÅ i, ali je delovao starije zbog usahlog, i dalje vrlo krupnog lica koje je prekrivala kratka, gusta brada.

"Nikakvih tajni pred svojim kraljem nemam", reÅ e Isak, posmatrajuÅ i Rarga, a govoreÅ i sebi "Ovakvog ga ne znam. Ni kada je Brila izgubio u Velikom ratu, nije bio ovakav. NeÅ;to se desilo Å;to ne znam".

"NemaÅ; nikakvih tajni? Zaista? Onda moÅ¾eÅ; da mi kaÅ¾eÅ; Å;ta to pokuÅ¾avaÅ;?", reÅ e kralj, izazivajuÅ i pomalo i jezu svojim tonom, a naroÅ ito poslednjim reÅ ima.

"Kralju moj, moja jedina namera sa kojom sam doputovao ovde, i izgubio jednog saputnika zbog zveri usput, je da pitam neÅ;to svog gospodara o onome Å;to sledi".

"Ha! Da pitaÅ;? Å ta je to ostalo nejasno, Daladure, kada su mi i drugo dete ubili?"

"Nikada mi, koji nismo izgubili decu, neÅ emo moÅ i da razumemo tvoj bol, kralju. Nebesa neka im se smiluju, i Brilu i Mini. DoÅ;ao sam da pitam neÅ;to drugo. OdoÅ;e li u kraljev zaborav moji saveti u Velikom ratu?", upita neÅ;to hrabrijim tonom Daladur.

"Tvoji saveti su spasili Å¾ivot mnogih, IsaÅ e, a mnogima iz RÅ e presudili. Å ume ti to nikada neÅ e zaboraviti. Samo... putovao si toliko da bi me pitao o onome Å;to je bilo pre pet godina? Da Å ujem, Å;ta te to dovodi ovde, stvarno? I, nisi mi odgovorio, zaÅ;to nisi sa svojom vojskom?"

"NeÅ u okoliÅ;ati. DoÅ;ao sam da molim. Za mir".

"Za mir!?", prodera se Rarg Grunveld i usta sa svog prestola. "Za kakav mir, Daladure!? Sa onima koji su mi Å erku, moje prvorÅ eno dete ubili? Zbog toga si doÅ;ao ovde, da me moliÅ; za... mir!?", reÅ e kralj i priÅ e bliÅ¾e trojki koja je doputovala iz Sabedorije, pa pogleda malo u stranu, ka Å titovima, Å ekajuÅ i pojaÅ;jenje.

"DoÅ;ao sam da molim i za mudrost. Ona uvek ustukne pred nemir, ako se nemir nastani u srcu. DoÅ;ao sam da je probudim, jer znam da je u mom kralju oduvezek bila".

"Drskiji si no inaÅ e, Daladure. JoÅ; me praviÅ; i ludim! A morao bi da paziÅ; na onoo Å;to priÅ aÅ;. NaroÅ ito sada...", okrenu se naglo Rarg Grunveld ka gostima i deknu: "NaroÅ ito sada - kada si uz one koji su mi Minu ubili!", besnim pogledom i straÅ;nim glasom kralj dovrÅ;i reÅ enicu.

Isak se prenerazi zbog tih reÅ i, pokuÅ;a da kaÅ¾e neÅ;to, ali ga Rarg prekide, drekom.

Ritam Sabedorije

"Varlonda su ti stigli Gulovi vojnici. Nosio je tvoju poruku Obalama! Obalama!? Pismo koje mi je Vort poslao pticom sve pojaÅ;jnjava. Ali, ti i dalje nastavljaÅ;j da glumiÅ;j odanost, i to bez ikakvog stida! Trebalo bi da ti presudim sam ovim maÄ;em!", dreknu kralj i isuÄ;e oruÅ¾je, baÅ;j kao i svi Å;titovi koji su bili leÄ;ima uz zidove dvorane.

Isak pogleda levo i desno, te kleknu, a za njim i TadÅ¾ i Fengor. Daladur brzo izgovori:

"Poslao sam sina da Arilionu kaÅ¾e samo jedno. Da se brani, kao Å;to se svako muÅ;k brani u ratu, ali da ti, kralju moj, ne odgovara na to sopstvenim napadima. Dok ne saznamo istinu".

"Mi?! Koji mi, IsaÄ;e? Sa krvolocima Å;jurujeÅ;j, sa decubicama? Sebe si stavio iznad kraljeve volje!? Ti! Pa... da nije onoga iz Velikog rata, srce bih ti sada iÅ;jÄ; upao golim rukama... izdajniÄ;e!", viknu besni Grunveld, pa zastade. A onda dreknu, odlazeÄ;i ka prestolu:

"U okove! U okove sa njima, svima!", izgovori kralj, smestivÅ;j se u tron i dodade: "UmreÄ;eÅ;j IsaÄ;e, ali ne od moje ruke. NeÄ;u da ih priljam krvlju onoga kome krv kraljeva nije sveta, i to samo zbog Lee i onih godina u kojima si me joÅ;j i sluÅ¾io. PustiÄ;u da zveri to urade", reÄ;e Rarg, ne mareÄ;i za povike sholara i Daladura dok su ih Å;titovi vodili van dvorane.

VeÄ;sledeÄ;eg trena, u okovima, bili su na konjima. Rul Dovik bio je na Ä;elu male kolone i sve Å;to je rekao stalo je u jednu reÄ;, nakon Å;to je TadÅ¾ upitao gde ih vode.

"Sablast".

TadÅ¾ nije verovao svojim uÅ;jima. Isak je bio na konju, oborenog pogleda, znajuÄ;i vrlo dobro Å;ta sledi. Fengor je ponovo raÅ;jirio svoje oÄ;i, pitajuÄ;i sholara do sebe "Zar je moguÄ;e?". Odgovorio mu je glasno, da Ä;uje i Daladur i malobrojna pratnja.

"Da, Fengore, Sablast. Tamo Ä;emo umreti. Kao i hiljade njih u gradu-tamnici".

Rul se umeÅ;a, uz kiseli smeÅ;jak kada je povorka kretala.

"TaÄ;nije, momÄ;e, umire se ispred Sablasti. BaÅ;j gde zveri Ä;uvaju najbolju Å;jumu koju treba seÄ;i za kraljevstvo. A tamo se umire svakog dana. Zato Ä;e vam put do tamo biti jedina preostala radost u Å¾ivotu", reÄ;e Rul Dovik, uzdahnu, pa dovrÅ;i: "Milostivo od naÅ;jeg kralja... Milostivo, za izdajnike. Zbog brata bih vam odmah presudio, da se pitam. A ne pitam se, bar ne ovoga puta. Presudio bih vam ovim maÄ;em, kao Å;to sam mnogima. Ovako Ä;e to umesto mene uÄ;initi neka Ä;eljust iz Å;juma podno zidina Sablasti".

Chapter 11: Nil

Nil

U mislima su mu joÅji uvek bili Tina, Alek i Nejt. Na Vihoru viÅje nije jurio kao sumanut, veÄ mnogo pristojnjim galopom, ali mu mladi sholari i devojka uz koju je vojevao na zavrÅjetku Velikog rata nisu izbjigli iz glave. "Sigurno su dobro. Moraju biti dobro dok ih ne oslobođim", mislio je dok se bliÅ¾io Åjumarku u kome je Å¾eleo da odmori konja pre nego poslednje deonice puta do Å½drepÄ evog vriska.

Nil je vrlo dobro znao u kakvu opasnu avanturu se upuÅta, ali Ä injenica da se sprema za ulazak u grad kraljevstva koje se spreme da uniÅti njegovo bila je jedino reÅjenje u tom trenutku. "Samo da je Gotral tamo. On nam je jedina nada, prijatelju", pomilova konja po grivi pa ga priveza za nisku granu starog drveta i reÅi da protegne noge. "JoÅji kada bih na kakvu hranu naiÅao, ovaj dan bi i liÄio na neÅto", pomisli. No, sve na Åta je naiÅao blizu mesta na kome je sjahao bili su Ä udni, milozvuÄ ni tonovi. Neko je svirao laatu, usred Åume.

Mladi Arilion reÅji da Ä uÄne. Brzo preÅavÅji od grma do narednog drveta, poÄe da se pribliÅava izvoru melodije, tiho. Muzika je sve viÅje prijala, kao Åto je sve viÅje bila i iznenaÄ ujuÄa. Kod treÄeg drveta kod kog je doÅao, doÄeka ga iznenaÄenje. Samo Åto je prislonio lice uz stablo, povijen, a na tridesetak stopa od sebe video kako mladiÄ sedi na panju i svira, na boÄnoj strani vrata oseti oÅtricu maÄa.

"Zar opet...", pomisli Nil, svestan da ovoga puta zasigurno neÄe ugledati nasmejano Tinino lice kada se okreće. I nije.

Pred njim je, u punoj ratnoj opremi, stajala visoka, znaÅna devojka. Imala je pomalo zaÄuÄeno, lepo, ali vrlo reÅeno lice. Åirokih ramena, sa zelenom trakom Juga oko obe miÅice, maÄem je pratila njegovo pridizanje.

"Ne znam ko si, ali nikakvo zlo ti ne Å¾elim", reÄe prestolonaslednik Obala.

"Ne znam ni ja ko si, ali nikakvo zlo mi i ne moÅ¾eÅji uÄiniti dok me maÄsluÅ¾i", reÄe mu ona, nasmejavÅji se na tren.

"Samo sam u prolazu kroz Åumu. Konj mi je umoran, tek koliko da predahne pa idem dalje", izgovori Nil, a onda oseti da mu se maÄeve viÅje pribija uz koÅu dok ga je neobiÄno snaÅna devojka odmeravala pogledom. Celog.

"Mislim da tu laÅ¾ne bi ni neko dete shvatilo ozbiljno. Ko god da si, upravo ÄeÅi da saznaÅi kako Åipijuni zavrÅjavaju na Jugu", reÄe mu on, gledajuÄi ga od glave do pete, iznova.

Iskoristio je trenutak njenog spuÅtenog pogleda da se hitro odmakne od maÄa, sagne, uhvati je iza pete i povuÄe tu nogu snaÅno ka sebi. Ona pade na leÄa, ali dok je Nil izvlaÄio svoj maÄ iz korica, a brz je bio baÅji onoliko koliko bi Kars od njega to uvek traÅ¾io dok su veÅbali, i njegova protivnica veÄje bila na nogama.

"Brza si, nema Åta. Ali, kaÅ¾em ti opet, ne Å¾elim ti nikakvo zlo", reÄe Nil, koji se veÄ polako kreće u desnu stranu, ÄineÄi sa suparnicom par koji je lagano iÅao po obodu samo njima znanog kruga.

Ritam Sabedorije

"Rekla sam ti, stranÄ e, dok me maÄ sluÅ¾i, nikakvo zlo mi i ne moÅ¾eÅ¡ naneti. Uveri se i sam", izgovori ona, pa zamahnu toliko snaÅ¾no sa obe ruke da je Nila samo snaga njegove desnice saÄ uvala od pogibije, jer bi obiÄ nog borca tako silovit udar seÄ iva gotovo prepolovio.

U sledeÄ em trenu, samo Ä;to su se maÄ evi susreli prvi put, muzika prestade, a Nil zaÄ u glas koji mora da je pripadao sviraÄ u.

"Martina! Ä ta se deÄ;ava, gde si?!"

"Ne brini, Trife, tu sam. Samo nekom strancu stavljam do znanja kako treba da se ponaÄ;a sa Ä erkom gospodara Ä½drepÄ evog vriska", odgovori ona, a onda naizgled zamahnu opet, pa zaustavi maÄ , te se obrnu oko sebe i na kraju te rotacije proÄ e oÄ;tricom tamo gde je bio Nilov vrat. Bio.

Za nekog ko je sa Karsom veÅ¾baao toliko godina, udarac iz okreta bio je hiljadu puta viÄ ena rutina. Ä im je spazio pokret ruke koji je zaustavio maÄ , te Martino okretanje glave u stranu, shvatio je Ä;ta sledi. Uveliko je bio u Ä uÄ nju kada je maÄ proletoeo iznad njegove glave, koju on odmah probaci pokraj njenog struka, a obgrlivÄ;i rukama devojku obori je na tlo. MaÄ joj je ispao, a njegov se brzo naÄ;ao pod njenom bradom.

"Niko me nikada nije pobedio... Bar ne tako brzo. Reci mi ko si, stranÄ e, da bar znam ime poslednjeg Ä oveka kog sam videla pre nego Ä;to odem Bogu?", upita ga ona.

"Zovem se... Ari. I, ne Ä¾elim ti nikakvo zlo. Ako to budem morao joÄ; neki put da ponovim, tebi stvarno onda ne vredi priÄ ati", reÄ e on, nasmeja se i pruÅ¾i joj levu ruku.

Gledala ga je odozdo, viÄ;je zbumjena nego uplaÄ;ena. Zapravo, straha u toj snaÅ¾noj devojci nije bilo uopÄ;te, ili ga je veÄ;to skrivala. PruÅ¾ila mu je ruku, a onda tako brzo uvrnula, da Nil nije ni stigao da odreaguje. Njena noga ga klepi podno Ä;ake kojom je drÅ¾ao maÄ , te on odlete u stranu, daleko od njenog. VeÄ sledeÄ eg trena, sa obe noge ga je udarila u stomak, skoÄ ila iz leÅ¾eÄ eg poloÅ¾aja na svoja stopala i bacila se po svoj maÄ . Dok ga je uzimala, on se, drÅ¾eÄ i podno rebara, seti jednog od Ä etiri pravila koje ga je Kars stalno terao da ponovi. "Brzina je vaÅ¾nija od oruÅ¾ja". "Da, Karse... samo, lakÄ;je je sa oruÅ¾jem", pomisli dok se bacao u stranu, napravivÄ;i kolut unpared te uze svoj maÄ . Ples je opet mogao da poÄ ne po krugu koji su samo oni videli.

"Martina! Jesi li dobro? Reci mi Ä;ta se deÄ;ava", Ä u Nil kako je sviraÄ doziva, ali spazi pokraj njenog oruÅ¾ja da Trif nekako gleda iznad njih, a ne pravo u dva borca koja su se spremala da nastave svoju bitku.

"Ne znam ko si, Ari, ali priznaÄ u ti, previÄ;e si lep da bih te ubila odmah. PustiÄ u te joÄ; malo, da se nagledam tog lica. Ne nadaj se da Ä e dugo potrajati", reÄ e Martina, pa viknu "Sve je pod kontrolom" i zamahnu velikim maÄ em. Udarac nije bio snaÅ¾an kao prvi, niti je Arilion morao da izvede neÄ;to posebno da bi ga izbegao, ali njegova Ä etiri naredna pokuÅ¾aja da neÄ;to uradi svojim oruÅ¾jem bila su neuspeÄ;na. Svaki put bi naleteo na brzu odbranu, koja je odmah prelazila u napad.

"VeÄ;ta si. Ä;eta Ä;to Ä eÄ; ponovo biti na leÄ ima. Ne nadaj se da Ä eÄ; dugo na to morati da Ä ekaÄ;", izgovori Nil, a onda preÄ e u potpunu ofanzivu. PokuÅ;javao je da izbjige maÄ iz ruku devojke, koja je ipak bila snaÅ¾nija nego Ä;to je to mogao da prepostavi, Ä ak i posle onog uvodnog, razornog udara koji je jedva zaustavio. Nije imao namjeru da je povredi, ali ni da je pusti da se razmahne, jer je delovala sve opasnije kako je vreme odmicalo. A onda je izveo neÄ;to Ä ime je i Karsa svojevremeno uspeo da razoruÅ¾a. Istina, samo jednom, jer je prilikom sledeÄ eg pokuÅ¾aja dobio jedan od najbolnijih udaraca balÄ akom u svom Ä¾ivotu.

Ritam Sabedorije

Taman kada je posle Åetvrtog pokuÅjaja olabavio zglob i pustio da mu maÅne stoji viÅje uspravno kao do tada, shvatio je da je mamac uspeo. Delovao je iscrpljeno, malo viÅje nego Åto je to uistinu bio sluÅaj, Åto ona iskoristi da zamahne snaÅ%no, sa obe ruke, ne bi li mu pokretom seÅiva odozgo maÅoborila na travu. No, baÅj tada, Nil svojim slobodnim dlanom odozdo uhvati oÅjtricu svog maÅa, kleknu, te kada je zaustavio udarac, brzo se okrenu u ÅuÅnju i petom udari po njenoj, na koju je prenela celu teÅ%inu. Martina polete, te pade u stranu, a on se odmah baci na nju. Odmah ju je okrenuo licem ka zemlji, a maÅ, drÅ%eÅi ga opet sa dve ruke, podvukao pod njen vrat.

"Mislim da je vreme da zavrÅjimo sa ovim, devojko", reÅe razoruÅ%anoj suparnici, na kojoj je bio celom svojom teÅ%inom.

"Kada sam rekla da si lep, nisam te pozvala u sebe", izgovori ona, pa poÅe da se batrga, ali bezuspeÅjno. Kolena su mu bila izvan njenih, ali stopalal je veÅpodvukao sa unutraÅnjih strana njenih listova. DrÅ%ao ju je potpuno bespomoÅnu.

"SluÅja... Martina. Evo mog predloga. Pustim te da ustaneÅj, a ti ne pokuÅjaÅj da me ubijeÅj, veÅme sasluÅjaÅj", reÅe joj on.

Trenutak tiÅine kao da je potrajao. I kao da je osetio kako se telo pod njim polako izvija. Gotovo neprimetno, ali na onaj Å%enski, ne ratniÅki naÅin. Tek nakon Åto je taj pokret zadnjicom sporo, vrlo sporo privela kraju, onda je progovorila.

"Pristajem".

IzvukavÅji oÅjtricu polako ispod vrata, dok joj je drugim dlanom drÅ%ao kratku crnu kosu, Arilion se hitro baci u stranu i uze njen veliki meÅ. Bitka je i zvaniÅno bila gotova.

Kada se pridigla, stresla dlanovima liÅjÅe sa sebe, upita ga pogledom Åjta Å%eli od nje.

"Krenuo sam u grad tvog gospodara oca. Nikakvo zlo ne Å%elim ni tebi, ni njemu, ni sviraÅu..."

"To mi je brat".

"Brat? ZaÅjto ti nije pomogao?"

"Zato Åjto je slep. A sad mi... Ari, reci Åjta Å%eliÅj od mene, pa da zavrÅjimo sa ovime".

"Å½elim samo da Åjto pre stignem do Å½drepÅevog vriska. To je sve".

"Åta ÅeÅj u gradu mog oca? Nisi sa Juga, rat poÅinje, svi su na nogama. Kako da znam da nisi Åjpijun?"

"MoraÅeÅj da mi verujeÅj na reÅ. I na ova dva maÅa u mojim dlanovima. Imam neka posla u gradu dok rat ne poÅne, a ne bih da Åekam da se on zavrÅji pa da tek onda to obavim", reÅe Nil i, potpuno iznenadno, baci joj njen maÅ.

"Mogao bih sa tobom ovako do sutra. ÅtaviÅje, prijalo bi mi, jer mislim da nikada nisam sreo neku... takvu Å%enu. Ali, stvarno Å%urim", reÅe joj.

"Devojku, ne Å%enu", odbrusi ona glasom u kome se videlo da joj je krivo Åto je naiÅla na boljeg od sebe. Ali, vrlo brzo njen pogled se od oborenog uspravi ka njemu. I ponovo ga osmotri celog. A onda mu reÅe:

Ritam Sabedorije

"Dobro. Recimo da nikome neće u reći da si mi pravio probleme. Ali, samo ako..."

"Ja ti pravio probleme? Vi, devojke, stvarno umete da pogređešno tumačite stvari. Pa, ko je ovde koga..."

"Martina! Jesi li dobro, reci mi bilo što ta!", stizao je Trif, sasvim polako, ispitujuće i dugim štamponim terenom ispred sebe, dok je pod miškom nosio lautu sa što je bio nešto.

"Sve je u redu, brate. Imam novog... poznanika. Ari se zove".

"Ari?", reče Trif, prijavljajući potpuno, a onda, posle Nilovog "Da" napravi još nekoliko koraka i dotaknuće zbuđenog mladića. Opipa mu bradu, obraze, kosu... a onda ponosno pružajući ruku.

"Trif Virol, sin lorda Norberta, gospodara Čudnog vrska".

"Ari... Ari Nilon", odgovori mu prestolonaslednik Obala, kome nije padalo na pamet da se na Jugu predstavlja pravim imenom i prezimenom. Bar dok ne stigne do kralja.

"Trife, Ari želi do grada. Verujem da neće imati ništa protiv da nam pravi društvo do tamo", reče nekako naprasno srdana Martina, koja vrati mačku u korice.

"Neće u, samo... će u sam borbu. To ste se vas dvoje, ili...?"

"Nisam znala ko je. Ispostavilo se da je... jedan od naših. Opreza nikada dosta u ova ratna vremena", reče Martina.

"Predratna", dobaci Nil, pa vrati i on svoj mačku za pojasa, te prihvati Trifa pod ruku.

"Idem po konja samo. Jesu li i vaši u blizini?", upita Nil, a kada je dobio potvrdan odgovor od devojke koja mu je pre neki minut umalo glavu odsekla, ode po Vihora i pridruži im se. Bez mnogo reči, pomogli su oboje da se Trif uspenje na svog Četvoročića, a Arilion tada primeti nešto duži pogled na sebi. Iznenadila ga je ta njena znatiželja, ali je on nju još više: namignuo joj je iznenada i otišao ka Vihoru, ostavivši je zatečenu, sa donjom usnom i dalje odmaknutom od gornje.

Pun sat jahanja do prvih vojnika Juga na koje su naišli protekli su u razgovoru o Severu. Nil se predstavio upravo kao Severnjak kada ga je Trif pitao odakle je i što traži toliko južno, a onda je sa njim počeo priču o svemu i svačemu, gledajući konstantno kako Martina konstantno ne skida pogled sa njega.

"I tako. Moj brat Lork će naslediti oca, iako sam ja prvi došao na svet", reče Trif završavajući priču o ljubavi prema muzici, sebi i porodici.

"Pet minuta si stariji od njega, deset od mene. Nije to neka razlika, Trife", nasmeja se Martina.

"I nije. Ne bunim se ja. Gradom kao što je naš i treba da upravlja neko koji može sam na konja, a ne...", i tu zastade, ne želeći da izgovori "slepac od rođenja", iako je ostalim sagovornicima bilo jasno što je prečuo utao.

Prvi vojnici koje su sreli bili su prilično mladi, primeti Nil. I svi do jednog oborile glave, visoko podignutih kratkih mačeva, kakvi se obično i daju leglima, kako na Jugu zovu grupe momaka koji su na vojnoj obuci.

Ritam Sabedorije

"Moje leglo. BaÅ¡ moje, od hiljadu deÅ aka. A od njih toliko ne znam da li bih stotinu mogla da nazovem pravim borcima, iako veÅ koliko za dan i oni kreÅ u na istok", reÅ e Martina.

"Kada se mora...", kratko dobaci Nil, uz olakÅ¡anje Å to ima najbolju moguÅ u pratnju do Å½drepÅ evog vriska.

"Ari, a taj stolar kojeg traÅ¾iÅ u gradu... Taj... Gotral, mora da je neki dobar Å im si toliki put prevalio zbog njega? Ako nije, imamo mi u zamku dva sjajna, pa ako ti zatreba", reÅ e Trif, ali ga Arilion prekide.

"Imamo i mi na Severu dobre. Veruj mi. Ovome je moj otac ostao duÅ¾an kesu zlatnika dok su radili neÅ to u Visokom kraljevstvu, nekakve kaveze za one ogromne ptice. Otac mi viÅ e nije Å¾iv, na samrti mi je rekao da vratim dva duga koja nije stigao da vrati on sam", reÅ e Nil.

"Pa, baÅ¡ si odabrao ove ratne dane da to uradiÅ ?", upita ga Trif sa svog konja.

"Krenuo sam ja pre viÅ e od dvadeset dana, kada od rata nije bilo ni traga ni glasa. Molim se nebesima da ga ni ne bude", reÅ e Nil ovu poslednju reÅ enicu najiskrenije Å to je mogao, iako se obiÅ no molio bogovima koji Å¾ive u moru, kao Å to to i rade stranovnici Obala.

"Rata Å e biti", preseÅ e njihov razgovor Martina. "I treba da ga bude. Ako neko ubije kraljevog sina, treba da zna kolika je cena za to".

"SlaÅ¾em se, slaÅ¾em... Vi na Jugu nikada niste ni razmiÅ¡ljali drugaÅ ije".

"To neÅ to na naÅ i raÅ un, SevernaÅ e?", upita ga ona podiÅ¾uÅ i obrve, vrlo sumnjiÅ avog pogleda.

"NiÅ ta ruÅ¾no. Samo kaÅ¾em, kod vas se odmah zna koja je cena za zlo koje vam se nanese".

"Tako je", reÅ e malo drÅ nije Trif, baÅ i kada ih je straÅ¾a na gradskim kapijama doÅ ekala pozdravima, te ih propusti na kamenom poploÅ ane ulice.

"ZnaÅ i li kuda Å eÅ i, Ari?", upita ga Martina.

"Mislim da treba da naÅ em onaj vaÅ i gradski trg sa izvorom, pa odatle levo. Hvala Å to ste me dopratili, odavde Å u veÅ moÅ i sam", odgovori.

"Ako ti neÅ to zatreba, dok si u gradu, slobodno me potraÅ¾i u dvoru. Lepo je razgovarati sa tobom", reÅ e Trif iskreno.

"HoÅ u, Trife. Ako zatreba, hoÅ u. Ostajte mi dobro, oboje", reÅ e Nil, a onda se zagleda u Martinu, klimnu joj glavom i otvorenog dlana joj se nakloni u sedlu, a potom potera Vihora brÅ¾e, i ode kasom najveÅ om gradskom ulicom.

Iako velelepan, Å½drepÅ ev vrisak je i dalje bio - grad sa najveÅ om ergelom u svih pet kraljevstava. A ona, iako izvan gradskih zidina, sa severne strane zbog Å ega je Nil nije ni najbolje video jer su stigli sa istoÅ ne, mirise je Å irila svuda.

"Ne bih nikada mogao da Å¾ivim u ovolikom smradu... Izvini, Vihore", reÅ e u sebi Arilion pa potraÅ¾i trg, a onda posle nekoliko minuta lutanja stiÅ¾e do stolara kog je traÅ¾io.

Ritam Sabedorije

Ispred vrata nije bilo nikog. U radionici samo stari majstor i dva mlada pomoćnika. Kada je ugledao gosta, sedi, dugokosi stolar im reče "Dosta je bilo za danas", pokaza im da su slobodni da izađu, a onda sačeka malo, pa potraža ka vratima, koliko su ga noge nosile

"Gotrale!", viknu Nil, radosno šireći ruke.

"Božje, da li je moguće? Mali Aril... Otkud ti ovde? Uđi, ne stoj, i zatvaraj taj vrata", odgovori stari majstor.

Nilu je svaki trenutak bio dragocen. U svega nekoliko minuta pojasni i otkud tu, i gde mora da krene i kakva mu pomoć treba.

"Nema ovde viđe nikog sa Obala, Nile. Nekoliko trgovaca konja otišli su na prvi pomen moguće rata. Odveli su sa sobom i sve svoje ljude, ima skoro nedelju dana", reče mu Gotral.

"Bogovi neka mi se smiluju... Nema nikog? Ni Klarisa? Ni onog debelog Murola, koji je sa dvadesetoricom uvek putovao?", upita Nil, ali je sve što je dobio od odgovora i na naredna pominjanja imena bilo odmahivanje glavom i sleganje ramenima.

"Ne znam što da ti kažeem, Nile. Svi su otišli. Samo su ove moje stare kosti ostale, a nije mi do nove selidbe. Ovde sam proveo viđe od deceniju, u miru i radu, bogoveđu uskoro videti. Bolje u svojoj radionici, nego na putu nađiš kanom vojskama. Sve što mogu da ti ponudim je dobra većera, krevet i iskren savet - ne pokušavaj da ih tražiš. Previđe si malobrojan", reče mu Gotral, pa se nasmeja nakon poslednje reče, baš kao i Nil.

"Moram da ih nađem. Ne mogu da ih pustim da tek tako ko zna gde zavrđe. Već eruđu prihvatići, ali idem odmah dalje"

"Kapije se uskoro zatvaraju, sa noćnom gradskom stražom nećeš moći i tako lako da se razjasniš, kao što si sa kada si ujehao sa gospodarevom decom. Prenođi, znaš kako kažu sholari, 'dan je za Dobro', izgovori stari majstor, a Nil dovrši

"... a noć za Dobro nije".

Prihvativši Gotralov predlog posle kraće razmišljanja, Nil je pomogao u spremanju večere, a onda se, uz prilično dobro vino, kakvo na Jugu jedino i uspeva, raspriča sa starim očevim prijateljem. Vreme za počinak je brzo dođelo, a on tada isprati majstora do vrata. Kada je Goral otišao u kuću u koja je bila odmah pokraj radionice, princ se popeo uz stepenice, smestivši se u jedinu sobu na kraju kratkog hodnika.

Ponovođenje nije bila prošla, a mladom Arilionu san nikako nije dolazio u posetu. Razmišljao je i o Tini, i o Aleku i o malom Nejtu. I o Vei, koja ga je potpuno zbumila svojom pojmom. I o Martini, na neki udan nađin. Odjednom, kvaka gotovo neprimeno zaškripa, a on se odmah lati mača kog je držao pokraj sebe. U hodniku, za razliku od sobe u kojoj je bio, ostala je da gori tanana dugačka sveča, te posle otvarnja vrata on jasno spazi žensku figuru. Taman kada je htio da ustane, zađu u sada već poznat glas.

"Ari, Ari... Mnogo toga ćeš morati da mi pojasniš", izgovori ona, a onda se, sa mačem koji joj je još uvijek bio u koricama, baci pravo na njega. Očekivao je borbu, ali ga je ovoga puta ona iznenadila. Poljupcem.

Igru je prihvatio odmah. Martina nije neko sa kojim se lako može raspravljati, shvatio je. "A nekada i nema smisla", pomislično je ruku zavukla do njegovih prepona.

Ritam Sabedorije

"Mogla bih da te ubijem zbog laÅ¾i", reÄ e mu pre nego Å;to mu je zubima povukla donju usnu, a onda ga skoro divlje poljubila.

"Mh... LaÅ¾i?", upita, dok je skliznuo rukama niz njena leÄ a, pravo do onog dela kojim se promeÅ;jkoljila po njegovom meÄ unoÅ¾ju kada je na travi leÅ¾ao preko nje.

"Nikakav ti Severnjak nisi. Severnjak bez komadiÄ a krvna na sebi ne postoji", odgovori mu, a onda podiÅ¾e svoju suknju jednom, a spusti njegove pantalone drugom rukom, te se nabode. Do kraja.

Pitao bi je Nil joÅ;j Å;toÅ;jta o tome kako ga je raskrinkala, ali imao je druge planove. Bar u taj mah. Najpre ju je pustio da pomisli da vodi celu priÄ u. Onda joj je dlanovima pocepao tananu bluzu i glavu zagrnjurio kroz krupne grudi pre nego Å;to se usnama popeo uz njen vrat. Å im joj je dlanom proÅ;ao po koÅ¾i leÄ a, okrenu je na stranu, pa se smesti potom iznad nje. Volela je divlje, to joj je i dao. Sve do onog trenutka kada je poÄ elaa da se grÄ i, sa njegovim dlanom preko usana, nije ni pomisljao da stane. A zastao je kada se cela izvijala pod njim. Oko njega, duboko zarivenog.

"A ti?", upita ga njen razuzdani pogled kada je poÅ¾elela obostrani svrÅ;jetak te vrele juÅ¾ne noÄ i.

"Pssst", odgovori joj prstom kojim je poklopio njene usne. "DobiÄ eÅ;j i viÅ;je od onoga Å;to sada Å¾eliÅ;j, ali samo pod jednim uslovom".

"Tvoja sam", odgovori mu tiho, pretvorivÅ;j se iz ratnice u Ä ednu devojku, koja je zaista mislila to Å;to je rekla.

"Prijatelje su mi oteli razbojnici. Iz Obala sam, ne mogu viÅ;je da ti kaÅ¾em, ali Å;pijun nisam. Moram u ranu zoru da krenem po njih, nisu daleko mogli da odmaknu u svom obilasku tvog grada. PustiÄ eÅ;j me, bez da zoveÅ;j straÅ¾are?", upita je.

Na trenutak je razmiÅ;jljala. Odgovor je dala steÅ¾uÄ i ga butinama, a privlaÄ eÄ i ga sa oba dlana. Pravo u sebe. Ponovo. Ionako je bio viÅ;je nego spreman za to.

"Ne ideÅ;j ti nikuda. Ove noÄ i", reÄ e mu, i nastavi gde je stala, baÅ;j kao i on.

Jutro su doÄ ekali vreli, poput lude noÄ i kroz koju su proÅ;jli. Tek dva ili tri sata sna nije bilo dovoljno da se strasti primire. NaroÄ ito njene. Usnama ga je probudila, ali poljupce nije osetio na svojim. U njenim ustima se pridigao, a kada se pridigao ceo, ona je veÄ uveliko bila zadovoljna porcijom koju je vredno zasluÅ¾ila.

"Tebi ne vredi govoriti, vidim ja", reÄ e joj nasmejan.

"Ti si stvarno mislio ono Å;to si noÄ as pitao... za prijatelje?", reÄ e briÅ;juÄ i usne.

"Da", reÄ e on odseÄ no, oblaÄ eÄ i se dok je ona i dalje leÅ¾ala.

"Uh. Razbojnici, kaÅ¾eÅ;j... Koliko njih? Koliko je tvojih prijatelja?"

"Troje, od toga dva mlada sholara. Njih je bilo bar dvadesetak".

"Na vojsku ne raÄ unaj. Otac bi me moÅ¾da pustio da ludujem joÅ;j malo u ove ratne dane, ali majka svakako ne bi".

"Majka? Å ta je sa njom?"

"Norbert je ozbiljan Å ovek, koji ne mari mnogo za mene, zna kakva sam. Ali, mari za svog kralja. I, ne bi se igrao igre 'pomaÅ¾em nekome iz Obala' dok vojsku diÅ¾e u rat. A Zolda... Zolda je iz Pagrora. To ti je valjda dovoljno? I dalje je odana svom zaviÅ aju, mada... to pet godina veÅ mora da se skriva, iako i vrapci na grani znaju. Ako sazna bilo ko od njih da pomaÅ¾em nekome iz Obala, tebi Å e leteti glava, a meni... ko zna Å¡ta bi bilo meni", reÅ e Martina, traÅ¾eÄ i svoju odeÅ u.

"Bar mi pomozi da izaÅ em iz grada bez problema?", upita je Arilion.

"Pa da te onda nikada viÅ je ne vidim?", reÅ e mu uz osmeh dok je vezivala kaiÅ¡i, ali se vrlo brzo uozbilji. Nil nije znao Å¡ta da joj kaÅ¾e. Zato joj je rekao istinu.

"Ako oboje doÅ ekamo Å¾ivi kraj rata, videÅ eÅ¡ me opet. ImaÅ¡i reÅ Ari... Arijevu".

Njoj, na neki Å udan naÅ in, to bi dovoljno. Ali, nije se zaustavila samo na praÅ enju do ispred gradskih zidina, veÅ mu na izlasku reÅ e:

"Tvoja sam pratnja do zalaska sunca. Onda si moja, do zore. Tek onda rastanak".

Nil je pristao na igru devojke koja mu je na neobiÅ an naÅ in postala draga. DraÅ¾a od mnogih sa kojima je provodio noÅ , a potom ih nikada viÅ je nije viÅ ao. No, noÅ koja se bliÅ¾ila, bila je vrlo posebna. Za oboje.

Posle kratkog jutarnjeg rastanka da bi Martina izgovorila opravdanje kod roditelja zaÅ to je neÅ e biti "neko vreme tokom dana", krenuli su u potragu. Odmakli su viÅ je od dvadeset liga po Å¡umi koja je juÅ¾no od zidina okruÅ¾ivala grad, a Nil je odjednom zastao. I obradovao se, baÅ¡ kada se sumrak nazirao nad istokom.

"Å½iva je!", uze u ruku komad srebrnkaste tkanine, pa pogleda dalje ka istoku, sa kog se mrak veÅ bliÅ¾io.

"Å½iva? Ko?", upita ga Martina, potpuno zbumjena.

"Tina... Moja poznanica", odgovori joj, bez razmiÅ¡ljanja, gledajuÅ i ka proplanku koji je bio pred njima.

"Poznanica? Kao ja...?", bilo je sledeÅ e pitanje Å erke gospodara Å½drepÅ evog vriska, ozbiljnije nego mnoga pre toga.

Nil se okrenu i shvati u kakvoj je situaciji.

"Ne razumeÅ¡, Martina... Nju znam godinama, nikada je nisam ni dotakao. Poznanica, kaÅ¾em ti".

Hteo je da joj pojasni joÅ to neÅ to, mada mu ni ovo prvo nije verovala, ali onda mu ona pokaza rukom neÅ to preko njegovih ramena.

"Odsjaj. Gore, na proplanku", reÅ e mu, pa ga povuÅ e u stranu dok su konje za sobom vodili ka malo guÅ¾em delu Å¡ume. Bila je u pravu. Na vrhu majuÅ inog brdaÅ Šca pred njima bilo je nekoliko senki. Onda se ukazaÅ je joÅ neke. I joÅ neke. Bar Å etrdesetak njih. Bili su priliÅ no daleko, ali su se obrisi ljudskih kontura vrlo jasno nazirali.

"To su oni!", htede da poviÅ e Nil, ali ga Martina ponovo prekide.

Ritam Sabedorije

"Ima ih viđe od tri desetine. Jesi li siguran da ćeliđi ovo?"

"Pratić u ih. Ti nemoj dalje".

"Pa da propustim novi ples mađevima? Ha!", reče ona gotovo muđkim stilom, ne ćeleći da ga puđita samog. Ni tada, ni bilo kada viđe.

Odlučili su da konje privređu, a da se tiho prikradu grupi koja im je na trenutak izmakla sa vidika, ali ne toliko da se uznemiređi su je izgubili. Kada su im priđeli dovoljno blizu, Arilionu bi jasno da je nađao bađi one koje je trađio.

"Ima ih i viđe od tri desetine", reče joj, uzdahnuvđi.

"Nije ni nas malo", odgovori mu ona, pa stavi ruke na usne i ispusti zvuk nalik onom kojim se sove oglavljavaju. Za tiliđas do njih tihim koracima stiđeće će eta od dvadesetak golobradih mladića, sa kratkim mađevima.

"Moje leglo. Najbolji među njima. Već bi u neko gnezdo mogli da se svrstaju. Ovo će im posluđiti kao zavrđna veđiba".

Nil je jođi jednom ostao bez reči, a Martina mu se nasmeja, zadovoljna điđi je njen plan uspeo.

Novi plan je bio jednostavan. Najstariji u grupi napadaća, njih dvoje, krenuće frontalno. Kada se neprijatelj uznemiri, sa leđa će osetiti udar polovine đete. Sa obe strane, tek kada bitka otpođene, udariće po petorica najsnađenijih iz Martininog legla.

Tako i bi. Samo, kada su istrčali pred malu logorsku vatru, prvo điđi su đečuli posle sopstvenih užvika nije bio ljudski glas. Bila je to rika starog oceluta.

"Bođe! Pa ova zver i dalje postoji?", reče Martina, te podiđe mađe sa obe ruke i krenuće ka ogromnoj divljoj mađici koja je lancem bila privezana za drvo. No, bađi kada je bila na svega desetak koraka od nje, na nju skočiće ovek bez jedne đake, a u drugoj je drđao đednu helebardu, koja je na obe strane imala po seđivo nalik najfinijim sekirama.

"Sad će Set da nahrani svoju macu. Priči, lepotice", kezio joj se dok je patrjkom ispod lakta pridrđavao metalu ogrlicu razjarenog oceluta.

Nil je za to vreme već iskoristio dva mala nođa koje su mu mladi, buduće i vojnici. Juga dali pre napada. Protrčavajući pored dvojice u glave pogodeni odmetnika, dok je sa isukanim mađem dođekao prvi uspravnog neprijatelja, nedaleko iza njega vide Tinu, kako svezana pokuđava se oslobodi. Bezuspeđeno, jer panika nije vladala među dvadeset puta brojnjom silom od Nila i Martine. Međutim, kada ih je sa leđa zaskočila desetina iz legla, a u tom prvom naletu kratki mađevi odmah posekođeđi estoricu, panika se uvuće u logor.

Venrik, sa svojim sjajnim mađem, poseđe jednog mladića kao od đale, drugog rukom odgurnu pravo ka snađnom Tinu koji mu svoja dva bodeđa odmah zabode u ođe, naslađujući se, sadistički, tim prizorom.

Taj vrisak je bio samo uvod u glavni deo bitke. Kada su se uključili i svi preostali Martinini vojnici iz legla, borba se rasplamsala, prsa u prsa, pa je Arilion mogao da odahne điđi ni jedna jedina strela nije stigla da bude ispaljena, a bilo ih je u logoru odmetnika na pretek. Martina je đečas beđala od đečeljosti oceluta, đečas sa

Ritam Sabedorije

strane pokušavala da nađe put pokraj dvostrane helebarde do jahače. Tina je, uveliko oslobođena, sekla kanape kojima su Alek i Nejt bili vezani, a Nil je morao da se bori sa dvojicom. Prebrz za njih, jednim potezom je rešio prvi duel, odbivajući u stranu sablju koja mu je krenula u susret, a potom produživajući pokret rukom pravo ka vratu. Sagnuvši se, pusti da mađ koji je hteo njega da probode prođe kroz veđ mrtvog odmetnika, a onda i drugog ubode.

Na tren je pomislio da bitka ide u sjajnom smeru, a onda osmotri. Od dvadesetak mlađih vojnika juga, samo su četvorica još bila na nogama. Tina se borila sa dvojicom, ali imala je dva mađa u rukama, pa se na nekih čudnih način uopštice nije brinuo za nju, dok je Alek sa Nejom uzimao uzda konja i tražio put iz gužve.

"Pametni momci", pomisli prestolonaslednik Obala, a onda vazduh zapara jeziv vrisak. Okrenuo se, a Ocelutova čeljust sklapala se oko Martinine noge. Vrh helebarde, na čije su obe strane iznad seđiva bili oči tri žiljci, probode čerku gospodara Čedrepovog vriska ispod oklopa, u visini donjih rebara, dok se divlja mađka bavila lomljnjem butne kosti svojim jezivim zubima.

Nil se zatele, odgurnu jednog razbojnika, drugog u prolazu udari mađem po zadnjoj strani vrata baštu kada se spremao da zada kobni udarac jednom mlađom vojniku Juga, a onda se iznenadi. Iz mraka, odnekud, dolete jedna bela strela, poput munje. Pa druga. Obe pogodiće Seta, koji ispusti dvostranu helebardu. Naredne četiri pogodiće oceluta u glavu, a Nil priđe zveri i zabi joj sa dve ruke mađa u vrat.

"Bele strele! Bele strele!", povuka neko od onih koji su se na prevaru spremali, pa nastaje panika no povlačenje ka brojnim konjima koji više nisu imali svoje jahače. U tenu kao da sve presta. Osim jauka ranjenih, i zaduhanosti preživelih. Nil pogleda na brzinu: Tina je grilila Nejta, Alek im je prilazio sa dva konja, a dva preostala mlađa vojnika Juga pritržava su mesto na kome je bio Arilion.

"Ari...", ređe Martina, ležiće i krvava u travi.

"Martina... Polako. Tu su dva sholara. Ne govori. Biđeš dobro", izgovori Nil, pa dreknu "Nejt! Alek! Brzo!". A onda oseti kako ga njen dlan povlači za nogavicu.

"Gotovo je, Ari... Ne trudi se. Reci mi samo... Jel' ona preživela?"

"Ona?", upita smučeno Nil.

"Devojka žute kose. Ta... tvoja"

"Nije ona moja, Martina", ređe joj, prelazeći dlanom po njenom obrazu.

"Ne? Ah... Onda... Onda mogu pred Boga radosna".

"Ne idešti nigde, Martina. Martina! Martinaaa!", pođe da viđe Nil. Beskorisno.

"Nije više žive, gospodaru", ređe mali Nejt.

Dva mlađa vojnika kleknuće, zabiće mađeve u zemlju, osloniće oba dlana na balake, a na njih svoje glave. Molitva je obavljenja u tižini. I poneko suzi. Jednoj, vidljivoj, u Nilovom oku.

"Nile, znali smo da ćeš nas naći", ređe mu Tina, zagrljavajući ga preko ramena. "Samo, gde su vam ostali?"

Ritam Sabedorije

"Koji ostali?", upita jedan od mladih vojnika Juga.

"Ko je poslao one strele?", upita Alek.

"Mi nemamo strele", ređe drugi Član Martininog legla.

"Bele strele", izgovori Nejt, a svi ga pogledaju.

"Bele strele, da", ponovi, a onda dodade: "Poslednji put su viđene pre... tri i po veka. Kada se kralj...", izgovori mladi sholar, a drug iz Sabedorije ga prekide.

"Nije važno koji kralj, Nejt. Bele strele su opet tu".

"Kakve bele strele, hoće li neko da mi objasni?", upita Tina.

"Čuvari Dobra. Niko im ne zna lica", odgovori Nejt, pomalo nasmejan, iako jođi uvek potpuno okiran onim što je preživeo. "Tajanstveni. Bili i ostali. Ali... Nekako mi je drago što su opet tu. Tu negde", dodade. I, kao da je govorio u ime svih koji su bitku preživeli.

Chapter 12: Tanai

Tanai

Podne je dođlo brzje nego što je mislila da će biti slučaj. A opet, od graje za raspravu ornate urlje i nije moglo biti drugačije.

"A on je u pravu, otišli su, bez da su se ikome javili. Toliko o tome koliko su im iskrene namere sa nama bile", reče jedan visoki dečki, režen da se ne povinuje zahtevima nekolicine da se kreće put zapada, u Iglu, gde su se Vili Turlok i njemu dodeljeni sholar Bobi uputili krićom, pod okriljem noći.

"A mi čemo ovde da ostanemo već no? Čovečemo u žumi, zauvek?", upita Tim, kome je Vili prirastao srcu, ne samo zbog tih injenice što je poput slavnog junaka bio sa Juga, niti samo zbog toga što ga je Turlok dugo i pažljivo slučao o tome kako je timario konje u čudrećem vrisku.

"Ako smo čiveli već nekoliko godina i nije falilo, što bismo to menjali zbog dvojice lačnjava?", reče neko iz gomile, a graja se ponovo začu u srcu čume tičine.

Gledala ih je, nesrećna zbog podele. Gledala, svesna da im je cilj isti: da človečevu miru, bezbjedno i posve bezbedno. Bili su mali da bi shvatili da im podele neće ničta dobro doneti. Ni tada, ni u čivotu. Konačno je rečila da progovori. Užla je u centar kruga koji se stvorio i okretala se sporo, gledajući ih sve u oči, dok se maličani, jedan po jedan, nisu utičali, svi do poslednjeg.

"Viže od dve trećine vas je da se ostane. Glas većine treba slučati. Takva su pravila u vaših pet kraljevstava oduvek bila, neka takva i ostanu. Samo, ja sam sa Istoka. Tamo, pored nekih surovih, čovječnih pravila i mudrosti i pravila hrabrosti. Srce mi kaže da treba da krenem za njima. Razum mi kaže da deca treba da ostanu. Ako neko od starijih češeli sa mnom, neka uče u krug. Ako neko ne češeli, neka zna da će u se radovati što potuje zakone svojih predaka", reče Tanai i začuta.

Prva joj je pričla Amarili.

"Duh moja... mala si da bi išla bilo gde sama", reče joj devojka u beloj haljini, te trepnu svojim čudesnim očima, a onda je poljubi u teme.

"Neće biti sama. Imaće tebe. A i, ako se tebi neko desi, trebaće u ti ja", reče Amarili.

"Srećice, kaže se 'ako se tebi nečije desi'", nasmeja se Tanai.

"Neko ili nečije. U čivotu se dečava i jedno i drugo", reče tiho Amarili, pa je zagrljala struka.

Tanai je posmatrala ostale. Iako je bilo hrabrih dečaka u toj družini, pomisao da će da idu sa dve devojke, od kojih je jedna imala svega deset, a druga čećek kroz koji dan biti za sedam leta starija, nije bila ohrabrujuća. Čak i za pojedine dečake koji su isprva bili za odlazak.

Ipak, priče im joči neko. Najpre Tim, govoreći i glasno:

"Odrastao sam uz priču o Turloku. Ne bi nas napustio da nije imao jak razlog. Hoće u da mi u lice kaže koji je to razlog, i neće stati dok ga ne načem, makar ga pratio do Novog sveta".

Ritam Sabedorije

Tom petnaestogodišnjaku u krugu se brzo pridruži njegov omiljeni vršnjak, verni drug sa Severa, Keni iz Tihe Kule.

"Ne ideš ti više nigde bez mene, druge", reče Timu, zagrli ga i sašini etvorku u centru kruga. Niko više nije napravio korak ka njima, sve dok vođa Åumske družine mališana koji ostaje bez ikoga u Velikom ratu, ne priče i sam.

"Ovo što radite nije normalno. Vas etvoro, sami, idete do Igle? Bez mene, vala, neće ete", iznenadi sve Åon, a graja koja se podiže bi glasnija od svih prethodnih.

Tanai ih je gledala redom. Dešaci sa severa su pljuvali ka sredini kruga, proključi dan kada su uopštite izabrali da ih neko poput Åona, iz Rade, predvodi. Južnjaci, koji su uglavnom bili mlađi, nisu se usudili da krenu Timovim stopama, a devojčice i dešaci iz Visokog kraljevstva bili su neodlučni. Jedna od njih je pošlela da zakorači, uz reče i da "mora biti da Če sve biti u redu, pa kroz rodni kraj Če se koračati na putu do Obala", ali su je ostali brzo povukli nazad, nezadovoljni bilo kakvom pomisli da naruštaju bezbednost Åume tiže.

"Petoro dakle?", upita Tanai, pre nego što na ramena jednog debeljka svoje ruke osloni jedan od najnestaÅnijih klinaca iz Åume, a onda ga preskoče.

"Neće vi nigde bez mene", reče majuÅni Kolbi, koji broj nekadaÅnijih Åžitelja Rade uveče a na dva, Čim je uskočio u centar kruga.

Ali, posle tog dešaci i Åa od 14 leta, više niko nije prišao. Åestorka je ostala na istoj brojnosti iako je pogledom pozivala svoje najvernije prijatelje. Strah ih je okovao. Od neizvesnosti koje takav put donosi. A i zbog neverice da je uspeh moguć, kada su ih već glavni junaci puta u Novi svet ostavili bez reče i tokom noći.

Tanai pomazi po kosi jedino devojčice koje je stajalo uz nju, a onda upita:

"Åone, krenula bih odmah. Da nam ne odmaknu daleko", izgovori, svesna itekako da je prave enje dvojice konjanika gotovo nemoguće za Åestoro tako mladih peÅjaka.

Pakovanje i opratljanje je trajalo nepunih pola sata. Zavezaljaje su prebacili preko ramena, svi osim Amarili koja je svoj nosila oko ruke, podno lakta. SiÅuÅna družina uputila se na sam zapadni rub Åume tiže, gde je poslednji put razmenila poglede sa onima koji su je ispratili. A odatle se protezalo bar 20 liga do prvih obronaka Visokog kraljevstva. Dvadeset liga nemira.

Već vekovima bila je to "niÅija zemlja", jer je ni Oko Åume, najseverniji grad Juga, ni Vrelo, najbljiÅži grad kraljevstva u kome su vladale Åžene, nisu kontolisali u kontinuitetu. Polja niske trave služila su i jednom i drugom gradu različitim kraljevstava da tu napasaju svoja stada: svako se držao svoje polovine Polja, kako su te predele nazivali, a da jasna granica nije bila omeđena. Poneko brdaÅice, malo više Åumaraka i nekoliko proplanaka sa gustom, gotovo zalutalom Åetinarskom Åumom, bili su sve što se izdvajalo prilikom pogleda na zapad koji se pružao daleko, baÅj daleko.

"Sada Čemo putevima mojih predaka", reče Tim odjednom, a kada ga Keni upita o Čemu on to priče, pojasni:

"Moji su, nekada davno, Åživeli u Obalamu, iako Južnjaci. Posao ih je odveo tamo. Kada su deda i njegova tri sina reÅili da se vrate u rodni Åždrep Čevrvisak, baÅi su se negde ovuda spuÅitali. Ovim putevima", izgovori Tim.

Ritam Sabedorije

"Kakvima putevima? Ovde nema nikakvog druma?", upita nestajni Kolbi.

"Nema. Sve je zeleno. Dok zima ne svrati u ovoje krajeve. Ali, smatraj ih mojim", nasmeja se Tim.

"Tvojim? Time, zaboravljaš da se Jug baš u ovim Poljima završava", opomenu ga je on, koji je i dalje pokušavao da bude vođa a društine, kao u umi. Vrlo brzo je shvatio da je novo, odabranu društvo, ipak pošlo za Tanai, a ne za njim, te se prikloni tom poretku, istina nevoljno.

Tanai je, tek pola leta starija od ona, a za još jedno više od Tima i Kenija, koji se neobično radovao što se vraća "kući", jer je poreklom iz najsevernijeg grada Obala, imala jednostavan plan: pratiti trageve. I, u tome od Tima, zaista, nije mogla imati boljeg pomagača. Dva konjanika jesu otišla iz dečeg skrovišta pod okriljem noći, ali su zbog Bobijeve teštine ostavljali prilično jasan putokaz kuda su se uputili: pravom linijom, pravo u Vrelo.

No se brzo spustila, a deca nisu daleko odmakla od ume tišine. I sam prolazak kroz nju, iako su im ti putevi bili daleko poznatiji, prilično je potrajavao, pa rešio je da jedini odmor bude upravo onaj za noć enje. On i nestajni Kolbi se pobrinula za vatru, jer je već e postajalo prilično hladno.

"Proleće se tek budi", reče Tanai, pa prigrli Amarili uz sebe.

"Ja ja u prvi da će uvam strašnu", reče odvajano On, jedan od dvojice, uz Kenija, koji je imao noć.

"Kakva strašna, one. Lezi i odmori, ovde ligama unaokolo nema nikoga. Pastiri izvode stada tek kada skroz otoplji", reče mu Tim.

Prevario se. Iako ga je nesučen vođa društine poslušao, bučenje pred cik zore nije bilo nešto što mu su se nadali. Za tiličas, skoro svi su bili štetično snašnici rukama.

"Šta mi to imamo ovde?", upita bradati čovek, držeći i dva naprasno probučena maličana svojim snašnicima rukama.

"Pusti me! Ma, pusti me, ti...", reče Tim, ali ga jedna žuka od pozadi vrlo brzo utiša.

Majušnu društvinu, što po brojnosti, što po godinama, okružila je dvostruko veća i skoro trostuko starija grupa ljudi. Jutarnji sunčevi zraci pomoguju iznenade enoj deci da shvate ko ih drže: zeleni barjadi juga i trake vezane oko čela, a nekim oko mičica, dali su odgovor u čije ruke su upali. Tanai, koju uz Amarili vojnici nisu dirali, istupi pred njih.

"Nikakvo zlo vam ne učiniš. Od kad to hrabra vojska juga dira decu?", upita ona smelo.

Jedan od vojnika, koji je stajao ispred svog konja, uruči i uzda onom do sebe, pa joj priče. Zagleda se u lice kakvo se ne viđa a često, što zbog čudesne boje kože, što zbog lepote.

"Ti si sa Istoka? Šta ćeš ovde? I, što je svi vi ovde? Šeši, a?", upita drsko i uhvati je za predeo iznad zglobožake. On i Kolbi pokušaju da se otmu iz stiska koji ih je držao, naravno besupečeno, pa njihova namera da pomognu Tanai osta samo - namera. Vikali su, drali se, kao i ostali, ali ih vojska vrlo brzo stižu drmusanjem i pretnjama serviranim uz besne poglede.

Devojka je gledala vojnika pravo u oči. Nije ništa izgovorila, samo ga je gledala. Tim je za to vreme pričao kako nisu nikakvi šeši, kako su sirovici, kako su rešili da se presele u Visoko kraljevstvo i pomažu u odgoju ptica, što je svakako bila laža, ali vojnik nije mario za te reči. Gledao je u oči

Ritam Sabedorije

neobične lepote i, skoro paralisan, nesvesno popustio stisak.

Odjednom, jedan drugi vojnik Juga dreknu:

"Tiđina!", a stisak ruke koji oseti Tanai posta snađniji nego što je isprva bio.

"Dva noća sa Obala imate", nastavi ovek koji je bio ogleđni predvodnik tek jedinice, "Matori Arilion ne samo da ubija decu kraljeva, već i dalje i decu u đipijune, a?"

Tanai ga je gledala mirnije od ostale dece. Viđe i nije bila dete, njeno telo je bilo dokaz za to, a i lepota koja prevazilazi dečja mađarenja. Jedino ona odgovori:

"Krenuli smo kao što je Tim rekao, u Vrelo. Dugo smo živeli u umi tiđine, hranili smo se slabo, ili ni toliko. Moramo na neko drugo mesto", reče ona oveku koji joj je po godinama otac mogao biti. Bezuspeđeno.

"Vežite ih sve, dvojica neka ih otprate do nađeg logora, ostali na konje, ova izvidnica neće izneveriti nađeg kralja", izgovori okrenut ka svojim vojnicima, ali ga oni ne posluđuju. Skoro svi su počeli brzo da izvlače mađeve, gledajući iza njega. Kada se on okreće, vide petnaestak figura u sivo odevenih, mahom sa napetim lukovima, neki od njih i sa dugim kopljima koja su bila spremna da polete.

Voće a izvidnice Juga isuka svoj dugi mađe i osmehnu se, prođavajući rukom kroz svoj brk:

"O, pa koga mi to imamo ovde? Češene? Šta te vi čekate ovde? Nemate posla tu, zar ne? Ovo su zarobljenici kralja Zanta, pa ako vam je do života stalo bar malo, vratiće te se odakle ste i dođeli", reče im.

Niko mu nije odgovarao. Tanai osmotri lica desetak devojaka i dvostruko manje mužkaraca koji su stajali u polukrugu, pojavit će se neprimetno, kao da su izronili iz trave. Umesto reči, lukovi su počeli sve viđe da se zatežuju. Rastojanje je bilo dovoljno da i nevezeti strelni ne promaže, a kamoli neko iz Visokog kraljevstva, gde se deca od malih nogu sa strelnama drži. Istočnjakinja potom pogleda Južnjake. Stopala im nisu mirovala, menjali su u mestu položaj svojih nogu, neki od njih prebacujuće i mađe iz jedne u drugu ruku. Oni drugi, sa sopstvenim lukovima, odavno pripremajuće po jednu strelu iz svojih dugačkih tobolaca.

"Nemojte da se krv lije zbog dece", reče ona glasno i svu pažnju usmeri na sebe. "Mi smo svoje roditelje, svi odreda, izgubili zbog jednog ludila. Tuđeg. Nemojte da neka od vađe dece ostanu već no tužna zbog neće danađnje ludosti", dodade, i priče bližnje vojniku koji joj je pustio žaku kako bi se latio svog luka i strele.

Stala je ledima okrenuta njemu, zbulivajući ga, bađe kao i sve ostale. Rađirila je ruke pokraj svog tela, kao da ga đatiti. Pogledali su je i ratnici zelenih barjaka, i oni pod sivim. Osetila je na sebi i poglede zbuljenih dečaka.

Tanai pogleda u nebo, uzdahnu, a onda ponovo reče i napustiće njene neobične lepe usne.

"Mi samo želim da pročemo, u miru. Ne mora niko da strada zbog toga".

Tiđina je i dalje vladala kod ratnika Visokog. Čekali su i vojnici Juga. I deca. A onda je jedna od devojaka duge, bađe duge plave kose uvijene u kiku, polako spustila svoju strelu ka travi. Učinio je to posljede i vojnik iza Tanai. Pa jođi jedan. Polako, i svi ostali koji su lukove držali čekali vrsto u đakama.

Mađevi su odolevali neđato dužne. Ne predugo.

Tanai je opet prva progovorila.

"Ali smo đita se sprema. Ako je rat neminovan, ne morate vi da izazovete novi. Vađa kraljevstva žive u miru, neka tako i ostane", izgovori, a onda se okrenu vođi i južne patrole. Utao je. Ali je i on, poslednji, vratio mađevu korice.

"Hvala đito ste pokazali da Jug nije samo sila. Život i ne zavisi samo od snage, veđ od ponađanja. Pamtiđemo vas po mudrosti", ređe i, potpuno iznenadno, zagrljala ga, oslanjađuđi mu na tren svoj obraz na grudi.

Amarili pritrđa pa zagrljala nju, a onda to uđe i đetvorica deđaka.

Glavni đovek izvidnice kralja Zanta se potom odmaknu, te mahnu glavu tamno-amo, ni sam ne verujuđ i koliko je malo nedostajalo do borbe. Ni sam ne znajuđ i kako je tako lako, a tako bez mnogo dvoumljenja, od nje odustao. Ređe i neobiđne devojke uđenile su da mu se ođe i zacakle, bađi kada je spomenula decu koja bi mogla da ostanu bez svojih ođeva.

"Idite", bi jedino đito je rekao, pre nego đito je mala družina napravila dvadesetak koraka i pridružila se onima iz Visokog.

Rastanak je obavljen bez ikakvih ređe i, ako se izuzme Kolbijevu uporno dobacivanje sada veđ odmaklim vojnicima Juga, sve dok ga Amarili ne utiđa, onako mala i nestvarna.

Tek kada su se dve grupe skroz razdvojile, devojka koja je prva spustila strelu, podiže Tanai na svog konja i ređe joj.

"Ja sam Marisa. Bobi nas đalje po vas".

"Bobi?", povikađe deca u glas.

Odgovor nisu dobili odmah. Bađi kao đito se u Visokom ređe i ne trođe previđeđe ďesto, ni izvidnica im nije otkrivala svoje pojavljivanje sve dok se, nekoliko liga zapadnije nije pridružila jođi jednoj družini. A u njoj, pored nekoliko ratnika, bili su i Vili i mladi sholar koji mu je bio pratnja.

"Bobi!", povikađe maliđani i, siđavđi sa konja, zatrđe ađe se pravo u naruđe bucmastog momka. Tanai je siđila sporije, poput onih njenih treptaja od kojih zastaje dah. Pogledala je nasmejanog Vilija koji je prvo gledao u deđe urliju, a onda sreo njen pogled. Trajao je neđato dužne nego đito su oboje to mislili da đe biti sluđaj, a prekinuo ih je glasni povik Bobija:

"Polako, polako, oboriđete me!", iznova izgovoren u smehu.

Dok je mladi sholar maliđane posluživao plodovima koje je odabrao u poljima, a za koje nisu imali ni predstavu da su jestivi, a narođito da su toliko slatki, Tanai priđe Viliju i upita:

"Moralo je ovako?"

Pređuao je odgovor, ali ga na tren oboren pogled odade da nije bađi radosno planirao neprimetni rastanak.

Ritam Sabedorije

RuÅ ak je vrlo brzo serviran po polegloj travi, a deca su se uglavnom tiskala oko Bobija koji se nije libio da kaÅ¾e koju reÅ hvale i o sebi samom.

"Znao sam ja da Ä ete vi da krenete za nama. Ama, znao sam! Kada smo sreli izvidnicu Visokog... dobro, Vili je morao prvo da onim svojim velikim maÅ em razoruÅ¾a trojicu pre nego Ä;to su uopÅte hteli da nas sasluÅaju da nam ne pada na pamet da poloÅ¾imo oruÅ¾je... mislim, on da poloÅ¾i svoje maÅ eve", reÅ e Bobi uz smeh, pa nastavi: "Zamolio sam ih da produÅ¾e u pravcu Å ume tiÅine. Imao sam oseÄ aj... ne, znao sam da Ä e neko od vas krenuti za nama".

"Bilo bi mi draÅ¾e da nisi bio u pravu, ako Ä emo iskreno", reÅ e Turlok, koji odmah dodade da to nema nikakve veze sa decom, veÅ sa ozbiljnoÅ u cilja na koji su se njih dvojica uputili.

"Gospodaru Vili, mi Ä emo ostati u ovim predelima, moÅ¾emo da vam damo tri konja za maliÅjane, ali ne i pratnju", reÅ e mlada ratnica iz Visokog, druga po Ä inu, ako je suditi po posluÅnosti ostalih iz te izvidnice.

"Ih, ne treba nama pratnja kada je Vili tu", ponosno reÅ e Tim, uz Turloka jedini stanovnik Juga na tom mestu na kome je meso zamirisalo vrlo brzo po paljenju vatre.

Rastali su se odmah posle ruÅ ka, a sada veÅ osmoÅ lana grupa uputi se na konjima pravo ka Vrelu, gradu u kome je, i kada rata nema na pomolu, skoro uvek bar deset hiljada ratnica.

Vrelo. Tri dana jahanja, poslednja dva po vrlo uskim stazama i nimalo bezopasnim planinskim prevojima, trebalo je druÅ¾ini da se domogne tog grada-kasarne, u kome su se devojÄ ice Visokog kraljevstva obuÅ avale za borbe. Za razliku od Juga, na kome je boravak u leglu trajao pet godina, reorganizacija koju je uvela Silvija Kasiopi, uz dopuÅtenje kraljice, veÅ deceniju je za pravilo imalo: "godinu dana za sve, a dve samo za one najbolje".

Tanai je osmatala Åjroki drum kojim su se peli ka gradu, a koji je sa juga vodio iz Krila sokola. Od kada su izaÅli na njega i odmah sreli prvu predstraÅ¾u, brojno stanje kolone se konstantno uveÅ avalo. Prve dve devojke su im dodeljene kao pratnja. Ostale su bile mahom viÅeg ranga, a pridruÅ¾ivale su im se kako bi zajedno sa slavnim Turlokom ujahale u neobiÄ ni grad. I sama pomisao da jaÅju uz jednog od najboljih boraca koje je Pet kraljevstava ikada videlo, bila je dovoljna za pomalo smeÅne povike podreÅ enima poput "Ostanite na poloÅ¾ajima, liÅ no Ä u ih ispratiti do Silvije".

NeveÅti izlivi reÅjenosti zbog "ozbiljnih vremena", u koje su bili protkani i neprimetni Å¾enski uzdasi i, oÅ;trom oku, viÅje nego primetni pogledi na savrÅjeno muÅko telo plavokosog jahaÄ a, izazivali su tihi osmeh Tanai. IstoÅ njakinja je moÅ¾da bila mlada po godinama, ne i neveÅta kada je u pitanju staro Å¾ensko zanimanje znano "Ma, vidi ti nju, molim te!".

Pred sivim, ne previÅje visokim kapijama Vrela, kolonu od 15-ak jahaÄ a i jahaÄ ica doÄ ekale su devojke su, za razliku od drugih, bile bez oruÅ¾ja. Za one koji su prvi put ulazili u grad za obuku ratnica, poput maliÅjana, to je bilo pomalo neobiÄ no. Za one iskusnije, Ä injenica da su na nadlanicama imale poveze na kojima su stajali sokolovi bilo je viÅje nego jasno da se radi o devojkama sa Ä ijih ruku je svakog Ä asa mogao da poleti smrtonosni par krila od kog skoro da nema leka.

Kas konja je usporio Ä im su kopita dotakla kamene ulice koje su se, veÅ od kapija, Åjirile u pet pravaca. Onaj srediÅnji vodio je izmeÅ u dva ogromna poligona. Sa leve strane Tanai je osmatala borbu kopljima. Deci je bio zanimljiviji desni, na kome su se mete razliÄ itih udaljenosti gaÄ ale iz trka, Ä uÄ nja ili stojeÄ eg poloÅ¾aja. Vili je jahao u sredini, gledajuÄ i viÅje reakcije maliÅjana koji su mu za nepuna Ä etiri dana poznanstva polako ali sigurno prirastali srcu, mada je to moglo samo da se primeti u njegovom

Ritam Sabedorije

pogledu ili krajiću usana koje su se ponekad smeđile. Narođito kada bi se Bobi pljesnuo po čelu i sam začuven kako strela, posle tolikog leta, može da pročeve kroz alk u koja visi na lancu.

"Ovde nema dečaka... uopće?", upita vidno razočaranih on, koji je od voče dečije drugevine učumičine dospeo do saznanja da se oko hrabrih momčića ipak ne vrti čitav svet.

"Ima. Samo su oni u drugim paviljonima. Rade odvojeno i obuka im je nečisto dužna. Ali, najveći i broj njih je u Mrestiličtu. To je grad samo za obuku dečaka", odgovori jedna od starijih žena iz pratnje.

"Gospo Joala, a što...", htede da upita Tim, ali ga ona prekide.

"Nisam ja gospa, dečko. Zapovednica prve stražne sam. Joala je sasvim dovoljno. Za tebe", reče mu uz blagi osmeh.

"Joala... a što ovde niko ne vežba borbu mačeva? Mislim, što ako strela promaći, ili kopljje ne pogodi svoj cilj?", nastavi Tim, uz Vilija i pratnju najvećiji jahač kolone.

"Vežba se. I to prilično. Samo, ne u ovom delu grada. Videće ešti, kada za to doček vreme", odgovori mu ona, a onda pogleda Vilija, nakloni mu se glavom i nastavi da jačje čutke.

Tanai je u držanju te žene, sigurno za deset godina starije od Turloka, primetila otmenost kakvu ratnice obično nemaju. "Zato je valjda i jedna od zapovednica", pomisli, pa primeti kako sve više vežbi prestaje, a sve veči žamor narasta dok su se devojke na obuci okretale ka konjanicima. Narođito zbog jednog meča u njima. Upravnice su pokušavale da vrate red, relativno brzo su to i uspevale, ali pogledi nisu prestajali. Sasvim jasno i zašto. Vili, ipak, nije neko ko se u tom delu Starog sveta više a svaki dan.

Prolazak pored nekoliko štala, a onda skretanje i pokraj dugih redova baraka, bili su poslednja deonica tog puta. Uskoro im se ukaza malo utvrđenje. Skromno po veličini, impozantno po broju ratnika i ratnika na zidinama, ali i po velikim, sivim zastavama Visokog koje su se vijorile na vetr.

Tanai je sjahala sa konja kada i ostali, zadržavajući malo više pogled na licima tog odbora za doček. U njima nije bilo ni najmanje opremljenosti Vilijevom pojавom, niti zbog neobičnosti drugevine koja ga je pratila. Ozbiljnost je vladala u vazduhu. Ne i napetost.

"Kakav neobičan mir", pomisli, a onda pomilova konja sa kog je sišla, te obgrli Amarili preko ramena i uče za ostalima u predvorje.

Već tu ih je sačekala starija žena, koja je zasigurno prebacila 40 leta, ali čija skromna lepota i blagonaklono lice zaseni svaku drugu pomisao. Narođito kada je raširila ruke pokraj sebe i blago se naklonila uz reči:

"Gospodaru Turloče, čest mi je ugostiti te... prijatelju".

Vili se i sam nakloni, odmah za njim to, prilično nevezano, učinište i deca, a Bobi se umalo preturi jer se previše nagnuo napred. Brzo ispružena nogu ga spasi večne bruke, ali izazva smeh svih u predvorju.

"Silivija, dozvoli mi da ti predstavim mog saputnika. Sholar Bobi... jednog dana Drveni, ako se ne saplete na tom putu", reče uz smeđak Turlok, uklopičiv se u sve opužteniju atmosferu.

Silivija ubrzo upozna i dečku koja su gledala čas u nju, čas u stražu, čas u beličaste zidove na kojima su bili crteži nekakvih bitaka. Mahom sa ženama u pobedničkim pokretima. Tanai joj se

Ritam Sabedorije

poslednja predstavi, uhvativajući se za bočne ivice svoje haljine i nakloni se, poput dvorske dame.

"Ti si... sa Istoka? Lepi maniri za nekog odande. Ne zameri na iskrenosti", reče joj Silvija Kasiopi.

"Imala sam roditelje koji su slušali velikog gospodara", odgovori Tanai.

"Imala?", bi sledeće pitanje.

"Oni nemaju roditelje, izgubili su ih u Velikom ratu. Štivelji su u umi tijbine, pa su krenuli sa nama u Novi svet da...", poče Bobi brzo da priče, a Vili ga potaplja po ramenu i reče:

"Polako, polako, mladi prijatelju. O svemu tome ćemo na tenane. Silvija... Mi ćemo samo da predahnemo, ako dopuštataći. Morali bismo brzo da krenemo dalje, put do Igle nas ćeka. A i mi njega, nestrpljivo".

"Ostanite moji gosti koliko god vam to srce poželi. Ručak će biti serviran, neka se mladi gosti smeste, a ti Vili, poči sa mnom. Imam utisak da nas ćeka dug razgovor. Čamci za Iglu će vam biti na raspolaganju kad god poželite da krenete, imaći moju reč", izgovori Silvija, te pokretom ruke pokaza delu straže da povedu maličane u njihove odaje. Odmah potom je Turloka pozvala da priče velikim prozorima, te sede za jedan od tri velika okrugla stola, ne želeći da napuštanjem predvorja gubi bilo koji trenutak da sazna novosti iz ostalog dela Starog sveta.

Tanai se ubrzo nađila u maloj, ali svetlom potpuno ispunjenoj sobi. Veliki krevet je bio dovoljan i za dvoje odraslih, kamoli za nju i Amarili, koja se valjala po miriljavoj posteljini kao da se igra sa najlepšim igračkama. Istočnjakinja se nasmeja glasno, uživajući u bezbrižnosti tog trenutka. Potom se vrata otvorile, a jedna od stražarki im unese staklenu ćiniju punu voća.

"Nar! Tanai, vidi, nar! Pravi, kao kod... nas", reče Amarili, u čijim se očima odmah pojavi seta zbog Grabeža, neobičnog grada Juga u kome je odrastala.

Uživale su obe u sladunjavim plodovima i umazanim prstima, a nedugo zatim Amarili se pruži po krevetu, prepustivajući se samo njoj znanim razlozima za osmehe. I poneko molitvi, od kojih kao da se nikada nije razdvajala.

Tanai se protegnula, pa priče terasici sa koje se pružao pogled ka centru Vrela i stotinama, hiljadama pokreta koji su se nazirali na poligonima, sada već previsjeće daleko da bi se razaznavala lica budućih ratnica. Zakoračila je da još bolje osmotri, a čim proče kroz već otvorena vrata - zaštitu glasove. Ispod sebe.

Pogled je prebacila preko kamene ograde, a na velikom balkonu podno nje sporim koracima kretali su se Vili i Silvija, koje spazi sa leđa. Tanai se povuče od ivice, da je ne bi primetili, prepustivajući se svojoj znatiželji. Osluškivala je, a reče je mogla da razazna prilično dobro zbog male udaljenosti dvoje sagovornika.

"... neće stići, Vili. Dva i po meseca do tamo, možda čak i tri, zbog onih udnih morskih struja, za povratak. Do tada će verovatno sve već biti kasno", reče Silvija.

"Moram da pokušam. Dao sam reče da hoću. Zar da zbog neznanja sve što znamo nestane? Ili bar deo sveta koji poznajemo?"

"Razumem te. I sama bih učinila isto, ali ne mislim da je to najbolje rešenje."

Ritam Sabedorije

"Nego? Da ratujem protiv prijatelja sa kojima sam vojevalo u Velikom ratu? Da uniÅ¡tim njihovo kraljevstvo, ili ono moje? Odan sam kralju, biÅ u veÅ no uz Zanta, ali neÅ u krvoprolÄ e krvoprolÄ a radi. Mora da postoji naÅ in. A jedini je - da se sazna istina".

"Nisam rekla da ne treba iÅ i u Novi svet zarad istine. Samo mislim da put koji si odabrao nije najbrÅ¾i".

"Ne razumem te, Silvija. Dobro, nisam razumeo ni kada si u borbama kod Varke izvela strelce sa bojiÅ¡ta pre same bitke, ali je to na kraju i donelo pobedu... Samo, sada tek niÅ¡ta ne razumem, o Å emu ti to?", upita Vili.

"Da moÅ¾eÅ¡ da biraÅ¡, da li bi pre putovao dva i po meseca do tamo ili... dva dana?", izgovori Silvija, a Tanai gotovo presta da diÅ¡e ne bi li Å ula odgovor.

Tajac koji je usledio toliko je zanimalo IstoÅ njakinju, da je napravila neÅ ujni korak ka ogradi ne bi li saznala o Å emu se radi.

"Dva dana? Sivlija Kasiopi, prestani da se Å¡aliÅ sa mnom, ovo su previÅje ozbiljna vre...", izgovori Turlok, ali ga Å¾ena pred njim prekinu izgovorivÅji samo jednu reÅ .

"Teratorn".

Nova tiÅina. Tanai primeti kako joj srce lupa sve brÅ¾e. Sve Å¡to je o Teratornim znala je da su "nazveÅ e ptice koje je ljudsko oko ikada videlo". Ali i da su krvoloÅ nije od mnogih drugih stvorenja. Znala je da ih u Visokom kraljevstvu Å uvaju u ogromnim kavezima, kako ne bi harale nebom. I zemljom. Niko, meÅ utim, nije znao ima li uopÅ¡te tih neobiÅ nih stvorenja i dalje meÅ u Å¾ivima. Niko ih godinama nije video. Njene pomeÅjane misli prekinuo Vilijev glas.

"O Å emu to priÅ aÅ¡, Silvija? Ko uopÅ¡te moÅ¾e da jaÅ¡e... kako se uopÅ¡te kaÅ¾e kada sedneÅ na pticu? I to... teratorna!?"

"Ima ko moÅ¾e, Vili. Imma ko moÅ¾e. Dva su preostala, ako ne raÅ unamo proÅlogodiÅju radost Å itavog kraljevstva zbog Å etiri mladunca koja su se izlegla", reÅ e Silvija, pa zaÅ uta.

"Svejedno, ne razumem Å¡ta hoÅ eÅ¡ da... MisliÅ da preletimo More bez kraja!?", upita Turlok, koliko iznenaÅ en, toliko i uzbuÅ en zbog neoÅ ekivane moguÅ nosti koja se stvorila.

"Ako kraljica dozvoli. Da se ja pitam, odmah bih vas pustila. Tebe, da budem precizna. Ne i maliÅjane. Nije taj svet za njih. Nije ni za nas, Vili, dok ga ne upoznamo sasvim. SaÅ ekaj joÅ nedelju dana i Valerija Å e stiÅ i ovde. RazgovaraÅ emo tada sa njom".

Novi tajac zavlada. Tanai se vrati korak unazad, pribivÅji se leÅ imma uz vrata, pokuÅjavajuÅ i da shvati kuda sve ovo vodi. Let preko Mora bez kraja? Ostanak u Visokom? PreviÅje pitanja, a tako malo odgovora.

"To bi moglo da bude nedelju izgubljenih dana", reÅ e odjednom gospodar Bedema. "Ako kraljica Vindain odluÅ i da ne dozvoli, biÅ e to sedam izgubljenih dana, Silvija..."

"MoÅ¾da je ozbiljnosc situacije natera da promeni taj njen stav 'saÅ ekajmo da vidimo Å¡ta Å e biti'. A Å esto ima taj stav u poslednje vreme. Rekla sam joj nedavno da treba izaÅ i u susret vojsci Juga, sa svom silom kojom Visoko raspolaÅ¾e. Ne borbe radi. VeÅ da bi se spreÅ io rat sa Obalama dok se sve oko nestale ekspedicije ne sazna. PoruÅila mi je da 'saÅ ekamo da vidimo Å¡ta Å e biti'. MoÅ¾da je ubedimo".

"Mođda...", odgovori Vili, pre nego što su sagovornici napustili veliki balkon.

Tanai osta uz vrata. Udahnula je, ne znajući ni sama što da misli o novoj situaciji. Pomisao da bi mogla da za nekoliko dana bude u Novom svetu budila je podjednako snađane emocije kao i pomisao da nije od dalekog puta za nju i njene drugare neće biti. U sobu se vratila sa pogledom koji je lutao. Amarili to nije primetila, jer je sklopljenih očiju mrmljala tiho reče i molitve koju ju je učila baka. Progoverila je tek kada je strađa stigla da ih pozove na ručak.

Moralu je da proče i već era da bi dočekala da Vili okupi maličane i saopštiti im svoju odluku. Tanai se nadala da će ona biti baš drugačija od reči koje je tada čula.

"U zoru krećem za Iglu. Sam. Pridružiće mi se tamo za nedelju dana. Bobi će ostati sa vama, a eka ga jedan vađan razgovor tada. Tek kada ga obavi, krenuće rekom za mnom. Ako me ne nađe u Igli, a biće u u Mantovom dvorcu, to znaće da je neki od brodova isplovio u Novi svet, a da sam ja na njemu. Prvim narednim će ete krenuti vi. Tamo ćemo se ponovo naći", reče im Turlok, a dečja graja koja se podiže podseti Tanai na onu prilikom rastanka u Čumičine. Samo, ovoga puta nije mogla da uče u centar kruga i reči sve svojom odlukom. Ovoga puta je znala da je ni treptaj njenih čudesnih očiju neće pomoći i da izbegne neminovno. Rastanak sa Vilijem.

Chapter 13: Isak

Isak

Put do Sablasti zaista je bio kao Å¡to je Å¡tit koji ih vodio, Rul Dovik, to i nagovestio: jedino lepo Å¡to Ä e im se ikada viÅ¡e desiti, ma koliko surovo bilo putovati severnjaÄ kim drumovima u rano proleÄ e. Negde daleko na jugu, zeleni predeli su bujali posle tamo kratkotrajne zime, ali se i za ovo opasno putovanje po naredbi kralja moglo reÄ i je dobro. Bar naspram onoga Å¡to ih je u gradu-tamnici Ä ekalo.

Vojske viÅ¡e nije bilo ispred bedema kada su stigli. Od nje su ostali samo brojni tragovi kampova koji su bili na petstotinak koraka od zidina. SiÄ uÅ¡na zgariÅ¡ta otkrivala su veliku brojnost armije koja se privremeno okupila pa krenula na istok, odatle na RÄ u, a poneko slomljeno koplje da su vojnici Severa priliÄ no radno proveli vreme Ä ekajuÄ i naredni polazak. VeÅ¾be nikad dosta u Kraljevstvu Å¡ume, naroÄ ito pred bitke. Nekoliko komada razbacanog veÅ¡ta i znatno viÅ¡e smrada od jarka koji je sluÅ¾io za nuÅ¾de bili su nagoveÅ¡taj daleko jezivijih dana koji su bili neminovnost.

Sablast. Hiljade panjeva poseÄ enih stabla u samoj blizini grada-tamnice bili su niÅ¡ta naspram guste, Ä etinarske Å¡ume koja se pruÅ¾ala svuda okolo, u nedogled. Humki nije bilo nigde, jer se mrtvi tamo nikada nisu sahranjivali. Za mrtve su se uvek brinule njihove ubice. Zveri. A njih je bilo, oduvek, koliko i panjeva. Ako ne i viÅ¡e. Samo su svoj plen vrebale sa bezbedne distance, neprimetno. Dok ne ogladne.

Kolona koju su Ä inili proÅ¡la je odavno poslednju ogradi na drumu, a onda se pred zidinama spojila sa jednom upola manjom grupom. U njoj su Ä etiri straÅ¾ara brinula o grmalju koji je bes nosio u svakoj pori svog lica. JoÅ¡ jedan zatvorenik, kojeg Ä eka deset godina seÄ e Å¡ume za Kraljevstvo Å¡ume. Ako poÅ¾ivi toliko. A retki su doÄ ekali da do kraja odsluÅ¾e svoju kaznu koja je bila istovetna za sve poslate u Sablast.

VeÄ na samom ulazu u grad doÄ ekalo ih je nekoliko ljudi. MeÄ u njima, u sredini, stajao je snaÅ¾ni, veoma bradati Ä ovek, koji je preturio preko svoje glave oko 50 zima. Isak ga osmotri, pa obrisa sneg sa svoje brade o prednju stranu ramena. Onda se, onako svezanih ruku, nekako spusti sa konja dok se Dovik, sa isukanim maÄ em, nije odvajao od njega. Sholar koji je stajao pored bradonje neÅ¡to mu Å¡apnu, te posle odobravanja u vidu klimanja glavom, priÄ e Fengoru i TadÅ¾u. Daladur pogleda ka njima, preplaÅjenim i umornim od puta po vejavici koja oko Sablasti kao da nikada nije ni prestajala, ma koje da je doba godine. Tada zaÄ u glas.

"Isak Daladur. Ti si taj?", upita bradati Ä ovek.

Isak ga pogleda ispod oka, frknu kroz nos i odÄ uta. Na tren. Onda ipak reÄji da odgovori:

"Mislio sam da me poznaÅ¡, ali izgleda da Brol Vantik ima problem sa pamÄ enjem", izgovori Isak.

"Mislio sam i ja da te poznajem. Ali, izdajnike ne poznajem, nemam ih za prijatelje. Samo za zatvorenike", odgovori mu.

"Kao nadzornika Sablasti mogu da te razumem zaÅ¡to koristiÅ¡te reÄ i. Kao nekog ko mi je uz rame vojevao u Velikom ratu, mogu sve bolje da razumem i zaÅ¡to me tvoje reÄ i bole", reÄ e Daladur.

"TiÅ¡ina! Ti Ä eÅ¡ meni da priÄ aÅ¡ o Velikom ratu, ti koji si svog kralja izdao! Ni reÄ viÅ¡e da nisam Ä uo, vodite ga!", naredi Brol Vantik, a vojnici ga posluÅ¡aÅ¡e

Ritam Sabedorije

Isak viđe nije video mlade sholare tog dana. Ni narednog. Baraka u koju je bio smeđen imala je samo tri stanovnika. Dva su bili pacovi.

Za ruđak je bilo kasno kada su stigli. Već era je bila komad tvrdog hleba i neđato đato ni jedna domaćica ne bi nikad supom nazvala, ali se bađi tako zvala u Sablasti. Poslužena mu je u mračnoj prostoriji u koje je svetlo ulazilo samo kada bi neko otvorio vrata. Ona su otvarana samo kada bi mu donosili hranu.

O Sablasti je znao mnogo. Ne i da postoje samice. Taj deo istine je upoznao na svojoj koži, Čim je u jednu takvu, siđe uđenu baraku smeđen. Tek trećeg dana izveden je napolje, đato ga isprva obradova, a onda uđasnu, jer viđe od deset minuta nije mogao da se navikne na svetlost.

"Đa je, matori? Obuzela te tama? Da nije, ne bi ni bio ovde", kezeće i reče mladič koji je svoju ulogu stražara igrao uživo i se u nju. Zatvorenika je na tren bocnuo podno rebara tupom stranom kopljja. Cerekao se. Sve dok ga neko ne opauće i po glavi, od pozadi.

"Budem li te jođi jednom video da bilo kog zatvorenika pipneđi a da te nije napao, zameniće eđi sa njim mesta, je l' to jasno?", zagrme Brol, jedini koji je uz njih dvojicu te zore stajao ispred Isakove barake.

Momčić uđe i pognu glavu, a onda posluđa nove Vantikove reči. Po naredbi zapovednika Sablasti osta po ledenom jutru desetak koraka iza njih. Isak počeće tu neočekivanu zajednicu kućetnju jednom od ulica, jođi uvek pustih jer su zatvorenici tek trebalo da budu probuđeni. Stražar je bilo na zidinama, ne i oko njih, pa Brol progovori.

"Mislio sam da će te sledeće put videti na nekom bojnom polju, Isak, a ne kao svog zatočenika. Uđita si se to pretvorio? U izdajnika? Pogledaj se, gospodaru Južne straže... Zar se verni kraljev podanik može promeniti bađi toliko?", reče, ali ne dobi odgovor. Onda nastavi, sa rukama na leđima, nakon đato je bolje namestio mač za svojim pojasmom.

"Tako mi svih buradi aula koje sam popio, da mi je neko rekao da će doživeti ovakav susret, razbio bih mu glavu! Progovori! Neće u da pričam sam sa sobom, a nisam te video pet godina!".

"Izgleda da će me se viđati će esto ovih dana. Godina. Taman da sve nadoknadiđi".

"Mogao bih da ti sam presudim ovde zbog te drskosti, Daladure!".

"Neće. Previđe dobro te znam, Brole. Svezanog nikada nisi hteo ni da udariđi, kamoli da probodeđi".

Prva porcija tiđine trajala je desetak koraka. Dok Vantik ponovo ne ređi da otpoče razgovor.

"Samo mi reci, đita si hteo da postigneđi izdajom? Četiri decenije te znam, Isak. Neko ni ne poživili toliko! Da će ujem... đita se to promenilo u tebi?".

Isak zastanu. Pogleda nekadađnjeg prijatelja pravo u oči. Onda oči uperi u nebo, izgovarajući:

"Nebesa su mi svedok da nikakvo zlo ne poživeli Grunveldima. Ni kralju Rargu, ni njegovoj porodici. Nebesa su mi svedok da sam oplakivao i kada je izgubio sina u Velikom ratu, i Minu, sada", reče Isak pa pogleda Brola u oči iznova:

"Tuga ga je slomila, a tako slomljenog bes ga je obuzeo. A tužno je i moje saznanje: nađi kralj viđe ne zna đita radi... prijatelju moj", dovrđi svoju misao Daladur, a kao odgovor dobi đamar od kog mu glava

Ritam Sabedorije

odlete u stranu. Slobodnom rukom obrisa taj deo lica, gledajući ima li krvi sa usne.

"Je li' ovo bilo jer sam kralja proglasio gotovo ludim?", upita.

"Ne. Nego zato što si me nazvao prijateljem", reče Brol, a onda pozva strašara i naredi mu nešto dovoljno tiho da Daladur nije razumeo reče. Vantik se odmah udaljio, a mladić viknu "Hodaj!", pa ga na prvom putu uputi ka baraci pred kojom su bila dva strašara i dva zatvorenika. Isak nije verovao onome što je video.

Snašnjeg, u leđima krupnijeg zatočenika od skoro trideset leta nije poznavao. Onog drugog itekako jeste. I baš on ga je isto tako zađeno gledao dok mu se približavao sve sporijim koracima, i dalje u šoku.

"Ma, da li me to moje oči varaju? Izgleda da ne... Ponovo se srećeemo, gospodaru Daladure. A ko bi rekao da će to biti u zajedničkim okovima", reče visoki, vitki momak u čijim očima se moglo naslutiti zadovoljstvo, ne baš i onaj odsjaj zlobe koji su obično nosili ostali članovi zbabene kraljevske porodice Rade.

"Hurg? Hurg Pagror? Neka sam proklet!", reče glasno Isak, ne verujući da će zaista u iste okove sa sinom ubijenog kralja Rade.

Hurga je liko no dopratio do Rade na kraju Velikog rata. Najstariji sin kralja Vrola, surovi Sardar, bio je kao 25-godišnjak odveden u Pragljen, grad-tamnicu Visokog kraljevstva. Tada 17-godišnji Vorlon u šilju, gde su svoje kazne slušali najgori zatočenici Obala. Srednjeg sina kralja i kraljice Birile baš je Isak dopratio do Sablasti, kada je i poslednji put video svog nekadašnjeg prijatelja koji ga očamari tog jutra.

"Šta bi, gospodaru Daladure? Maca pojela jezik? Ne brinite zbog toga, ovde ima mačaka koliko štreljelice. Samo... njih ne zanimaju samo jezici", nasmeja se tihim pokretom krajeva usana Hurg, pa pruži svoju nogu na panj.

Uskoro je to morao da uđe i Isak. Kovač je stavio i njemu uske okove oko gležnjeva, a kroz onaj levi provučen lanac. U istom tom lancu, levo od Daladura, bio je neznanac, a na kraju te trojke, takođe svezan na isti način, Hurg Pagror.

Isaku je počelo da biva muka. U stomaku mu se sve prevrtalo, a to mu se nije događalo ni kada je viđao ostatke napada divljih zveri Severa, a ni prilikom najstrašnijih prizora Velikog rata. Pomisao da će ostatak života provesti u istim okovima sa sinom kralja Rade bila je viđe nego mučna. Bila je - ponavljajući.

Vremena za razmišljanje na tu temu, bar u tom trenutku, nije bilo. Sva trojica su pod pratnjom dva strašara krenula ka jednoj od udaljenijih baraka, posmatrajući usput kako i iz ostalih izlaze zatočenici, kojima su jutra počinjala sa nogom na panju. Put do oružarnice činili su nespretni koraci novoformirane trojke, narođito Isakovi. Lanac od njega do neznančeve noge nije bio duži od pet stopa, a pritom je bilo očigledno da je Daladur jedini koji nikada ranije nije hodao tako sputan. Pa opet, gospodar Južne strašice gledao je da što dostojanstvenije korača. Narođito jer je već na samom početku te štetne umalo pao, svojom krivicom.

U baraci koja je iznad vrata imala dva natpisa, jedan veći i "Oružarnica" i jedan manji, ispod, "gleđajte da nam vratite ono što vam damo, jer to znači da ste živili", sače kalio ih je nekoliko ljudi, uglavnom mlađih. Najmanji, a svakako najstariji među njima, je perom po listu papira upisivao crte kod imena ljudi koji su došli. Prozivao je i lupao recke. Drugi je dodavao alat, treći i oružje. Bio je to jedini grad-tamnica

Ritam Sabedorije

u svih pet kraljevstava koji je zatvorenicima davao oruÅ¾je. Samo, zatvorenicima nije padalo na pamet da pokuÅ¾avaju beg kada napuste zidine, jer su prostranstva oko Sablasti bila toliko odseÄena od sveta, a toliko prepuna divljih Å¾ivotinja, najÄe eÅ¾e vrlo gladnih.

"Ime?", upita niÅ¾i Äovek, star bar koliko i gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e.

"Isak. Isak Daladur", zaÄ u se odgovor.

OruÅ¾ar podiÅ¾e pogled, do tada zagledan u papir, osmotri zatvorenika pred sobom, pa raÅ¾iri oÄi.
"Zdravo da si, Makse. Ja sam, da... PiÅ¾i, slobodno", reÄe mu Isak.

Daladur primeti kako zbumjenenom oruÅ¾aru gotovo da poÄe da podrhtava dlani u kome je drÅ¾ao pero, a onda se zaÄ u tiha Å¾kripa njegovog vrha po hartiji.

"Ova sekira je vaÅ¾a... tvoja, IsaÄe. Åta biraÅ¾i od oruÅ¾ja?", upita Maks.

"Åta misliÅ¾i?", bi kratak odgovor.

"Daj mu mlat...", reÄe oruÅ¾ar mladom pomoÄniku.

"Mlat?", odgovori deÄko koji je tek trebalo da napuni 20 leta. "Zar misliÅ¾i da Äe ti mlat pomoÄi u divljini?", reÄe krezavih zuba, kezeÄi se.

Maks ga prekornim pogledom uÄutka u trenutku, shvatajuÄi da mladiÄ nema predstavu ko stoji pred njim. Jedan drugi izgovori:

"Prvi dan si ovde, Daladure. ZnaÅ¾i kakva je kazna ako oruÅ¾je potegneÅ¾i na drugog zatvorenika ili straÅ¾ara?"

"Znam momÄe, znam...", reÄe Isak, svestan da bi za takav prekrÅ¾aj moglo da mu bude presuÄeno ili odmah, ako nasrne na straÅ¾ara, dok bi ga ukoliko napadne drugog zatoÄenika Äekalo izvoÄenje van zidina Sablasti, samo u osnovnoj odeÄi. Smrzavanje bi, u tom sluÄaju, bila najveÄa nagrada. Lak plen krvoloÄnim zverima - daleko verovatnija moguÄnost.

Po izlasku ispred zidina po prvi put spazi TadÅ¾a i Fengora od kojih se baÅ¾tu i rastao na dolasku u grad-tamnicu. IzmeÄu njih dvojice stajao je grmalj nalik onom kog su videli kada su stizali u Sablast, samo malo veÄi. Imao je ramena kao dva mlada sholara zajedno, iako TadÅ¾a nije bio sitnije graÄe, a u Å¾akama ogromnu sekuru i jednu sjajnu helebardu. Sholari, lancem vezani za tog grdosiju, sa maÄevima i manjim sekiramama u svojim rukama, delovali su preplakano, ali nekako su uspevali to da sakriju obiÄnim pogledima. Nije im ovo bio prvi izlazak u seÄu, ali deÄji pogledi su ipak odavali da im uopÅ¾te nije svejedno. Naprotiv.

Svaka trojka imala je po jednog naoruÅ¾anog straÅ¾ara. Za razliku od zatvorenika, oni su pod teÅ¾kim krznom imali i veriÅ¾njaÄe, delujuÄe i poput prave severnjaÄke vojske. I, niko od njih nije imao nimalo naivan pogled, stas i drÅ¾anje. ÅaviÅ¾e, prema zatvorenicima su se uglavnom odnosili vrlo hladno, baÅ¾i poput vremena koje ih je doÄekalo tog jutra.

ProleÄe je moÅ¾da poÄelo da stiÅ¾e u ostale delove Starog sveta, ali okolina Sablasti je bila poznata ne samo po najkvalitetnijoj graÄi, koju je u Å¾umi trebalo seÄi, veÄi po jezivim hladnoÄama u svaku dobu godine. Jedino u najtoplje dane leta moglo bi se reÄi da je vreme "priyatno", ali samo za one koji provedu i ostatak godine u tom delu Severa. Otuda i Fengorova konstantna drhtavica, koju Isak odmah spazi

kod mladog sholara sa juga.

Rastanak se primakao posle samo nekoliko minuta zajedničkih hoda nekoliko desetina zatvorenika i njihovih stražara. Svi se podeličili u grupe od po četvero i učili o različitim delove tijume. Skoro da nisu mogli da se vide međusobno, iako udaljenost nije bila velika, ali gustina drveća a se pobrinula za taj osećaj usamljenosti.

Zagrevanje je brzo dočinilo na red. Po dvojica su sekla stablo dok je treći i zatvorenik tadi odmarao, pazeći i, zajedno sa dodeljenim stražarom na eventualni dolazak zveri. Kada bi se začelo "Padaaaa", svi u tom delu tijume bi zastali, osmotrili gde je deblo, a nedugo zatim nastavljali sa radom. Isak je upravo oborio svoje prvo stablo, zajedno sa neznancem koji je odbio da mu se predstavi. Hurg je stajao sa strane do tada, a onda sa ovekom pokraj sebe počeo da sekirom otklanja sa debla grane. Prvu priliku za predah Daladur je iskoristio da stane uz stražara.

Imao je godina koliko i preostala dva člana Isakove trojke. Najstariji zatvorenik u tom delu tijume ga tek tada pažljivo odmeri pogledom, pa upita:

"Ti češi nas pratiti svakog dana?"

"Mora da si nov ovde", reče mu stražar, ne prepoznavajući gospodara Južne stražare koji je bio natroštan krvnima od glave do pete.

"Jesam. Ali to nije odgovor na moje pitanje".

"Svakog dana čete dobiti nekog drugog", odgovori mu stražar, oslonjen o maču naboden kroz sneg u zemlju. I onda začinjava, kao što je čuo utao sve vreme od izlaska iz Sablasti.

Prvi radni dan za Isaka počeo je radno i bez mnogo reči, a tako je proticao. Mnogo je posla još ostalo do završetka obrade treće eg oborenog stabla. Ona su se unosila u Sablast, na dalju obradu, o čemu su brinuli zatvorenici koji su ili to zaslužili svojim ponašanjem, ili mahom bili pred kraj izdržavanja kazne. Takvih je bilo barem malo.

Predah, malo posle podneva, bio je iskorijenjen za obrok. Skroman, kakvi su se jedino i služili zatvorenicima.

Isak je prvi seo, ali njemu najblizi zatočnik nije htio da učini isto. Seo je na deblo prekoputa, nateravši i sebe i Daladuru da, zbog daljine od oko sedam, osam stopa, druge ispružene noge koje su bile povezane lancem. Pored tog četvrtog, četvrtog oveka, seo je Hurg. Stražar je bio nekoliko koraka dalje, nakon što im je podelio zavojljaje u kojima su bili po lepinja, dva tanka komada žunke i malo starog, slanog sira.

"I, gospodaru Daladure, kako vam se čini Gilrik?", upita sin nekadašnjeg kralja Rade nakon svog prvog zalogaja. Treći zatvorenik tada spusti ruke koje je prineo ustima.

"Ko je tebi dao pravo da pričaš o meni? I to izdajniku!", izgovori kroz zube Gilrik.

"Vidite, gospodaru Daladure, kako se ovde sve vremenom menjaju. Vojnik tijeme viže voli da priča sa nekim ko je princ Pagrora, nego sa gospodarom jednog od gradova tijeme", nasmeja se Hurg.

Isaku nije bilo do te žale. Ali mu je bar lagnulo što pored sebe u okovima ima severnjaka, a ne još nekog iz Rade.

Ritam Sabedorije

"GilriÄ e... ti si iz Luke foka?", upita odjednom Daladur.

Odgovor je bio samo zaÄ uÄ eni pogled Ä oveka koji je taman nameravao da napravi svoj prvi zalogaj.

"Iz Luke foka si. Taj vaÅ¡ primorski izgovor te je odao", gotovo da se nasmeja Isak.

"Kako znaÅ¡ da nisam iz Vodenog Ä¾iga, ili Blizanaca?", upita Gilrik.

"Oni iz Vodenog Ä¾iga bi me, svi odreda, zagrlili. Proveli smo neke... zanimljive trenutke u Velikom ratu. Oni iz Blizanaca bi radije ubili ovog do tebe, nego da sa njim seku drveÄ e. BaÅ¡ zbog onoga Ä¾to im je RÄ a uradila tokom Velikog rata. Ali, ti si izabrao da priÄ aÅ¡ sa njim, ne i sa mnom", odgovori Daladur, pa zagrize tanji komad mesa.

Gilrik obori pogled. Delovao je kao da je na trenutak pomislio da je izdao Sever zbog pristajanja da uopÅ¡te provede minut, a kamoli dane, sa sinom kralja koji je zapoÄ eo Veliki rat. Kada je progovorio, Isaku posta jasno otkuda takvo, suzdrÄ¾ano, ponaÅ¡anje.

"Dok sam sa kraljem vojevao pod zidinama Zlatnog dola, nije mi niko iz RÄ e silovao i ubio Ä¾enu, nego jedan od naÅ¡ih... jedan od trgovaca iz Blizanaca... Ä etvoro dece je tog dana ostalo bez majke. A Ä ume su, kada sam se vratio, postale bogatije za jedno telo bez glave i jednu glavu bez tela. Samo zbog njih Ä etvoro veÄ petu godinu sam ovde. JoÅ¡ toliko, i moja deca Ä e konaÄ no imati oca. Ali, ako misliÅ¡ starÄ e da Ä u da sa izdajnikom provodim dane priÄ ajuÄ i, gadno si se preÅ¡ao. Pre Ä u sa njim", klimnu Gilrik glavom u stranu ka Hurgu. "Sa njima, takvima, bar znaÅ¡ na Ä emu si. Sa prevrtljivcima - nikada", dovrÅ¡i misao i konaÄ no poÄ e da jede.

Daladur nije hteo da insistira na detaljima. Sve mu je bilo jasno. Razumeo je Ä oveka pored sebe, kao i zabludu u kojoj je Ä¾iveo. I on, i Brol Vantik. I straÅ¾ar. "Izdajnik". StraÅ¾na reÄ za bilo kog na Severu. Da nije u pitanju jedan od heroja Velikog rata, priÄ alo bi se tih dana o njemu kao o bivÅ¡em. Pokojnom. Kao Ä¾to Ä tit Rul Dovik reÄ e, velikodusno beÅ¡e od kralja Ä¾to mu je poÅ¡tedeo Ä¾ivot. Nije Rarg to radio nikada sa onima za koje je verovao da su izdajnici. Ali, nikada ranije nije ni osuÄ ivao najveÄ e prijatelje.

"Vremena se menjaju", izgovori viÅ¡e za sebe Isak, pa dovrÅ¡i obrok, te ustade. Uze mlat, a straÅ¾ar se odmah lati za svoj maÄ , skoÄ ivÅ¡i na noge.

"Ne brini, momÄ e. Samo da ga osetim u ruci malo, pre nego Ä¾to se opet latim seÄ enja", reÄ e Isak, pa zavitla kuglom oko sebe, oseti olakÅ¡anje, te odloÄ¾i oruÄ¾je.

Debla su ostavljena preko noÄ i, jer zbog vedrog neba novog snega nije bilo na vidiku, pa ni zaprege za voÅ¾enje poseÄ enih stabala nisu angaÅ¾ovane baÅ¡ svakodnevno. U miru i tiÅžini su se vraÄ ali ka zidinama, kad Isak primeti da gotovo pored njega koraÄ a TadÅ¾. "DrÅ¾ite li se, momci?", upita Daladur.

TadÅ¾ se osmehnuo, vidno umoran. Fengor je klimnuo glavom, ali ga Ä ovek koji je bio maltene dÅ¾in naspram mladih sholaru, besnim pogledom gotovo uÄ utka.

"Ja sam Isak. Isak Daladur. A ko si ti?", upita snaÅ¾nog Ä oveka.

"Korgor", frknu, pa nastavi da koraÄ a, priliÄ no besnog pogleda.

"Korgor... Ti si jedan od naÅ¡ih, dakle", reÄ e Isak.

Ritam Sabedorije

"Nemam ja niÅ¡ta sa vama i vaÅ¡ima", odgovori ogromni zatvorenik.

Odjednom, Isak Ä u Åjapat.

"OsuÄ en je zbog odbijanja komande u ratu. Nije hteo da pali selo u kom su neki vojnici Pngrora, u zasedi, ubili veÄ i deo Ä ete Ä iji je bio Ä lan", reÄ e tiho Hurg, iznenadivÅji Isaka svojom otvorenoÅji u.

Iznenadi potom i Isak svog novog sagovornika.

"Dobar si ti Ä ovek, Korgore. Malo je takvih", izgovori glasno Daladur, zbunivÅji grdosiju, pa nastavi da ide Ä utke, ne gledajuÄ i viÅje ni njega, ni sholare.

Po prvi put od dolaska u Sablast, Isak nije spavao sam u prostoriji. SmeÅten je u baraku u kojoj su bile baÅ dve trojke koje su se i zblÅile pri zavrÅetku radova. Tada je konaÄ no mogao da porazgovara sa mladim sholarima bez da je bio svezan, prvi put od kada su uÅli u dvoranu kralja Severa.

Hurg se odmah bacio na krevet, kao i snaÅni Korgor, Gilrik je Ä istio blato sa svog Ä ona, a trojka koja se uputila iz Sabedorije okupila se na Fengorovom krevetu.

"Gospodaru IsaÄ e, dobro je videti vas. Mislili smo da vam se neÅto straÅno desilo kada su vas izdvojili", priznade TadÅ¾.

"Imam utisak da je Fengor znao da sam dobro", iznenadi ih Isak.

TadÅ¾u se u pogledu videlo da nije imao predstavu na Åta Daladur misli. Gospodar JuÅne straÅe je u Fengorovim nepomiÄ nim oÄ ima video odsustvo negiranja. Uostalom, nikada ranije primetio pacova koji ga gleda, koji ne njuÅka okolo, veÄ se samo pojavi a potom, tiho kao Åto je doÅao, netragom nestane. A takav je bio jedan od ona dva iz samice.

Isak je odluÄ io da ne priÄ a previÅje na tu temu. Momak je bio SkakaÄ , a to bi moglo da bude korisno, samo ne u tom trenutku, veÄ u nekom povoljnijem. A dok on ne doÄ e, reÄjo je da o tome Ä uti pred TadÅ¾om, da sluÄ ajno ne bi otkrio tajnu koja bi mogla da bude od velike koristi. Ako se ikada, u sablasnom gradu-tamnici, ikakva prilika ukaÅe.

Naredna Ä etiri dana protekla su gotovo kao da su bili preslikani. Samo su se straÅari menjali uz trojku Ä iji je bio Ä lan. Nijedan od njih nije bio raspoloÅen za viÅje priÄ e od prvog, ali Isak primeti da se sa Hurgom, posve neoÄ ekivano, moÅe razgovarati. Tu i tamo. Mahom o bezazlenim, za zatvorenike uobiÄ ajenim temama. Gilrik je i dalje bio tvrd orah. Ne i Korgor, mada su po dolasku iz seÄ e uglavnom svi bili toliko umorni, da previÅje priÄ e nije ni bilo. Izuzeci bi bili oni trenuci kada bi im donosili veÄ eru, koja je u velikim salama Sablasti sluÅena samo za straÅare, dok su zavorenicima porcije donoÅene, kako ne bi nikada bili u veÄ im grupama od Åjestoro.

Peti dan je promenio sve.

Zatvorenici su radili u manjim grupama, po tri trojke, jer je u grad trebalo natovariti i dopremiti poseÄ ena i od grana oÄ iÅja ena stabla. Taman Åto su prezalogajili po pogaÄ u i komade slanine, zaÄ ulo se reÅjanje.

Isakova trojka bila je izmeÄ u dve preostale. Pokraj one leve, u kojoj su bili mladi sholari i Korgor, bilo je mirno. U desnoj, lica su veÄ bila skamenjena. Pet belih tigrova, od kojih je jedan bio priliÄ no mlad, pribliÅavalala su se bez zadrÅki u koracima.

Ritam Sabedorije

U bilo kojoj bitki, pet napadaÄ a bila bi mahom lak plen za dvanaestoricu koja se brane. Ali, od njih 12, samo su trojica straÅ¾ara mogla da se slobodno kreÄ u. Svi ostali su morali da funkcioniÅ¾u skroz drugaÄ ije. I skroz neprirodno, kada zveri iz prirode krenu u napad. A on je poÄ eo jednim snaÅ¾nim, dugim skokom.

MladiÄ na koga se obruÅ¾io najveÄ i beli tigar nije stigao ni da reaguje maÄ em koji je odabrao u Makssovoj oruÅ¾arnici. SnaÅ¾ne Å¾ape udariÅ¾e ga po grudima, a Ä eljusti se sklopiÅ¾e oko njegovog lica. Urlika gotovo da nije ni bilo. Osim Å¾ivotinjskog, kada ga preostala dva zatvorenika koja su bila svezana za nesreÄ nika udariÅ¾e svojim kopljima u leÄ a.

Beli tigrovi su priliÄ no ranjivi. I to u predelu glave, ili kada je reÄ o trbuhu. Ubode u leÄ a mogli su da izdrÅ¾e viÅ¾e od ostalih severnjaÄ kih Å¾ivotinja, pa ranjena zver brzo preÄ e sa mrtve Å¾rtve na jednu od Å¾ivih. PridruÅ¾i joj se i druga Ä eljust, koja se leÄ a obori starijeg Ä oveka, te mu pokretom vilice prekinu vrat u trenu oka. StraÅ¾ar se veÄ povlaÄ io ka trojci u kojoj je bio Isak. Prva od tri bitke je veÄ bila izgubljena, videÅ¾e svi, dok je nesreÄ ni starac, treÄ i Ä lan trojke, uzalud mahao maÄ em dok su mu se preostale zveri pribliÅ¾vale pre nego Ä;to poÄ eÅ¾e da ga komadaju.

Odnos snaga naprasno je postao sedam prema pet. TaÄ nije, Ä etiri i po, ako se raÄ una ranjeni tigar. I takav, krenuo je prvi ka Isaku, Gilriku i Hurgu. Njihov straÅ¾ar je, meÄ utim, prvi potegao oruÅ¾je.

Koplje je pogodilo ranjenu zver u glavu, te ona urliknu, prope se, i poÄ e da, razjarena, tumara. Dva manja bela tigra, ukljuÄ i i najmlaÄ eg, krenuÅ¾e pravo ka Gilriku, koji maÄ em ubode mladunca u glavu, ali ga onaj drugi zgrabi za ruku, prerezavÅ¾i je ispod lakta snaÅ¾nim zubima. Jauk bi zastraÅ¾ujuÄ , a Hurg svojim kopljem ubode tigra u vrat, a onda se sagnu, te uze Gilrikov maÄ i poÄ e da njime presuÄ uje ranjenoj zveri. Isak je brzo obratio paÅ¾nju na preostale dve, ogromne zveri, koje reÅ¾iÅ¾e da napadnu sholare. Korgor je rukama pomerio mladiÄ e iza sebe, vitlajuÄ i helebardom, a pozivajuÄ i straÅ¾ara da kopljem gaÄ a prvog od tigrova koji priÄ e bliÅ¾e. Daladur poÅ¾ele da poÄ e i pomogne TadÅ¾u i Fengoru, ali veÄ pri prvom koraku se saplete, zaboravivÅ¾i na svezane noge i lanac koji je bio vezan za nogu ranjenog zatvorenika, koji se od bolova zbog otkinute ruke onesvestio.

Dok je straÅ¾ar otrÄ ao ka svom kolegi i Korgoru, koji su pokuÅ¾avali da tigrove odvrate od namere da im priÄ u joÅ¾i neki korak, Daladur primeti da Hurg nepomiÄ no gleda ka Å¾umi. Odande su vrebala joÅ¾i dva para zakrvavljenih oÄ iju. JoÅ¾i dve zveri koje su namirisale krv. Zimski vukovi. VeÄ i i snaÅ¾niji od bilo kojih drugih vukova Starog sveta.

"IsaÄ e, pomozi!", viknu odjednom sin nekadaÅ¾njeg kralja RÄ e, koji je sekirom udarao po lancu pokraj gleÅ¾nja, Å¾eleÄ i da se oslobođi. Gospodaru JuÅ¾ne straÅ¾e um se na trenutak potpuno pogubi. Da li da pomogne to bekstvo? Ili da ostane pokraj ranjenog Ä oveka, zbog kog je kretnja svedena samo na dva, tri koraka, a broj zveri Ä e se, kako vreme odmiÄ e, moÅ¾da i uveÄ ati? Da li da spreÄ i srednjeg sina vladara Pagrora u njegovoj nameri? Ili da mu se pridruÅ¾i?

Odjednom, novi vrisak se prolomi tim delom Å¾ume. Isak se okrenu, a primeti kako jedan od tigrova lomi zubima kljuÄ nu kost i Å¾ile vrata straÅ¾aru koji je bio zaduÅ¾en za njegovu trojku. Drugi se bacio na drugog vojnika koji ga, istina, probode kroz trbuhi, ali prekasno da bi izbegao Ä eljusti koje mu zdrobiÅ¾e lice. Na tu ranjenu zver se baci svojim maÄ em TadÅ¾, Fengor osta kao ukopan, prevrÄ uÄ i oÄ ima. Isakovo oruÅ¾je jedino je ostalo neukaljano krvlju zveri, ali se sve zbivalo tako brzo, da je jedino na Å¾ita je stigao da pomisli - par vukova. No, baÅ¾i oni, iako se stuÅ¾itiÅ¾e ka Hurgu koji je kleÄ ao, odjednom se naÄ oÅ¾e u borbi. MeÄ usobnoj.

"Fengor!", pomisli Isak na mladog sholara koji se uselio u um jedne od Å¾ivotinja, nateravÅ¾i je da napadne drugu.

Ritam Sabedorije

Dok je Korgor silovitim udarom oÅ¡trog vrha svoje helebarde presudio tigru koji je ubio Isakovog straÅ¾ara, odjednom se zaÅš u topot konjanika. Strele poteÅ¾e i za tili Åšas na Åšudnom, krvavom bojnom polju ne beÅ¾e viÅ¾e Å¾ivih tigrova.

Daladur priÅše Hurgu, prisloni mu sekiru na vrat baÅ¾i kada se oslobodio, te reÅše:

"Ako Å¾eliÅži joÅži da poÅ¾iviÅži, potvrdiÅš eÅži samo ono Åžito ja kaÅ¾em. Jasno?", izgovori gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e tren nakon Åžito je video da je patrola u kojoj je bio i sam Brol Vantik prilazila mestu krvave borbe.

Ona je okonÅšana uz velike gubitke. Tri straÅ¾ara su stradala, tri zatvorenika takoÅše, a Gilrik je krvario na smrt.

"Njemu spasa nema", izgovori Brol, sjahavÅži sa konja, te uze svoj maÅš da presudi nesreÅšniku. Isak ga uhvati tada za ruku, a kada na njega svoje strele i kopljima uperiÅže vojnici, samo izgovori:

"Pustite momke. MoÅ¾da ga spasu".

Ranu su mu TadÅ¾i i Fengor odmah previli, a straÅ¾ari ga, nakon Åžito su ga oslobodili okova, popeli na jednog konja i hitro otpremili u Sablast. Oslobodili su i sholare, povevÅži ih sa sobom. Nekolicina vojnika je ostala sa preÅ¾ivelima, ukljuÅši i Brola Vantika.

"Åšta bi ovo? PokuÅžao da beÅ¾iÅži?", upita Hurga dok je maÅšem pokazivao na preseÅšeni lanac pokraj njegovih nogu.

"Spasao mi je Å¾ivot", izgovori odjednom Isak. "Presekao je lanac da bi mogao da priÅše, sa leÅša mi je dolazila zver, nisam je primetio. Da nije to uradio, ni on, ni ja ne bi priÅšali sada ovde sa tobom".

"Koliko ja vidim, samo ti priÅšaÅži ovde sa mnom. Da Åšujem, Pagrore... Åšta je ovo? Nemoj da ponovo moram da pitam?"

Hurg pogleda Isaka, a onda ponovo Brola.

"Gospodar Daladur je rekao istinu".

"Nije on nikakav gospodar, jer da jeste, ne bi bio ovde. Presekao da bi spasao Å¾ivot? Pa, koga vas dvojica to laÅ¾ete, a? Pagrda da spasava Daladura? Ha!", nasmeja se Vantik, a sa njim i ostali vojnici.

"Nisam to uradio iz saÅ¾aljenja. Ne bi mogao dalje da idem sam, dvojicu mrtvaca teÅžko je vuÅši", reÅše Hurg i ponovo razmaknu usne u osmeh. Taj osmeh se nikome nije svideo na Severu. Isak, meÅšutim, nije reagovao.

"Krvav je ovo dan bio. Polazite", reÅše im Brol, pa zastade, pogledavÅži krvavi trag u snegu nedaleko od mesta na kome su sevale oÅžtrice.

"Åšta je ono tamo?", upita jednog od vojnika.

On otrÅša, pogleda uprljanu belinu, podiÅ¾e neÅžito iz snega i vrati se.

"Uvo. VuÅš je", reÅše straÅ¾ar. "Nema ljudskih tragova okolo, samo Åžape. Samo vuÅš je."

Ritam Sabedorije

Brol se okrenu ka Isaku, pogleda potom i Hurga, te izgovori:

"Muslim da Ä ete vas dvojica morati mnogo toga da mi objasnite. Vodite ih pravo kod mene", naredi vojnicima, koji im svezaÅ¡e ruke, te ih sprovedoÅ¡e pokraj Korgora, joÅ¡ uvek zadihanog od borbe.

Chapter 14: Tina

Tina

Poprije te bitke su napustili brzo. Dva mlada vojnika Juga vratila su se, po dogovoru, u $\frac{1}{2}$ drep $\ddot{\text{e}}$ v vrisak. Njih dvojica su jedini uz $\ddot{\text{e}}$ tvorku koja je krenula iz Sabedorije, ali i pobegle odmetnike, prejive veli borbu u kojoj je Martina poginula hrabro se bore $\ddot{\text{e}}$ i sa ocelutom i njegovim jaha $\ddot{\text{e}}$ em. Oti $\ddot{\text{j}}$ li su tiho, kao $\ddot{\text{j}}$ to su svoju zapovednicu tiho i smestili na konja, povev $\ddot{\text{j}}$ i je ocu. Za smrt $\ddot{\text{j}}$ erke gospodara jednog od najva $\ddot{\text{j}}$ nijih gradova Juga zna $\ddot{\text{e}}$ e uskoro celo kraljevstvo. Ne i za pravi identitet njenog saputnika, nadala se Tina, kona $\ddot{\text{j}}$ no ja $\ddot{\text{j}}$ u $\ddot{\text{j}}$ i slobodna.

"Nile, koliko si joj rekao o sebi?", upita ga kad je svog konja pribli $\ddot{\text{j}}$ ila njegovom Vihoru.

"Ne mnogo. Ne brini. Predstavio sam se kao Ari. Kada je shvatila da nisam Severnjak, do $\ddot{\text{j}}$ la je po mene... I ponudila pomo $\ddot{\text{j}}$. Bez da je obave $\ddot{\text{j}}$ tavala oca. Ostalo si videla i sama".

"Jedna briga manje. Ostaju jo $\ddot{\text{j}}$ i dve".

"Dve? Kakve sad dve, Tina?"

"Polazak Juga u rat protiv tvog kraljevstva nije jedini problem, Nile. Naprotiv", odgovori mu, pa pogleda iza sebe i primeti da su se mladi sholari, Nejt i Alek, zaprije $\ddot{\text{j}}$ ali taman toliko da mo $\ddot{\text{j}}$ e sa njim da razgovara krajnje otvoreno.

"Nemam $\ddot{\text{j}}$ ta da skrivam od ovih de $\ddot{\text{j}}$ aka, ali... R $\ddot{\text{e}}$ a se di $\ddot{\text{j}}$ e. Prevrat se sprema, Nile. I mnogo je bli $\ddot{\text{j}}$ e nego $\ddot{\text{j}}$ to smo to mogli da sanjamo".

Prestolonaslednik Obala je pogleda za $\ddot{\text{j}}$ u $\ddot{\text{j}}$ eno, pa ne $\ddot{\text{j}}$ to mirnijim glasom re $\ddot{\text{e}}$:

"To $\ddot{\text{j}}$ to nas je Venrik zarobio na po $\ddot{\text{j}}$ etku na $\ddot{\text{j}}$ eg puta i $\ddot{\text{j}}$ to mali Nejt misli da nas je vodio do Larda Hurdoka, to je jedno. Ali, za ustank R $\ddot{\text{e}}$ e je potrebno toliko, toliko toga, Tina... Mislim da preteruje $\ddot{\text{j}}$ i".

"A za $\ddot{\text{j}}$ to to misli $\ddot{\text{j}}$?", upita ga, uzdahnuv $\ddot{\text{j}}$ i, svesna da on jo $\ddot{\text{j}}$ uvek ne zna sve $\ddot{\text{j}}$ to i ona.

"Prvo, od dvadeset gradova R $\ddot{\text{e}}$ e, devet gospodara je gledalo kako im posle Velikog rata sinove odvode u gradove-tamnice. Ne $\ddot{\text{e}}$ e se oni lako latiti oru $\ddot{\text{j}}$ ja, veruj mi. Drugo, uz koga da stanu? Uz mrtvog kralja Vrola? Izgnanu Birilu? Ili nekog od tri Pagrorova sina, koji su zato $\ddot{\text{j}}$ enici? Iko da im $\ddot{\text{j}}$ ini vojsku? Razbijena armija, pretvorena u sitne bande razbojnika kojih ko zna koliko je i da li ih je ostalo posle ovih pet godina? Ka $\ddot{\text{j}}$ em ti... taj prevrat je neverovatniji nego $\ddot{\text{j}}$ to si se upla $\ddot{\text{j}}$ ila da jeste", re $\ddot{\text{e}}$ e joj Arilion.

"A $\ddot{\text{j}}$ ta ako ti ka $\ddot{\text{j}}$ em da je kraljica Birila oslobo $\ddot{\text{j}}$ ena?"

Nil zaustavi svog konja. Pogled nije skidao sa lepih Tininih usana, ali ne zbog na $\ddot{\text{j}}$ ina na kojih je obi $\ddot{\text{j}}$ no gledao lica lepih devojaka, ve $\ddot{\text{j}}$ zabezeknut onime $\ddot{\text{j}}$ to je $\ddot{\text{j}}$ uo.

"Birila je slobodna?!", upita je, dovoljno glasno da mladi sholari iza njih prekinu svoj razgovor, ba $\ddot{\text{j}}$ i kada im se pribli $\ddot{\text{j}}$ $\ddot{\text{j}}$ e na konjima.

Tina se osvrnu, vide podjednako zbumjene Aleka i Nejta, a onda izgovori.

"To nije sve".

Ä etvorka je jahala vrlo sporo, sluÅ¡ajuÄ i Ä;ta je Pasilisova Ä ula noÄ pre nego Ä;to su ih princ Obala i Martina oslobođili.

"Nile, kada si uspeo da utekneÄ; sa Veom... Da, stvarno, Ä;ta je sa tom Ä udnom devojkom?"

"Nisam je video od tog trenutka. PriÄ;aj", bio je nestrpljiv Nil.

"Nije proÅ;lo ni pola dana jahanja a Venrikova grupa koja nas je zarobila sastala se sa jednom neÄ;to manjom. Otuda i onaj ocelut u celoj priÄ;i. Set ih predvodio... video si ga na divljoj maÄ;ki. Bili su tu joÅ;i neki PlaÅ;tovi. NekadaÅ;nji PlaÅ;tovi RÄ;e, da budem precizna. Odmetnici Larda Hurdoka. Ka njemu su nas vodili. Prvo smo sreli samo nekog... Dilana, je l' tako beÅ;je momci?", upita Tina, a kada joj mladi sholari potvrđuju klimanjem glavama, nastavi:

"Dilan je bio prethodnica Setove grupe. On je sa nekolicinom stigao nama u susret, pa smo uÅ¾urbano krenuli ka proplanku na kome si nas i danas pronaÅ;ao. ProÅ;le noÄ;i, kada su svi zaspali osim dva straÅ¾ara, Ä;ula sam razgovor Venrika i Dilana. Momak, naÅ;ih je godina otprilike, je odrastao uz tog Seta, bio mu je maltene kao sin u PlaÅ;tovima. A Set je tamo bio najodaniji Lardov pomoÄ;nik, to svi znamo. Znamo i da je, kada su se PlaÅ;tovi podigli na svog kralja na kraju Velikog rata, Set, maltene sam, probao da ga zaÅ;titi. Ali, sve Ä;to je uspeo je da ostane bogalj, jer mu je Ä;aka odseÄ;ena. I takav, umakao je zajedno sa Lardom Hurdokom i nekoliko njemu odanih gardista. E, baÅ;j on je trebalo da nas preuzme na onom proplanku i odvede nas dalje. I bilo bi tako, da se niste umeÅ;ali, a hvala Bogu da jeste", nastavila je Tina.

I Nil i sholari su je sluÅ;ali paÅ¾ljivo, upijajuÄ;i svaku reÄ;. Pasilisova se tada posvetila vaÅ¾nijim detaljima.

"Ne znam sve, jedva sam i ono malo reÄ;i razabrala iz njihovog razgovora, praveÄ;i se da spavam, ali jedno je bilo viÅ;je nego jasno. Birilino osloboÄ;anje je veÄ; izvedeno. Bar je bilo taÄ;no zakazano za neki dan koji je veÄ; proÅ;ao. Nisu imali potvrdu, ali su obojica bili sreÄ;ni zbog toga. Ne znam im dalje planove, samo znam da je Dilan rekao Venriku 'joÅ;sinovi kralja da koraÄ;aju slobodno, i prevrat moÅ¾e da poÄ;ne. Pagror Ä;e opet ustati i imati svog vladara', reÄ;e mu".

"Morskih mu talasa, ako je Birila veÄ;na slobodi, onda je pitanje Ä;asa kada Ä;e da probaju da oslobole Sardara, Hurga i Vorlona!", uzviknu Nil.

Tina je uzdahnula. Htela je da kaÅ¾e neÄ;to, ali se baÅ;j tada oglasi mali Nejt.

"MoÅ¾da bi bilo mudrije da, ako veÄ; idemo ka Jugu, umesto pravo kod kralja Zanta, odemo u PodnoÅ¾je?".

"PodnoÅ¾je? Nejt, nisi ti sav svoj", reÄ;e mu Alek, pa dodade: "Ä;ta Ä;emo mi u gradu-tamnici Juga?!"

"Tamo nije samo zatoÄ;en najstariji sin kralja RÄ;e... Pored Sardora, koji je prestolonaslednik a to nikako ne treba zaboraviti, tamo su i sinovi gospodara Zveketa, Tarabe, Strune i Varke. Moramo da upozorimo Valira", reÄ;e najmanji Ä;lan Ä;etvorke, vrlo dobro upoznat sa svim znaÄ;ajnjim porodicama Pet kraljevstava, njihovom burnom proÅ;loÅ;ju, ali i sadaÅ;jnoÅ;ju.

Tina se zamisli na tren. Shvatala je Ä;ta najmlaÄ;i sholar koji se uputio iz Sabedorije pokuÅ;javao da kaÅ¾e, ali joj je pomisao na to bila isuviÅ;je muÄ;na. Ne zbog odstupanja od naizgled jednostavnog plana, niti zbog opasnosti koje bi mogle da ih zadese u surovom rudarskom gradu za zatvorenike, u kome ih pored kopanja

Ä eka i daleko teÅ¾i zadatak. Borbe.

"Nejte, mudra ti je ta misao, ali Ä;to bi Valir Tanadar posluÅ¾ao bilo koga od nas? Odan je svom kralju, verovatno bi nas zadrÅ¾ao kao svoje zatvorenike dok mu Zant ne javi Ä;ta da radi sa nama. Ä ak i da mu naloÅ¾i da nas sprovedu u Krik, kod kralja, to bi samo bili izgubljeni dani, zar ne?", upita Tina.

Nil je razmiÅ¾ljao. Nije se upuÅ¾tao u taj deo razgovora, Ä ak ni kada je Alek rekao da je sam put do PodnoÅ¾ja priliÄ no opasan, zbog otrovnih zmija kojih je taj predeo Juga prepun.

Tina nikako nije htela da skrenu ka gradu-tamnici, znajuÄ i koliko bi skupo mogao da koÅ¾ta minut, a ne dani izgubljenog vremena. Ali, Nil je tada iznenadi.

"Nejt je u pravu. Uzalud nama put u Krik, kod kralja Juga, ako se RÄ a digne. Oslobode li u PodnoÅ¾ju Sardara, a svi znate da je za vreme Velikog rata bio suroviji i od svog oca, crno se piÅ¾e svima nama. Jug Ä e tada biti joÅ¾i uvereniji da je moj otac zajedno sa RÄ om izazvao nestanak ekspedicije ne bi li se obogatili, a i Sever Ä e imati isti argument. A novi Veliki rat nam nikako ne treba. Mislim da treba da posluÅ¾amo Nejta", reÄ e Arilion.

Tina ga je gledala paÅ¾ljivo. Iako su se znali pet godina, a susreti im nisu bili retki, oduvek ga je smatrala posebnim. Nije mu to nikada priznala reÄ ima, ali delima i naklonioÅ¾i u koju je imala za njegova dobra promiÅ¾janja priliÄ no je lako sklanjala iz svojih misli sve ono Ä;to je o njemu Ä ula. A, zapravo, Ä ula je ono Ä;to nisu znali mnogi u Obalama: Ä esto bi se svoje prinÄ evske odeÅ¾de zamenio obiÄ nim, poput one u kojoj je putovao sada na jug Juga, a onda tragao za devojkom svojih snova. I bio sa skoro svakom "ne bi li proverio da li je ta".

Brzo joj te misli pobegoÅ¾e, kao i obiÄ no, Ä im bi sebi rekla "To je zato Ä;to joÅ¾i uvek nije naÅ¾ao Pravu, mlad je", a onda se ukljuÄ i u razgovor.

"Nile, samo te molim da razmisliÄ o onome Ä;to sam rekla. Niti znamo Ä;ta nas u PodnoÅ¾ju Ä eka, niti imamo vremena za bacanje. Kralj Zant je moÅ¾da veÄ pokrenuo armiju ka Obalama, svaki dan nam je dragocen. Tvom narodu naroÄ ito", upozori ga Tina.

Mladi Arilion je, meÄ utim, veÄ bio doneo odluku. Ne tvrdoglav, veÄ posle promiÅ¾janja. Tini je to pojasnio spremnoÅ¾i u da Å¾rtvuje dane, itekako svestan opasnosti po Obale, samo da se ne desi neÄ;to joÅ¾i gore.

"Nema gore stvari od rata. Osim ako Sardar ne povede joÅ¾i jedan, veÄ i", izgovori Nil pre nego Ä;to su okrenuli konje blago u levo, i kroz Ä;umarak potraÅ¾ili najbliÅ¾i put ka PodnoÅ¾ju.

Nejt je tada pustio prvu pticu. Poruka za Sabedoriju bila je kratka i jasna. "Izgleda da je Birila slobodna. Sprema se osloboÄ anje snova. SkreÄ emo u PodnoÅ¾je, da upozorimo. Odatle - u Krik".

Put do grada-tamnice Juga isprva je delovao idiliÄ no. Proplanci, veÄ ozelelneli, Ä;umarni puni novog, svetlozelenog liÅ¾a, veÄ;to izbegavanje seljaka i odmori za koje su se i Nil i ona pobrinuli da proteknu uz priliÄ no dobru hranu, zbog pozamaÅ¾njog ulova. Ali, treÄ eg dana, Ä im su kopita dodirnula prve naznake peÅ¾a anih predela, Tina postade svesna da nikada nije ovoliko juÅ¾no bila od svog doma.

"Ä udan je ovaj Jug, zar ne? Toliko lepote na ponekim mestima, a toliko pustoÅ¾i, skoro u komÅ¾iluku", reÄ e viÅ¾e za sebe.

Nil joj nije odgovarao. ZamiÅ¾len, jahao je malo ispred nje, pa se Alek ukljuÄ i u priÄ u.

Ritam Sabedorije

"Å ta tek ja da kaÅ¾em... Odrastao uz morsku penu, pet godina gledao zidine Sabedorije... Nisam ni mogao da slutim da ovog peska ima baÅ¡ ovoliko, koliko se pogled pruÅ¾a".

"SreÅ a, pa je tek rano proleÅ e", reÅ e tiho Nejt, koji ubrza malo svog konja ne bi li priÅ¡ao Nilu i neÅ to ga upitao.

Tina je gledala mlade sholare. PaÅ¾ljivo. Iako su proÅ¾iveli svaÅ¡ta od kada su napustili grad-Å¡kolu u kome su bili odabrani kao najbolji predstavnici svojih sholarskih redova, i dalje su bili deÅaci. Ali, kao da su naglo odrasli posle zarobljavanja, dve preÅ¾ivljene borbe, susreta sa ocelutom i mistiÅ nim Belim strelama. Alek viÅ je nije delovao uplaÅ¡eno. Å to je priroda bivala surovija, sve se bolje u njoj snalazio, baÅ¡ kao Å to su u Sabedoriji i nagovestili da Å e briljirati kao najbolji Å ak Zemljanih. Nejt, iako tek 15-godiÅnjak, delovao je sve zrelije. I imao sve mudrija zapaÅ¾anja. Ali, grad u koji su se uputili nije donosio mnogo toga dobrog onima koji znaju. VeÅ onima koji umeju.

Drugog dana kasa po pesku, sreÅ om uz dovoljne zalihe vode u meÅ¡inama i paÅ¾ljivo saÅ uvanu hranu koju nije bilo moguÅ e naÅ i bez svraÅ anja u neko od retkih malih naseobina JuÅ¾njaka, Tina po prvi put spazi Alekovu odluÅ nost.

"Stanite!", viknu oko podneva mladi sholar, i zaustavi malu kolonu. "Zmije. Pustite mene".

Alek je siÅ¡ao sa konja i priÅ¡ao leglu u kome je bilo najmanje desetak mladih, vijugavih, Å¾utih zmija. Nisu se previÅ je kretale, ali ih je u senci gotovo neprimetnog izdignuÅ a peska bilo dovoljno da se primete sa konja. Bar oÅ¡trom pogledu, kakav je imao mladi sholar iz reda Drvenih.

PriÅjavÅ¡i im polako, Alek je izvadio kratki maÅ koji mu je bio za pojasmom, a onda ispred sebe povukao liniju, napravivÅ¡i brazdu po pesku. Odmakao se dva, tri koraka unazad, baÅ¡ kada se Tina upitala Å emu sve to. "Nije li bilo lakÅ je da se smo konje okrenuli u stranu i zaobiÅli ih?", reÅ e sebi, a onda primeti da momak iz Sabedorije vadi svoju meÅinu sa vodom. OdloÅ¾io ju je na kratko pokraj sebe, izvukao duguljastu tkaninu iz torbe i poloÅžio u je u siÅ uÅ¡ni jarak koji je napravio. PodvivÅ¡i je sa strane, napravio je malo korito, u koje je potom nasuo vodu. Ne previÅ je, ali bar treÅ inu meÅjine. Potom se odmaknu iznova i kroz zube zasikta. Tek tada se, ne okreÅ uÅ i leÅ a mladim zmijama, vrati skroz unazad do konja kog je rukom za uzde pridrÅ¾avao Nejt.

"Alek, Å¡ta radiÅ to?", upita ga Nil, a on samo odgovori "Pssst" i nastavi da netremice gleda ka leglu. Nije dugo proÅlo, a prva Å¾uÅ kasta zmija napravi vijugave pokrete ka smeÅoj tkanini, priÅ e joj, gledajuÅ i Å etvorku sve vreme, a onda hitro spusti glavu ka malenom jezercetu koji Alek napravi, te se okrenu i udalji malo. Potom su priÅle joÅ dve. Pa joÅ dve. Na kraju su sve zmije bar na tren pokvasile svoje male Å eljusti, bez da se jezik mogao primetiti kao kod maÅ aka ili pasa koji piju. Tina je ostala zateÅ ena. NaroÅ ito kada je spazila - da vode viÅ je nema.

"Kako?!", upita tiho Aleka koji je bio na konju pokraj nje.

"Å ak i obiÅ ne zmije piju vodu. NaroÅ ito su je Å¾eljne ove pustinjske, Å½ute. Samo, ni Å½ute to ne rade jezikom, premali je. Nekako... uvuku teÅ nost hitrim pokretom donje vilice, kao kada bismo se mi spremili da zviÅ¾dimo, a onda naglo uvukli vazduh kroz taj otvor. Ali, nisam ovo uradio zbog njih. VeÅ zbog nje", pokaza Alek rukom u stranu, i dodade naglas "Niko da se nije pomerio. Dok ne kaÅ¾em."

Tina je pomerila pogled u stranu, pokraj legla Å½utih. Daleko veÅ a zmija od tih malih, koje su jedva dve stope bile duge, a tanke kao njena dva prsta, prilazila je priliÅ no sporo. Ali, bez zastajkivanja. Tinin konj poÅ e da podiÅ¾e kopito, ona ga brzo umiri glaÅ enjem grive, ali je Alek pogleda, te prestade. Velika zmija je siktala, zvukom nalik onom koji je izveo mladi sholar koji trenutak pre toga, a onda je priÅla leglu.

Svom leglu.

Zmije, ako i govore, Čine to jezikom koji ljudi ne razumeju. Njihovi razgovori uglavnom su Čitanje pokreta i reagovanje instiktom. Pa opet, Pasilisova kao da je mogla da na tren primeti kako zmija, iako su siktale i male, istina vrlo tiho, gleda Čas jednu, Čas drugu, Čas treČu. Kao da ih je sluČala. A sve to trajalo je manje od sekunde. Potom je krenula ka njima.

Zastala je bači kod mesta na kom je iz međine bilo poslučeno osvečenje. Pročla je vrhom svoje njučke po tkanini, liznucuči tu i tamo, gde je ostala poneka kapljica. Alek, bači tada, zasikta ponovo. I, dobi isti odgovor sa vlačnih Čeljusti. Koji tren kasnije, velika zmija se udalji tamo odakle je dočla. Male su, kao i pre toga, ostale u hladu legla.

"Sad močemo dalje. Samo, sa druge strane Čemo", reče odjednom Alek, a svi u grupi osetiće neko Čudno olakšanje.

Konjima su pročli bar desetak stopa od legla, suprotno od strane na koju je otičla velika zmija. Tek kada su se udaljili, uz konstantno osrvtanje da vide preti li im kakva opasnost, Tina je progovorila.

"Nisam se ovako stresla joči od kada su nas Venrik i njegovi opkolili one noći. Čta je bilo ovo, Alek?!"

"Čučute. I njihova majka. Od otrova jedne odrasle Čučute umire se u roku od petnaestak minuta. Krv počne da se zgručava, a otrov deluje i na nervni sistem. Nema leka. Ni za nju, ni za tigrastog kraita. Bar tako kaču...", ostade pomalo zagonetan Alek.

"Nema leka", potvrdi Nejt, koji iako je iz sholarskog reda Metalnih, Čija je glavna odlika svestranost, svakako nije imao znanja o prirodi kao Drveni, Čija je to bila učuča specijalnost. Mada, sa Nejtom se ničta nije moglo sa sigurnoču u znati, jer je oduvez prevazilazio sva i svačija očekivanja.

Srećom po Četvorku, sličnih uzbuci enja nije bilo u narednom danu, posle kog su već u daljini mogli da vide obrise planina podno kojih se nalazio grad-tamnica Juga.

Već na nekoliko liga od nje, strača iz Podnočja, njih petorica na konjima, sačeka ih isukanog oručja. Tina potera konja ka njima, ostavivči Nila i sholare tik iza sebe.

"Tina Pasilis vam govori. U ime Visokog kraljevstva stičem, sa malom pratnjom. Imam poruku za Valira Tanadara", reče ne toliko krupnim, koliko mičiji avim vojnicima.

Odgovora nije bilo. Stračari su samo razmenili poglede.

"Močemo stajati ceo dan na pesku, ako vam je po volji, ali Čete me na kraju ipak odvesti Valiru", dodade.

"Ti močeči da počeči. Oni će te Čekati tu", odgovori jedan stračar.

"Dočla sam sa pratnjom, vratiti se sa pratnjom. Nemam vremena za rasprave, stvar je hitna, sprema se veliko bekstvo iz Podnočja i ako nas odmah ne otpratite do Valira, krivica će biti samo vača", reče Tina, a onda začu odgovor kome se uopčete nije nadala.

"Ko je tebi javio za bekstvo?", upita drugi vojnik, te natečuč strunu svog luka i usmeri strelu pravo ka Tini, iako je do tada ciljao Nila.

Pasilisova oseti da joj srce brčče lupa. "Nije li se već nečto desilo?!", pomisli u sebi, ali se pribra brzo.

"Poruku koju nosim predaÄ u samo zapovedniku grada. Bilo da me odvedete do njega, bilo da odemo tamo sami", reÄ e i na iznenaÄ enje svih okrenu svoje koplje ka zemlji, te poÄ e na konju pravo kroz vojнике.

Ä uila je tihi kas po pesku za sobom. Nil i sholari poÄ eli su da je prate, a kada je proÅ;la straÅ¾are zastala je i rekla im:

"PoÄ imo svi zajedno, prijatelji sa Juga. Stvar je vaÅ¾na i za vas".

Ä utke su se pogledali meÄ usobno, a onda odloÅ¾ili oruÅ¾je i okrenuli konje. Jahalo se u tiÅ;ini, sve dok nedaleko od atle nisu ugledali joÅ; jednu petorku vojnika.

"Izgleda da smo zakasnili", pomisli Tina, shvatajuÄ i da nije u pitanju klasiÄ na straÅ¾a, veÄ u petorke organizovana potera.

"Ni traga ni glasa od begunca. Njih Ä etvoro idu do Valira, preuzmite ih, mi Ä emo pogledati istoÄ no", reÄ e jedan od vojnika koji ih je pratilo onima koje su sreli. Ovi novi, uz salutiranje tipiÄ no za Jug, udarcem pesnicom po grudima, posluÅ;aÅ;je.

Nova pratnja ih je skoro Ä itav dan, tek uz poneku reÄ , dopratila do zidina PodnoÅ¾ja. Ne toliko impresivnih koliko se to moglo oÄ ekivati od grada-tamnice.

"NaÅ; PrÅ;jlen je bar triput utvrÄ eniji od ovoga", pomisli Tina, priseÄ ajuÄ i se svoje jedine posete Ä udnom uzviÅ;enju Visokog kraljevstva u kome su najteÅ¾ni zatvorenici bili u daleko Ä vrÅ; Ä im i veÄ im zidinama od onih koje je ugledala.

Prolazak kroz, za grad, uzanu i to drvenu kapiju bio je u pratnji novih straÅ¾ara, daleko snaÅ¾nijih i bolje opremljenijih. Svi su Ä utke prihvatali komandu "otpratite ih do Valira". ReÄ komandanta bilo koje jedinice na Jugu se i dalje poÅ;tovala svuda gde bi se prinosila.

Veliki prazan prostor sa obe strane Ä;iroke ulice koja je vodila do manjeg utvrÄ enja u centru grada bio je ispunjen Ä udnim predmetima. Uzdignuta debla, poreÄ ana burad, mreÅ¾e od debelih konopaca... LiÄ ilo je to pomalo na poligone za veÅ¾bu. Samo, na ovima su bili vidljivi tragovi krvi.

Znala je da se ni u jednom od gradova-tamnica Pet kraljevstava osuÄ enici ne ubijaju. Bar ne masovno. Kazni je svuda bilo, Ä esto i brutalnih, ali samo za najteÅ¾e prekrÅ;aje. Ovde je bilo previÅ;e detalja koji su govorili da se ne radi o pogubljenjima. PreviÅ;e krvi na razliÄ itim mestima. A opet, savrÅ;eni mir je vladao. Ili su to, ipak, tiÅ;ina i besprekorna urednost predmeta na poligonima odavali da se nikakva pobuna nije desila. Jeza je, meÄ utim, bila prisutna kod svih koji su Ä inili Ä etvorku, primeti Pasilisova.

"VojniÄ e... Kada su poslednji put bile organizovane borbe?", upita ona prvog do sebe iz poslednje pratnje.

"JuÄ e", bio je kratak odgovor vojnika snaÅ¾nih ruku, ne baÅ; visoke graÄ e, bar koliko se to na konju moglo primetiti. Tinu nije obeshrabrilo to Ä;to je nije ni pogledao.

"I, kakav je bio bilans?", upita ga.

On je pogledao prvog do sebe. Tek kada je video kratko klimanje glavom, odgovori:

"Jug je juÄ e dobio 14 novih zapovednika. A ostao je bez Ä etvorice kandidata".

Ritam Sabedorije

Staro pravilo Juga, da se mladi vojnici koji bi da posle obuke ostanu u leglu kao instruktori ili zapovednici moraju dokazati u borbi, primenjivano je upravo u PodnoÅ¾ju. Svakog godiÅ¾njeg doba odabrani bi bili dovoÅ¾eni da se bore baÅ¾tu. I to protiv zatvorenika. A zatoÅ¾enici, vezani okovima i lancima oko struka u parove, borili bi se protiv dvojice. Snage su bile izjednaÅ¾ene, za razliku od uloga.

Ukoliko bi maÅ¾em ubio zatvorenika, koji je mogao da bira bilo koje oruÅ¾je za koje mu je dovoljno koriÅ¾enje jedne ruke, mladiÅ¾ bi obavio ono za Å¾ita je doÅ¾ao. Kandidat bi tako postajao instruktor legla, ma kako se borba dvojice protiv dvojice okonÄ¾ala po drugog vojnika. Jedino pravilo koje je vaÅ¾ilo za kandidate je da borbu napuÅ¾taju kada nekome presude. Jedino pravilo za zatvorenike je bilo: ko preÅ¾ivi, vraÅ¾a se rudarskom poslu. Bilo je i nagrade za zatoÅ¾ene - bar godinu dana ne bi morali ponovo u takvu borbu. Pa opet, retki su doÅ¾ekivali kraj desetogodiÅ¾njih robija. Rad u peÅ¾inama, dubokim rudarskim jamama, bio je toliko iscrpljujuÅ¾, da je smrt na otvorenom, od ruke vojnika, za neke bila olakÅ¾anje.

Tina je poslednji put, preko ramena, pogledala poligone. Nedugo zatim na ulaznim vratima malog utvrÅ¾enja pred njih izaÅ¾e ovek vrlo sliÅ¾nih lica njenom nekadaÅ¾njem poznaniku. Ipak, Valira Tanadara tada je prvi put videla, te ga oslovi i kako dolikuje.

"ZapovedniÅ¾e PodnoÅ¾ja, Tina Pasilis te pozdravlja i prenosi dobre Å¾elje Visokog kraljevstva. VaÅ¾ne novosti imam za tebe, iako me je put vodio na drugu stranu. Imam li tvoju dozvolu da sa svojom pratnjom ove veÅ¾eri budem tvoj gost, iako ne nosim dobre vesti?", upita ga, te saÅ¾e glavu.

Ime Tine Pasilis kao da je odzvonilo predvorjem utvrÅ¾enja oko kog su bile brojne barake iz kojih se niÅ¾ta nije Å¾ulo. Å¾uo se zato glas domaÅ¾ina.

"Å¾ast je imati takvog gosta, ma kakve da su vesti. Drago mi je da te konaÅ¾em sreÅ¾em, Å¾erko kovaÅ¾a. Budi moj gost, i ti, i tvoja pratnja", reÅ¾e ovek koji je, kako ih je Nejt uputio tokom putovanja, prevalio 42. leto Å¾ivotra, a koji je poslednjih desetak upravljao PodnoÅ¾jem.

Konje su ostavili ispred, deo straÅ¾e se za njih pobrinuo, a onda Pasilisova pogleda kako Nil odvezuje pojasa sa maÅ¾em, prisetivÅ¾i se da se na dvorove Juga, Å¾ak i u gradu-tamnici, sa oruÅ¾jem nikada ne ulazi kada ste gost. Isto uÅ¾ini i ona, predade i luk i strele, i kopljje i svoj maÅ¾ jednom vojniku, a onda primeti da svoje male maÅ¾eve uruÅ¾iÅ¾e i mladi sholari.

Valir naredi da ih posluÅ¾e veÅ¾e kod vrata, Å¾ito oni obereÅ¾e prihvatiÅ¾e. Prohladno vino i komadiÅ¾e i usoljene govedine prijali su posle tolikog jahanja viÅ¾e nego Å¾ito su i sami mislili da Å¾e biti sluÅ¾aj. Nije proÅ¾lo dugo, a veÅ¾e su na drugom spratu sedeli u manjoj sali u kojoj su pored domaÅ¾ina bila i dva snaÅ¾na straÅ¾ara, kao i jedan priliÅ¾no mladi sholar, koji ih je udostojio samo pozdrava, ne i neke suviÅ¾ne reÅ¾e.

"Ljubaznost mu nije omiljena. Vatreni, ako se ne varam", pomisli Tina, a onda saÅ¾eka da se i Valir smesti u svoju stolicu, pa otpoÅ¾e priÅ¾u.

Tanadar je priliÅ¾no mirno ispratio govor Pasilisove o tome da je krenula do kralja Boara Zanta da mu prenese zabrinutost Visokog kraljevstva zbog pohoda Juga na Obale. Ta laÅ¾e bila ne toliko dobro upakovana, koliko smislena, pa je Tina odmah preÅ¾ila na detalje koji su govorili o skretanju ka PodnoÅ¾ju.

"Grupa razbojnika koja nas je uhvatila govorila je tokom noÅ¾e i o prevratu. Ustanku RÄ¾e. I nekim dogaÅ¾ajima koji su se, u vezi sa tim, veÅ¾e desili. I nekim - koji bi trebalo da se tek dese. U PodnoÅ¾ju", reÅ¾e ona, Å¾ekajuÅ¾i reakciju koja se nije desila. Umesto Å¾enja, doÅ¾ekalo ju je neoÅ¾ekivano pitanje.

Ritam Sabedorije

"NeÅ¡to se u toj priÄ i ne poklapa", progovori odjednom sholar Jart, te priÄ e stolu nakon Å¡to je od poÄ etka razgovora, sa rukama na leÄ ima, stajao iza gospodara PodnoÅ¾ja.

"Prvo... odakle god da se iz Visokog kraljevstva uputite u naÅ¡u prestonicu, ona vam je svakako bliÅ¾a od PodnoÅ¾ja. ZaÅ¡to ovo niste rekli naÅ¡em kralju, veÄ ste Krik zaobiÅ¾li? I, otkad to Visoko kraljevstvo Å¡alje dva sholara, i to joÅ¡ uvek nesvrÅ¾enog Å¾kolovanja, na put takve vaÅ¾nosti? Kraljica Valerija Vindain poznata je po daleko mudrijim odlukama", reÄ e Jart, a Valir ga pogleda i klimnu glavom, a onda pogleda straÅ¾are, kao da im neprimetno daje do znanja da budu spremni da reaguju.

Tina se se spremala da odgovor koji nema - smiÅ¾lja dok govori, ne Å¾eleÄ i nikako da otkriva Nilov identitet i pravu misiju na koju su se uputili. Umesto nje, odjednom odgovori upravo mladi Arilion.

"Dopustite meni da, kao nekog kog je kraljica liÄ no odabrala da budem u Tininoj pratnji, pojasnim razlog naÅ¾eg skretanja", izgovori princ prestolonaslednik Obala. SkrivajuÄ i zaÄ uÄ enost, Pasilisova klimnu glavom u znak odobravanja, prihvativÄ i sama veÄ odavno smiÅ¾ljenu igru da je Nil njen sunarodnik, ali sada i sa tim novim detaljem, da ga je kraljica Visokog liÄ no odabrala.

"U vreme kada je donela odluku da Tinu poÅ¾alje vaÅ¾em kralju, naÅ¾a kraljica je reÅ¾ila da joj odredi i pratnju. Problem je bio Å¡to je Tina u to vreme bila u poseti Sabedoriji, te sam ja poslat da joj budem pratnja do kralja Juga, a onda i nazad. Sholari su, a znate kakvi oni umeju da budu na bilo koji pomen rata, bili viÅ¾e nego zainteresovani da pruÅ¾e pomoÄ . Poslali su ova dva momka sa nama, kao najbolje predstavnike Drvenih i Metalnih. Da jedan od njih svojom svestranoÅ¾u bude uz nas, a drugi svojim znanjem o prirodi jer... priznaÄ ete, priroda Juga ume da bude priliÄ no surova za nas koji u njemu nismo odrastali. Da nije bilo napada razbojnika Ä im smo proÅ¾li Grotlo, iÅ¾li bismo pravo ka vaÅ¾em kralju u Krik. Ovako, uz dva izgubljena konja, reÅ¾ili smo da svratimo u Å½drepÄ ev vrisak, pa da na sveÅ¾im Å¾ivotinjima krenemo juÅ¾nije. Tina je, meÄ utim, zbog ozbiljnosti informacija koje ima za vas, promenila plan i... otuda mi prvo ovde, kako bismo spreÄ ili straÅ¾ne stvari", reÄ e Nil gotovo u dahu.

Ta laÅ¾e bila servirana daleko bolje nego Å¡to je Tina mislila da Ä e biti sluÄ aj. Na Jugu se Å¾ene nisu baÅ¾i toliko cenile, Ä ak ni slavne poput Pasilisove, koliko su se cenili glasovi zrelih muÅ¾karaca. Sholar Jart klimnu glavom, Valir reÄ e samo "Razumem. Nastavi, Tina", i saÄ eka da od nje Ä uje ono najvaÅ¾nije.

Srce koje je lupalo brzo skoro kao kada ju je prva straÅ¾a Juga na koju su naiÅ¾li preÄ utno obavestila o nekakvom bekstvu, sada se umirilo. Daleko smirenijim glasom mogla je da kaÅ¾e:

"Razbojnici su spominjali da je kraljica Birila osloboÄ ena. A da su njeni sinovi sledeÄ i na redu", izgovori Tina, a onda primeti Å¾ok na licima i zapovednika grada-tamnice, i sholara iza njega, i straÅ¾ara koji su ruke drÅ¾ali na maÄ evima koji su i dalje bili u koricama.

"Ne znamo da li je iÅ¾ta od toga taÄ no, ali smo od vaÅ¾ih vojnika Ä uli da se bekstvo desilo. Da li je to... Sardar u pitanju?", upita Tina, plaÅ¾eÄ i se odgovora koji Ä e Ä uti.

On je, meÄ utim, bio daleko povoljniji.

"Sardar da pobegne? Uozbiljimo se, Tina, pa uz njega i onog njegovog pajtaÅ¾a uvek su po Ä etiri straÅ¾ara. Ne, pobegla su dvojica... naÅ¾ih. JuÅ¾njaci. Iskoristili su paÅ¾nju svih u gradu tokom juÄ eraÅ¾nih borbi da se iskradu. Potraga je u toku, neÄ e oni dalako. StiÄ i Ä e ih naÅ¾e oruÅ¾je. Ako ih veÄ nisu stigle zmije", nasmeja se na tren Valir, a onda se uozbilji jer se istog Ä asa priseti reÄ i koje mu je Tina upravo rekla. "Birila na slobodi? To moramo odmah javiti kralju. Jarte, Å¾alji goluba, Ä im izaÄ emo odavde. A straÅ¾u Ä emo udvostruÄ iti. I na zidinama, i uz zatoÄ enike. I to koliko veÄ ove veÄ eri", reÄ e zapovednik PodnoÅ¾ja, a onda skloni sa lica dugu kosu koja mu je prekrivala po pola

Ritam Sabedorije

obraza, pljesnu rukama i u prostoriju uÄ oÅje dvojica vojnika.

"Smene od noÄ as traju duplo kraÄ e. UdvostruÄ ite straÅ¾e, hoÄ u da svi budu sveÅ¾i, stalno. Ispred baraka postavite po jednog vojnika kod svakih vrata. Zapovednici straÅ¾e da se sastaju na svaka Ä etiri sata, kod primopredaje smena. Polazite", reÄ e im Valir, a vojnici udariÅje pesnicama po predelu oko srca i izaÄ oÅje odmah.

Tini je lagnulo, bar na tren. I zbog Nilove umeÅ¡nosti. I zbog smirivanja na tren napete situacije sa pronicljivim sholarom PodnoÅ¾ja, i zbog brze reakcije Valira Tanadara. Taj spokoj je trajao isuviÅje kratko.

"StraÅ¾a! Zatvorenici beÅ¾e! Straaa... aaargh!", zaÄ u se odjednom vrisak dok se noÄ nadvijala nad gradom-tamnicom Juga. I strepnja, zajedno sa tminom.

Svi u prostoriji poskoÄ iÅje na noge. Valir brzo izgovori: "Ostajete ovde, ni makac dok se ne vratim!", a onda ode sa sholarom hitrim koracima.

Sa drugog sprata na kom su bili, Tina pogleda kroz prozor pravo ka malom dvoriÅtu ispred, pa ka niskom bedemu od kog su bili na viÅ¾oj poziciji. Sumrak se veÄ uveliko odvijao, nasleÄ ivalo ga je pravo veÄ e Juga, sa mnogo zvezda na vedrom nebu, ali je Å¾ivost koja joj se odvijala pred njenim oÄ ima bila neÅ¾ito Å¾to je najmanje Å¾elela.

Uz Nila pokraj sebe, a mlade sholare koji se opredeliÅje za susedni prozor, dok su iza njih stajali straÅ¾ari koji su i sami pratili Å¾ita se deÅava, Tina primeti borbu maÄ evima na putu koji je vodio, kroz poligone, do kapije. Borba je bila kratka, jer je Ä ovek sa plaÅ¾tom proburazio stomak jednog vojnika, a drugom preÅ¾ao seÄ ivom po grlu. Ka njemu i njegovom saputniku stuÅžilo se bar dvadesetak vojnika, i dalje priliÄ no udaljenih.

"NeÄ e stiÄ i daleko", izgovori Nil. "Ako su lanac nekako i presekli, te se lakÅje kreÄ u, saÄ ekaÄ e ih straÅ¾a kod kapije. A i ona je, sreÄ om, zatvorena".

Tina se sloÅ¾ila, mada joj se pokreti neznanca sa plaÅžtom uopÅ¾te nisu sviÄ ali. Delovao je samouvereno, pomalo i brutalno, nabivÅži maÄ kroz grlo veÄ mrtvog vojnika kog ubi raniji prolaz seÄ iva kroz trbuh. U tom potezu, dok se razdaljina od stotinak stopa smanjivala izmeÄ u straÅ¾ara i begunaca, Tina prepozna brutalnost koju odavno nije videla.

"Sardar!", pomisli u sebi kada vide da zatoÄ enik vadi maÄ iz vrata vojnika koji je svoju drugu smrt doÄ ekaÄ dok je bio na kolenima.

"Mislim da je ovo kraj", reÄ e Nil, pokazavÅži prstom ka bedemu koji se prostorao oko kapije, a na kom se pojavi bar dvadeset silueta, Ä iji pokreti jasno ukazaÅje da vade strele iz svojih tobolaca.

Od kapije do dvojice zatvorenika bilo je bar stotinak stopa. Skoro toliko i do straÅ¾ara koji su im se pribliÅživali. U klopci, sa praznim poligonima pokraj sebe, na kojima bi bili lake mete za strele pod vedrim nebom, zatoÄ enici nisu imali nikakve Å¾anse. Smrt koja ih je Ä ekala u gradu sa skoro hiljadu zatvorenika i neÅ¾to viÅ¾e vojnika, bila je neminovna. BaÅži te noÄ i.

"Ne sviÄ a mi se ovo", reÄ e odjednom Tina, ne znajuÄ i ni sama odakle se javlja taj oseÄ aj kada je baÅži sve pred njima ukazivalo da je kraj potere za dvojicom hrabrih, ne baÅži i mudrih zatvorenika, blizu. Odjednom, kiÅža strela plete sa bedema.

Ritam Sabedorije

"Neeeee!", povika Valir koji je bio pred malim zidinama, prateći i sami se pred njim, u ulici koja je pravo vodila do kapije, dečjava. To "Ne!" primeti etvorka sa prozora, shvatajući da zapovednik grada-tamnice ne želi smrt princa Rade. Ne takvu smrt. Ne tako laku.

To "Ne!" prekasno stiže za dvadesetak vojnika koji su jurili begunce. Strele sa bedema pokosile nih, ne begunce.

Tinin žok bio je ništa naspram Nilovog. Nejt i Alek se zbili jedan uz drugog, ne verujući i šta se dečjava.

"Ono na zidinama nije stražara!", povika Pasilisova, i okrenu se vojnicima koji su ostavljeni uz njih: "Sardar beži! Znam šta vam je rekao zapovednik, ali znam da će vam oprostiti ako mene poslužate: izvedite nas odmah pred njega. Odmah!", povika na vojnike, a oni se, iako već i snažniji od Nila, iznenadijuće. Odlučnost Pasilisove ih je zatekla. I poslužujuće, bez pogovora, ređivajući da idu iza etvorke koja se stužila niz stepenice.

Tina je trčala koliko je noge nose. Bar u tome je, po stepenicama, bila vežtija od Nila. Zadihani stigao je pred kapije malog utvrđenja, pred koje su trkom dolazili vojnici iz baraka koje su prilično udaljene mestu bekstva. Nije ih ni etdesetka dobrolo do Valira, koji je vikao, organizujući potere, gledajući Čas ka stražari, Čas ka kapiji. Otvorenog.

"Valire", reče mu Tina.

Nije joj odgovorio, gledajući pravo.

"Valire!", ponovi ona, na šta se gospodar Tamnice koničao no osvrnu. "Hoćeš mo da pomognemo. Stavi u svaku jedinicu po jedno od nas četvoro. Sada je svaki mačevat stražar".

Tandar ju je gledao, prilično sumnjičavim očima. Razumljivo, u svakoga je bilo mudro sumnjati u tim trenucima. Pasilisova je to razumela. Zato je brzo i izgovorila.

"Tako mi svega što sam u Velikom ratu uradila za svoj i tvoj narod, želim Sardora u okovima. Sada, više nego pre pet godina. Moraće mi verovati, tako ti brata koji mi je na rukama izdahnuo", izvukće poslednji adut slavna ratnica Visokog.

Valirovi ljudi su uzjahivali konje, sa svih strana prostranog grada su dolazili vojnici, dajući i se u poteru a da nisu ni pripasali oružje kako treba. Zapovednik grada-tamnice Juga je i dalje netremice gledao u Tinine oči. Videla je u njima istu onu iskru želje koju je Varul imao kada je u jednom od poslednjih velikih juriša Velikog rata pao, bači dok mu je Tina sa svojom jedinicom bila uz bok.

"Koliko ljudi imaš? Dodeli nas različitim jedinicama ako mi ne veruješ, samo ne oklevaj!", viknu Tina.

"Ljudi...? Glavni konjanici su mi već u poteri, tražiće juće eražnje begunce. Dvesta pedeset konja mi je van grada, računih. Ostali su mi strelci i kopljanci, kao i garda. Možda još 200 konjanika je tu. Tina...", reče Valir, pa zastade na tren. Progutao je pljuvačku, a onda dovrši misao.

"Ako imaš nešto sa ovim, ni krv mog brata koju si primila na svoje ruke neće te spasiti. Počni. I ne vraćaj mi se bez Sardara", reče i viknu "Dajte im oružja i njihove konje. Brzo! Brzo! Svi za beguncima! Svi!".

Ritam Sabedorije

Pasilisova sa olakšanjem primi tu vest. Stegnu pesnicu i, koliko je to umela, odradi isto što i vojnici Juga kada primaju zapovest.

"Neć u te izneveriti. Varula možda nisam uspela da spasem u Velikom ratu. Tvoju čast i poverenje hoć u. Imaš reč "Tine Pasilis", izgovori, pa u jednom skoku uzjaha konja, baš kao i Nil. Sholarima su pomogla dva mlada vojnika, a onda se pridružile ostalim konjanicima koji izjuriše kroz kapiju.

Ispred nje ih je dočekala kiša strela. Odstupnica koju su prevratnici organizovali bila je više nego dobro sinhronizovana sa begom. Konja je bilo više desetina, sa svakog od njih lukovi su bili zatezani, a puštani velikom brzinom. U daljini su se videle četiri grupe koje su u različitim pravcima napuštale Podnožje, i to u punom galopu. Noć bi ih sakrila da je bila tmurnija, ali je vedro nebo samo sve još više mistifikovalo.

"Razdvojili su se u četiri pravca!", povika Nil ono što je Tina već bila opazila. Samo... kuda krenuti? U kojoj od četiri grupe je bio Sardor? Kako se probiti kroz polukrug strelaca na konjima, osim frontalnog juriša na njih, juriša u kome će mnogi izginuti pre nego što se uopštite i dodirnu mačevi?

Nejt odjednom progovori, dok su se i oni i neki vojnici povlačili ka bezbednosti iza kapije, a prvi ratnici Juga već uveliko ginuli pred njom zbog strela.

"Nisu nigde pobegli. Sve je ovo varka", izgovori mladi sholar i zbuni ostatak četvorke.

"Nejte?! Šta pričaš?", upita Nil, kada je svog konja konačno uterao podno unutrašnjih strana zidina, dok su hrabri vojnici Juga u jurišu prolazili pokraj njih, galopirajući ka prevratnicima.

"Grupa koja je levo krenula ka Kriku sigurno nije ona u kojoj je Sardar. On mora živ da bude, da bi se prevat izveo, zar ne? Zato ka kralju Juga svakako ne ide. Nije ni u one dve koje su se rastrelkale ka severu. Preveliko je to prostranstvo, a baš tu je najviše rastrelkanih konjanika Podnožja, koji traže druge begunce. Logika kaže da su krenuli desno, na Istok, ka Rādi. Ali, na časovima strategije učili smo da...", reče Nejt, a Alek ga dopuni:

"... da Rāda nikada ne radi nešto što se očekuje".

Tina je pogledala Nila. Bila je zbumjena koliko i on, a želejna da se i sama da u poteru. Reče i mlade sveznalice bile su, međutim, prilično mudre. Kao i obično kada bi Nejt progovorio.

"Gde misliš da su, Nejte?", upita ga Pasilisova.

"Van zidina, svakako. Možda tik uz njih. Čekaju da već i deo straže krene za četiri grupe, pa da se neprimetno iskradu. Samo, neće oni ići drumom ka Struni. Niti će ona već a grupa konjanika ići u pravo do tog grada, već će, vremenom, krenuti i ona na sever, da omoguće lakši put pravim beguncima. Mislim da će svakako ići istočno, verovatno ka Struni. Samo, neprimetno", izgovori Nejt u metežu koji je kod kapije bivao sve glasniji, zbog sve većeg broja vojnika Juga koji su pristizali što na konjima, što trčeći.

Tina se okrenula Arilionu i brzo donese odluku:

"Nile, idemo napolje. Okreni konja odmah desno, uz zidine. Ako nikog ne primetimo, vraćamo se do kapije, pa ćemo ka Kriku", reče Tina, pa če im joj Nil klimnu glavom i obode Vihora, krenu za njim.

Pred kapijom je shvatila da su joj Valirovi straže vratili i mači i koplje i luk, ali ne i tobolac sa strelama.

Ritam Sabedorije

"Samo mi joÅ¡ to falilo", pomisli, nadajuÅ i se da joj strele neÅ e trebati. Prevarila se.

Nisu ni tri minuta galopirali istoÅ no, uz sablasno puste zidine PodnoÅ¾ja, a dok se iza njih odvijala poslednja bitka prevratnika sa strelama i nadiruÅ e sile Juga, koja je napuÅ¡ala grad-tamnicu, pokraj njene kose prolete neÅ;to.

"Strele, glave dole! Eno ih tamo, meÅ u drveÅ em!", viknu Nil i isuÅ e maÅ , te sa Vihorom za tili Å as odmaÅ e Tini i sholarima, uputivÅ;i se pravo ka mestu na kome Pasilisova spazi bar Å;est, sedam silueta.

Nil maÅ em poseÅ e prvog koji je izaÅao pred njega, Å;to i nije bio teÅ¾ak zadatak jer nije mudro kao peÅak izlaziti pred konjanika u galopu, a onda Tina primeti da ostali u toj grupi poÅ inju da uzjahuju svoje konje. Arilion se veÅ maÅ evao sa jednim od njih kada Tina svojim kopljem pogodi u grudi prevratnika koji je probao da sa boka priÅ e princu Obala.

"Tina, levo!", povika Alek, a Pasilisova instiktivno saÅ¾e glavu, te na mestu gde joj je bio vrat oseti da, iznad temena, proleÅ e strela.

Ona odmah okrenu konja u levo i nekoliko trenutaka kasnije svojim maÅ em probode strelca koji nije stigao da ispali sledeÅ i hitac. Odjednom se pred njom stvorÅ;e dva konjanika, sa isukanim sabljama, kakve su nekada nosili stari PlaÅ;tovi. Ples Å elika mogao je da poÅ ne.

Ako je iÅ;ta volela, to je da se snalazi u teÅ;kim situacijama. Istovremena borba sa dvojicom nije joj bila strana, mada se nikada nije borila sa dva PlaÅ;tova u isti mah. A PlaÅ;tovi nisu bili tek tako birani u gardu kralja RÄ e. Iako su ovi bili u poznim godinama, oÅ igledno odani nekadaÅ;njem kralju Vrolu Pagroru, borili su se veÅ;tije nego Å;to je Tina bila u stanju da sa lakoÅ om izdrÅ¾ava. Primetila je da Nil odjednom silazi sa konja, ali nije stigla da detaljnije razmatra razloge za to, jer su je sa dve strane seÅ iva pretila sve viÅ;e i sve jaÅ e.

U njenu borbu odjednom se umeÅ;aÅ;e Nejt i Alek, viÅ;e viÅ; uÅ i i vitlajuÅ i maÅ evima, nego Å;to su predstavljali istinsku opasnost po iskusne borce RÄ e. Ipak, iznenadiÅ;e ih, sasvim dovoljno da paÅ¾nja jednom od njih popusti. Tina ga poseÅ e po nadlaktici, te se odmah posveti drugom, na koga je jurnuo Alek. PlaÅ;t odbi maÅ mladog sholara sa lakoÅ om, krenu da ga sabljom probode, ali je Pasilisova svojom oÅ;tricom bila brÅ¾a. Vrh maÅ a zabila je u grudi vojnika RÄ e, ne primetivÅ;i baÅ; potpuno koliko se Alek trese od susreta sa smrÅ u, jer je pogledom potraÅ¾ila Nila. A on, siÅ;javÅ;i sa Vihora, uveliko je bio u borbi. Jedan na jedan. Sa Å ovekom oko Å ijeg vrata je bio privezan plaÅ;t. I koji je imao onaj surovi pogled, uz tihu smeÅ;jak, koji nije videla pet godina.

Chapter 15: Ben

Ben

Pogled sa drugog istođ nog kraka najveđeg grada u Pet kraljevstava nije nagovjeđavao niđta lođe. Naprotiv. Morska zvezda je, kao i svih proleđnih zora, kupana sa dve strane, istovremeno. Neobične zidine, raspoređene u osam dugačkih, đipastih krakova, sa zapadne strane kvasilo je More bez kraja, a sa istoka su se kupale u prvim zracima Sunca. Ben je stajao pokraj svoja dva preostala Trozupca, gledajući i kako se jutro budi u njegovom kraljevstvu. Razmiđljao je, međutim, o daleko sumornijim temama.

"Nil se jođi nije javio?", upita svoja dva verna đuvvara.

"Nije, gospodaru", odgovori mlađi đelan garde kralja Obala, kome se on odmah obrati.

"Polsi, hođ u da mi sin bude u prestonici pre negođto sve ovo pođe. Ne zanima me gde je, hođ u da bude tu. Ako treba... koristi i đivotinje", ređe Ben Arilion osvrnuvđi se ka Trozupcima.

Mlađi je klimnuo glavom i otiđao otiđao. Stariji je, državeđi trozubac u svojoj levoj ruci, priđao vladaru.

"Kralju moj, Nila đemo nađi, ali jođi neke stvari moramo obaviti, a vremena je sve manje".

"Znam, Virte. Vrlo dobro znam. Da li su kapetani pristigli?"

"Jođi uvek ne svi. Ako ne rađamo one koje ste poslali da idu pravo u Veliku tržnicu, jođi oko đevrtinu đekamo", odgovori Virt, po godinama gotovo identičan kralju i njegovih 42.

Ben se zagleda u obronke planina koji su razdvajali njegovo i Visoko kraljevstvo.

"Ima li kakvih vesti od njih?", upita, klimnuvđi bradom u pravcu planinskog venca.

"Kraljica Vindain se jođi nije oglđivala. Bar ne posle onog pisma koje je pticom stiglo pre dva dana", odgovori Trozubac.

"Previđe tiđine, prijatelju stari. Previđe... Vojska nam je spremna, samo se nadam da neđ u morati da je uveđavam", ređe viđe za sebe Ben Arilion.

"Gospodaru, mislim da narod vrlo dobro zna đita bi moglo da usledi. Oseđa se u vazduhu, a i slepi đuju da nađa vojska korađa ka Morskoj zvezdi. Na vađi poziv, odazvade se, uz nju, i svi drugi koji treba da se odazovu", ređe Virt.

"Mislio sam da je Veliki rat poslednji koji đu voditi kao kralj, Virte. Zar opet da piđem '... u vojsku se poziva svako muđko od 14 do 44 godine'? Nisam mislio da đu morati da diđem oruđje na one koje prijateljima zovem", ponovo izgovori viđe za sebe kralj Obala.

Njegov verni strađar odđuta najpre.

"Ako neko na vas podigne svoje oruđje, kako ga onda prijateljem mođete zvati?", ređe Virt Trozubac.

Ritam Sabedorije

"Da bar postoji razlog, pa da prijateljstvo ruÅ¡imo u krvi. Ovako Ǟemo biti krvavi i mi i Jug, a da povod nije niÅ¡ta drugo nego loÅ¡a procena", izgovori Ben Arilion, pa okrenu pogled ka Virtu.

"PoǞimo dole", reǞe kralj, a Ǟim su krenuli da se spuÅ¡taju niz kamene stepenice, gde ih doǞeka Morska straÅ¾a, nastavi da se obraǞa Ǟlanu svoje garde: "PoÅ¡alji nekog da javi mojim Ǟerkama, kada ustanu, da neǞu u doruǞkovati sa njima. VideǞu ih kasnije. A ti mi se priduÅ¾i u maloj sali, za pola sata poǞinjemo".

Trozubac klimnu glavom i odvoji se na poslednjem nivou. Kretao se pokraj malih straÅ¾arskih otvora u zidinama od kojih su mnogi napadaǞi vekovima bili odbijani kada bi krenuli na glavni grad Obala. Ben ga isprati pogledom, pa proǞe rukom kroz sada veǞprosedu kosu koja mu se spuÅštala do ramena. Jednim pokretom ruke je uveza, a onda se sa trojicom straÅ¾ara spusti niz tri preostala nivoa, te napusti krak. Kada je proÅ¡ao i kroz kapiju unutraÅ¡njeg, gotovo kruÅ¾nog bedema, razdvojenog od osam krakova koji su i Ǟinili Morsku zvezdu morskom zvezdom, zakoraǞio je na ploǞnik.

Pogled pred njim bio je manje impresivan nego onaj preko zidina, ali mu je bio draÅ¾i.

"Moj grad. Moj narod", reǞe sebi, te uzdahnu.

Sporo se kretao pokraj baraka namenjenih Morskoj straÅ¾i. Vojska je oduvek Ä¾ivelia tik uz unutraÅ¡nje zidine, ali ne i daleko od ostatka sveta. Tek Ǟto je zamakao iza poslednje zgrade, u kojoj je bila komanda flote, osmehnuo se. Pred njim se pruÅ¾i pogled ka pijaci, na kojoj nije kupovao niÅ¡ta veǞ godinama.

Prodavci su tek iznosili svoju robu na stolove tog ne baÅ¡ malog trga, nesvesni da im ka ulovu ili onome Ǟto Ǟe preprodavati koraǞa kralj. UÅ¾urbanost, tako obiǞna za sve jutarnje sate svih pijaca na svetu, kao da je te zore imala neku posebnu vaÅ¾nost za vladara Obala. MoÅ¾da poslednje mirne zore Morske zvezde, njegove prestonice.

"Ribaru, koliko je orada danas?", upita iznenadni posetilac pijace.

"Za srebrnjak moÅ¾e Ǟi...", reǞe pa tek tada podiÅ¾e pogled prodavac, a odmah zaneme pred prizorom.

Kralj se samo osmehnu i nastavi:

"Za srebrnjak mogu ǞitoǞta, znam. Samo ne znam koliko mogu da dobijem orade", reǞe kralj.

"Uzmite, vaÅ¾e veliǞanstvo. Ako je za vas, uzmite slobodno! Ǟast bi mi bila da se riba iz moje mreÅ¾e naǞe na vaÅ¾oj trpezi", odgovori ribar.

"Lako je nahraniti kralja. Ali, ko Ǟe sirotinju?", iznenadi kupac prodavca, te zavuǞe ruku u dÅ¾ep i izvadi zlatnik.

"Da li je ovo dovoljno za dve korpe?", upita ponovo.

"Zlatnik? Za zlatnik moÅ¾ete dobiti i...", poǞe da odgovara stari prodavac, od kralja stariji bar za deset leta.

"Ne treba mi viÅ¾e. Uzmi te dve korpe i podeli onoj deci tamo", mahnu kralj glavom u stranu, ka deǞurliji koja je delovala priliǞno odrpano, a koja je Ǟekala da neko od prodavaca pozove i ponudi makar kakav posao, ne bi li zaradili za obrok tog dana.

Ritam Sabedorije

"Da im... dam?", upita prodavac, pa sam dodade: "Razumem. Hoć u. Vredni su to malići. Ali, posla nema za njih baš; uvek, bar ne onoliko što esto kao što bi oni to hteli".

Ben Arilion odje uta. Znao je da i u najbolja vremena postoje oni bez posla. I bez obroka. A ovo nisu bila najbolja vremena, iako je mnogo toga počelo da se podiže i poravlja po zavrjetku Velikog rata. Pet godina je, međutim, malo da bi umalo razrušeno kraljevstvo ponovo blistalo u punom sjaju. Otkriće Novog sveta donelo je dodatnu živost svima u Obalama, ali siromaših je uvek bilo. Svuda, ne samo u predelima kojima je kraljevao.

Kada je krenuo dalje, primetio je da je itav ostatak pijace stoji, kao u paliru, pognutih glava. Videvao je ređe da prođeta najmanjom od pet pijaca koje je Morska zvezda imala, prodavci su, kako su i koliko to umeli, odavali počast kralju kog retko ko nije voleo.

Prođao je blago osmehnutih usana. Ne previđe. Drugačije bi bilo izvezetačeno, lažno. A nije htio da laže svoj narod. Ni tada, ni inače. Možda su ga baš zbog toga najviđe voleli, mada im nije bilo svejedno kada je počeo sa reformama. Prve je uveo čim je dođao na vlast, pre 22 godine. Čim je zaustavio pobunu protiv starog kralja, jedinog preostalog Linveja, taj isti narod ga je izabrao za novog vladara jer je stari poginuo u buni. Iako mlad, odmah je prionuo na posao, podiže uči pre svega trgovac ke sposobnosti Obala, pa tek onda borbene. Od svih novina, jedino su mrki pogledi pratili onu njegovu da se svi 14-godišnjaci žalju na obaveznu vojničku obuku, što je do tada bilo ređavano slobodnom voljom oblasnih gospodara. Neki su vojsku plaćali, neki je nisu ni imali već su neobučene seljake i primorce vodili u borbe, a tek poneko je imao sistem poput onog koji je on potom uveo u celom kraljevstvu.

"Vojniče, koliko je tebi godina?", upita odjednom jednog od trojice članova Morske straže koji su ga pratili i po izlasku sa pijace.

"Dvadeset, moj gospodaru", odgovori on, držeći kopljje u jednoj ruci, dok je drugom dodirivao baljak mača.

"Koliko si proveo u Vojničkom rtu?"

"Godinu obuke, potom još dve svojevoljno", reče mladič, ne skrećući pogled ka kralju, dok je koračao pokraj njega pazeći na svog vladara.

"I, što te je navelo da ostaneš tamo toliko?"

Tek tada ga stražar pogleda, sa nekom udnom iskrom u očima.

"Otac i stariji brat su mi poginuli u Velikom ratu, gospodaru. Otac nije bio obučen, ali vas je voleo. Kao i cela porodica", odgovori vojnik iskreno.

"A brat? Šta je bilo sa njim?"

"Poginuo sa ocem, kada se Krst zauzimao. Od strela su obojica pali".

Ben Arilion pogleda vojnika koji je štutke nastavio da prati što se dešava pred malom povorkom koja se bližila Drugoj palati.

"Šasno slušam, momče. Slušaj zapovednika, dok i sam ne zaslušam to mesto. I neka Zlo nikada ne bude jače od Dobra u tebi. Tako će ti otac i brat u plavim dubinama biti najradosniji", reče odjednom vojniku, a onda se pope u žiroko stepenište i uče u predvorje, gde ga je preuzeila druga straža, među

njom i Polsi.

"Gospodaru", reÄ e mladi Trozubac, sagnute glave.

"Reci, Polsi?"

"Poslate su ptice u sve naÅje gradove. JoÅj dvanaest uhoda krenuÄ e dok mi priÄ amo ne bi li naÅjlo vaÅjeg sina".

"Dobro. Jesu li ostali stigli?"

"Jesu. Ä ekaju vas u dvorani", odgovori Trozubac.

Ulazak u Malu salu, iako ona uopÅte nije bila malih dimenzija, kralj obavi nakon Åjto je na tren svratio do prozora, uzeo Ä aÅju vode, pa produÅ¾io sa njom prolazeÄ i kroz Åjrom otvorena vrata.

U sali su veÄ bili neki gospodari gradova Obala, nekoliko vojnih zapovednika, kao i prispeli kapetani.

"Sedite", naredi im Arilion, pa im se pridruÅ¾i za stolom.

Iza kralja odmah stade njegov sholar Mirdos Drveni, jedan od najstarijih uÄ enjaka, ali i dalje vrlo Å¾ivahan. Polsiju se pridruÅ¾io i Virt, a kada su oba preostala Trozupca stala uz svog kralja sastanak ratnog veÄ a mogao je da poÄ ne.

"Prijatelji, znate razlog zbog kog sam vas okupio. BiÄ emo kratki i jasni, jer nas mnogo toga Ä eka", reÄ e Ben, pa okrenu glavu levo, te desno, pitajuÄ i "Ko joÅj nije tu?"

Vlastela poÄ e da se prebrojava, komandanti neÅjto neprimetnije.

"Vidim i sam. Samo Lojda Trelesti nema. Verujem da Ä e nam se uskoro pridruÅ¾iti. Treba da znate da Huan Haton neÄ e doÄ i iz Tihe Kule. Rekao sam mu da, za sada, nema potrebe da poteÅ¾e toliki put, ali da bude spremjan da sa severa morem poÅjalje ljude, ako zatreba. Mant Salas neÄ e danas stiÄ i iz Igle, mora da sproveđe sve Åjto sam od njega traÅ¾io vezano za brodove. Naravno, ostali iz naÅjih juÅ¾nih gradova dolaze sutra ili dan kasnije. Ima nas dovoljno, zato poÄ ujte", reÄ e kralj i ustade, ÄjetajuÄ i oko dugaÄ kog stola, sa rukama na leÄ ima.

"NaÅje uhode kaÅ¾du da je Jug ustao. Ceo. Nisu to radili ni u Velikom ratu, sve dok im Pagror nije polovinu gradova pokorio. Ali, glasine o tome da je Zant umislio da sam ja kriv za smrt njegovog deteta, izgleda da su taÄ ne. Ma koliko nemale osnova", izgovori Ben, pa ruku osloni na rame Viba Lantoroa, gospodara Velike trÅ¾nice.

"Vibe, iako se Ä ini da vojska Juga kreÄ e pravo ka prestonici, tvoj grad im je najблиÅ¾i. HoÄ u da twoja vojska ostane u njemu, a tamo Ä e joj se pridruÅ¾iti i treÄ ina flote naÅjih juÅ¾nih gradova. Ne smemo da dozvolimo nikakva iznenaÄ enja".

"Razumem, gospodaru", reÄ e 50-godiÅnjak, kog je Arilion neobiÄ no voleo joÅj od dana kada se odmetnuo od gusara i pomogao mu da sruÅji ustanike koji su se digli na prethodnog kralja Obala. SliÄ nu sudbinu imao je i Norb Vazuli, sada gospodar Lanine ispostave, koji bi baÅj bio dobrodoÅjao na ovakovm sastanku, ali ga je kralj Obala uputio baÅj u Veliku trÅ¾nicu. Vladar potom nastavi da se obraÄ a svom sagovorniku, priÅ¾eljkujuÄ i vesti iz Visokog kraljevstva. BaÅj Vib Lantoro je mogao da ima pre svih, jer je Ä erku nedavno udao za sina tamoÅjne kraljice.

Ritam Sabedorije

"Reci mi samo, ima li kakvih reči od twoje žerke? Sve što bi nam sada dočilo iz Visokog u mnogome bi nam pojasnilo na što može da se računa, a na što ne", upita kralj Viba.

"Sanja je sa Vortom, gospodaru. Sa mužem živili u dvoru kraljice Vindain, kako i dolikuje tamožnjem princu. Od svadbe nije pročulo ni pola godine, kralju moj. Nisam od nje što uo ni reči više od mesec dana, nažalost", reče Lantoro.

"Dobro, Vibe, dobro. Samo, treba nam bolje od toga. Požalji pticu, pitaj je kako je. Neka ne bude direktnih pitanja o namerama Visokog, samo nagovesti da si svestan... težkih dana koji su pred našim kraljevstvom. Svaka informacija odande nam je bitna", dodade Ben.

Vib je klimnuo glavom, a Arilion nastavio da ide oko stola.

"Ima li ko kakvu novost da podeli sa svojim kraljem, a da je vredna spominjanja u ovom trenutku? Ili da ja nastavim, imate od mene jošto da ujete", reče vladar Obala.

Pomalo iznenađujuće, prvi progovori njegov sholar.

"Tužna vest stigla je iz Sabedorije. Srce starog Daruniusa prestalo je da kuca prvog dana proleća", izgovori Mirdos Drveni.

Mnogi za stolom pognuju glave. Neki od njih promrmljavaju kratke reči molitve, a kralj pomeri glavu levo, desno. Nije bio ni najmanje srećan zbog te vesti.

"Mudar starac nas je napustio. Veliki gubitak. Baš veliki. Zna li se ko će ga naslediti, Mirdose?"

"Ne još uvek, gospodaru. Ume taj izbor u Sabedoriji da... potraje", odgovori sholar iz reda Drvenih.

"Samo da nam tebe ne uzmu", nasmeja se na trenutak Ben Arilion, osvezivajući bar na kratko tihu, gotovo užalu atmosferu u Maloj sali.

"Nije to sve, gospodaru. Moji prijatelji iz Sabedorije na pismo o detaljima mi odgovorile golubom večeras. Ali, gumenje Daruniusa, verovatno zbog godina, manje je u ovom trenutku važno od drugog dela pisma. U njemu piše - da je minulih dana Nil više u toku. Moji prijatelji znali razloge, osim da se zadržao kratko, dok je Darunius još bio živ", dodade Mirdos.

"Nil?! Že on u Sabedoriji, morskih mu talasa! Virte, jeste li poslali ljude tam?", reče kralj, a kada dobi određan odgovor od Trozupca, naredi da se to odmah uradi.

"Že eta neka krene! Neće pojedince za takav zadatak, više ne znamo što možemo da očekujemo kada se siće niz planine Visokog. Neka propri u kroz žumu tijekine. Niko da ne ide zemljom Juga, da ne počne kavga radi nas", dodade Arilion, a onda povisi ton.

"To važi za svakog od vas i sve važe ljude. Neće da prvi počne nemo bilo što. Neće da se krv lije zbog nekog našeg nepromišljenog poteza. Ako je ikako moguće, zaustaviće u ovaj rat, ali to mi neće biti moguće ako bilo kod od vaših ljudi uradi nešto na svoju ruku. Nadam se da je to jasno?"

"Jasno!", odgovoriše užasnici sastanka.

"Dobro. Ima li još ko što da doda, ili da prečem na stvar?"

Ritam Sabedorije

Tajac je potrajan tek toliko da Ben pomisli da može da nastavi sa prijom, a onda se vrata otvorile i kroz njih uđe krupni Lojd Trelest, gospodar Brodilića, najvećeg grada u svih Pet kraljevstava od onih u kojima su se naveliko pravila plovila.

"Kralju moj", reče i riči kasti ovek duge, u pletenicu uvezane brade, poklonivši se, a onda ne sađe eka dozvolu da se obrati, već sam nastavi, mimo svih protokola:

"Birila je pobegla", izgovori 62-godišnji Trelest, pomalo zadihan od penjanja uz ulazne stepenice.

Tiđina u Maloj sali poprими odlike buke. Niko nije izgovarao, čini se minutima. Iako se radilo samo o sekundama, svima je uđima bubenjilo "Birila".

"Birila?! Kraljica Rade je na slobodi!? Kako?", upita glasno Ben Arilion i zakorači ka Trelestu.

Krupni ovek, za dve decenije stariji od kralja, nije stizao do daha. A i nije znao odakle da pođe, vide kralj.

"Govori! Čuješ li đita te pitam, Lojde!", zagrme vladar Obala.

"Sinočemo krenuli ovamo. Mirno more, skoro bez talasa. Samo nam se odjednom pridružila mala barka. Sa Poslednjeg ostrva. Strašna je pobijena, Birila je utekla sa dvoje čuvara", izgovori Trelest.

Tiđina ponovo ispuni prostoriju. Dok kralj ne sede za svoje mesto, nasloni obe ruke na sto i reče:

"Zna li se ko su ti čuvari, Lojde?"

"Iz Visokog su, kralju", odgovori riči, krupni gospodar Brodilića. "Tako su nam bar rekli".

"Iz Visokog?!", upita se kralj, a ostali za stolom pođe da prije aju u glas, neki su čak i ustali, poput Viba, smatrajući da imaju da každu neđato važno bađi tada.

Ben udari đakom o sto.

"Tiđina!", dreknu i sve se umiri u trenutku.

"Sedi, Lojde", pokaza kralj na stolicu pokraj svoje koja je bila prazna, a koja je bađi Trelesti čekala.

Svi su razmenjivali poglede, đito među usobno, đito prema kralju. On je čuo, razmiđajući. Kratko.

"Birila na slobodi. A izveli je čuvari iz Visokog. Neshvatljivo... Nemoguće! Kako smo to uopštite dozvolili? Mi, oni, ostali... ? Kako!?", reče Ben. "Ovo sve komplikuje. Sve", izgovori Arilion, te opet udari pesnicom o sto. Uzdahnuo je, ne gledajući ostale, sve dok ne podiže pogled ka najstarijem među njima.

"Mirdose, ti dobro poznaješ kraljicu Vindain, misliš li da ima iđita sa ovim?", upita kralj svoga sholara.

Sedi ovek, inače vrlo štivih crta lica, kao u deteta, imao je tih trenutaka ozbiljniji pogled nego đito je Arilion to pamtrio i u dane Velikog rata. Nije oklevao sa odgovorom.

"Mislim da mudrost kraljice Valerije ide dalje od tako naizgled očiglednog plana. Čak i da se usudila da potraži razlog da oslobodi Birilu, a taj razlog meni nije poznat, niti je lako dokument, Visoko bi to uradilo drugaćije. Ne tako očigledno, sa dva svoja čuvara koja oslobađaju Birilu i beže sa njom. Ne, mora

da je neÅ;to drugo bilo u pitanju, kralju", reÄ e sholar.

Mrmljanje se opet pojavi meÄ u vlastelom i zapovednicima, uglavnom kao odobravanje. UtiÅ;a se kao i prethodni put, kada je kralj progovorio.

"Da. Svakako. Bilo bi to previÅ;je oÄ igledno. Osim ako im namera nije bila da bude izvedeno oÄ igledno. Samo, Å;ta time Visoko dobija? Ma koliko luda bila pomisao da bi se kraljica Valerija udruÅ¾ila sa Birilom... stvarno, Å;ta bi time doble? Visoko bi dobilo tri neprijatelja i nepostojeÄ eg saveznika, koji je pet godina na kolenima. Birila... Birila bi dobila slobodu. Ali, Å;ta moÅ¾e da ponudi zauzvrat Valeriji? Ne, ljudi, ovde je neÅ;to drugo posredi. SaznaÄ emo Å;ta", bile su poslednje reÄ i Bena Ariliona pre nego Å;to je poÄ eo da deli zadatke.

"Lojde, poÅ;jalji pticu u svoj grad. HoÄ u da svi raspoloÅ¾ivi brodovi krenu u potragu za Birilom. ViÅ;je od pola neka krene niz obale, na jug. Ako je na slobodi, sigurno Ä e se vratiti u kraljevstvo kojim je nekada vladala, ali to neÄ e raditi kopnom, previÅ;je je opasno. Manji deo brodova neka poÄ e na sever, hoÄ u da najbolji ljudi idu kroz Severno more, ma koliko da je opasno u ovako rane dane proleÄ a. Tri broda Å;jalji u Novi svet, ako je reÅ;jila da tamo provede svoje poslednje dane", izgovori kralj Obala, pa se okrenu drugima.

"Odbojanu kraljevstva Ä emo voditi iz dva dela. Jug marÅ;jira ka nama i krenuÄ e ili na mene liÄ no, ili na Veliku trÅ¾nicu. BliÅ¾a im je, a presekli bi tako kopnenu vezu koju imamo sa naÅ;jim jugom. Vibe, dobiÄ eÅ;j treÄ inu naÅ;jih armija za odbojanu, a ukoliko se Zant usudi da krene u osvajanje Igle, u Å;jta sumnjam iako je najprimamljiviji plen baÅ;j tamo, zgromiÄ emo ga sa severa i juga u jednom naletu", reÄ e Ben, a salom se zaori odobravanje i pozivi u rat.

Njegova podignuta ruka sve ih utiÅ;a.

"Rat je jedno. I dobiÄ emo ga Ä aÅ;jÄ u i hrabroÅ;jÄ u. Ali, neÄ emo glupoÅ;jÄ u da ga izazovemo. Upamtite, ni jedan jedini vaÅ;j Ä ovek neÄ e potegnuti oruÅ¾je prvi, niti Ä ete reagovati ako vojska Juga zakoraÄ i na vaÅ;j posede - sve dok oruÅ¾je ne potegnu na nas. HoÄ u da se ovaj rat ne dogodi, a ne da 'pobedimo u njemu'. Nekada je najveÄ a pobeda - ne boriti se. Dok to ne izvedemo, neka priÄ a o Birili ne prelazi vaÅ;j usne bez mog dopuÅ;jtenja. Najmanje Å;to nam treba je novi razlog za paniku u narodu", reÄ e u mirnijem tonu kralj Arilion, pa dodade utihnulom skupu da Ä e se posle ruÄ ka sa svakim od njih ponaosob susresti oko liÄ nih zaduÅ¾enja koje je isplanirao.

Srce mu je joÅ;j uvek bubnjilo u uÅ;jima kada su pozvani gosti izlazili iz sale, jer je na usnama skoro svakog od njih bilo "Birila je slobodna. Slobodna!".

"Kako je to moglo da nam se desi... Kako?", pitao se, sve dok iz sale nisu izaÅ;li svi osim njegovog vernog sholara i dvojice Trozubaca.

"Mirdose... piÅ;ji", reÄ e starcu, a on odmah primaknu papir i pero, koje umoÄ i u mastilo i pogleda vladara Obala, uveliko smeÅ;jten u stolicu.

"Kraljici Vindain, mudroj vladarki kraljevstva koje je vekovima pokazivalo i razum i prijateljstvo. Sa tugom piÅ;jem vest da je Birila slobodna. Sa nevericom, da ju je oslobođilo dvoje Ä uvara Visokog. Potvrdu nemam, ali su reÄ i sa Poslednjeg ostrva bile viÅ;je nego uverljive. U srcu verujem da Visoko sa tim Ä inom nema niÅ;ta, o Ä emu Ä emo, nadam se, uskoro razgovarati i liÄ no. Do tada, Ä ekam odgovor, sa verom da Ä e biti ispunjen mudroÅ;jÄ u koja vas je uvek krasila. Odgovor na moje pitanje: moÅ¾e li se na vojsku Visokog raÄ unati kao na branu pred armijom Juga, dok ne utvrdimo Istinu?", u dahu izdiktira Ben Arilion sholaru, udari prstenom peÄ at u vosak koji je Mirdos naliо na dnu, a onda se kralj okrenu svojim Ä uvarima.

Ritam Sabedorije

"Polsi, hođ u da pođeđi odmah na Poslednje ostrvo. Odaberi sam ljude, ispitaj što se desilo tamo, nemoj da se ustruđi avajući ni da budeđi ono što jesi. Skakać mi je sada potrebniji tamo, da saznamo što je bilo sa Birilom, nego dok unutar zidina Čekamo Jug. Virte, ti ćeđeđi pođi i sa mnom", izgovori kralj Obala, te potapajući po leđima sholara koji se uputi ka pticama.

Ben je sporo izlazio kroz vrata, u pratni Virta. Za razliku njih, hitronogi Skakač a Trozubac Polsi i Čivahni Mirdos, ubrzano su pođeli svojim poslovima. Kralj na stepenicama zastade i pogleda jođi jednom grad pred sobom. Jutro je tek pođeđi injalo, a Čivost u Morskoj zvezdi nije nagovjeđavala crne vesti i slutnje koje su se nevidljivo nadvijale nad prestonicom. Misli o tome prekinu mu glas vernog Trozupca.

"Gospodaru, smem li da primetim neđato?", ređeđe Virt.

"Sluđam", ređeđe kralj, i dalje zamiđljeno pogleda.

"Kada ste dolazili na vlast, pomođeđi sa gusarskih brodova nije bila mala. Mođda bismo i njih mogli da obavestimo o Birilinom begu..."

"Da raspiđemo nagradu", zamisli se Arilon. Pa dodade: "Isprva, ne deluje to kao lođa ideja. Samo, poslovati sa gusarima je najčeđeđi i lođa rabota. A i što da im ponudim, Virte? Da izbegnu pravdu ako nju dovedu Čiviju? Od takve pravde biće i im drađe bogatstvo Rade, koje će i im neko veđeđi prikupiti. Ako im blago ponudim, narod mi neće i oprostiti što zlato uzeto od njega dajem onima koji su mnoge nađeđe ljude poslali u plave dubine. Ne, Virte, ovo je mođeđi ređiti sami. A i vađenije stvari nas sada Čekaju. Samo, nećeđeđi sedeti skrđtenih ruku", ređeđe Arilion, pa po silask niz poslednje stepenice poruđe i svom vernom prijatelju, a Čeđuvaru:

"Stigni Mirdosa i reci mu da pođalje pticu i uđe pilju. Ako je neko oslobodio Birilu, probaćeđe da oslobodi i njenu decu. Malog Pagrora Vorlona i onog iz Zlatnog pramena... kako mu ime beđe, Dereka, neka drđa i uđe etvorostruđena strađa. Neka iz Minje ode preostala vojska uđe pilju, nećeđeđi u nikakva iznenadu enja u sopstvenom gradu-tamnici. Ne sada", ređeđe Arilion, te se uputi pravo ka svom dvoru, u pratnji strađe bogatstvo koja ga je sađećala na plođniku, što je Virtu bilo dovoljno da napusti Bena i ode u kulu sholara.

Dolazak pred dvor, kralj Obala iskoristi da zagleda drđanje mladih vojnika koji su se uđe palir poređali ne bi li ga pozdravili. Nisu bili iz Morske zvezde, video je to po pogledima koji su se pruđali sa oborenih glava. Nikada ranije nisu bili toliko blizu svog vladara, primeti. I, bađi zato, ređi da im se obrati, potpuno ih zbunivajući.

"Niste me nikada ranije videli? Onda podignite glave, momci. Podignite, slobodno. Ali, ne gledajte u meni samo svog kralja. Gledajte u meni svog oca. Starijeg brata. Strica. Niste dovde dođeli da biste branili mene, nego svoje kraljevstvo. Nađeđe kraljevstvo. I svog oca. I brata i strica. I majku... Imajte njih uvek u svojim srcima. I ko god da kreće na vas ovde, znajte da korak iza vas stoje oni. Vađi. Njih branite, gde god da stojite. Njih, ne zaboravite to nikada!", viknu kralj, a stotinak mladih vojnika zagrme "Arilion! Arilion!", podiđajući svoja kopinja i mađeve.

Ben tada pogleda ka prozoru na prvom nivou dvora, odakle su ga gledala dva para ođiju.

Ustrao je uz prve, a onda i unutrađenje stepenice i na njihovom vrhu zagrljio dve devojke. Od kada je Modesta izgubio u Velikom ratu, njegovu sestru bliznakinja, sada veđe 14-godiđuju Anju, kao da je voleo dvostruko viđe nego pre. Bađi kao što je u srcu uvek imao i Četiri godina stariju Val, sada veđe stasalu devojku koja ga je, kako su dani odmicali, sve viđe po avanturističkom duhu podseđala na njega samog.

Ritam Sabedorije

"Val. Anja. Obaveze su me sprećile da budem sa vama na doručku. Da nadoknadimo to uskoro za ručkom, može?".

Zagrljaj je bio dovoljan odgovor, iako Val progovori.

"Oče, bojala sam se da se neće to nije dogodilo, čime te nije bilo za stolom. Nikada ranije nisi propustio doručak?", upita ga devojka lepote nalik pokojnoj majci. Primetio je tada njenu naizgled naprasnu zrelost. Samo, oči koje su krasile skladno lice Val bile su ljubičaste od žene koje ju je rodila, a po koju je bio koban poročaj blizanaca.

"Ozbiljna su vremena, Val. Propušteni obrok je ničeta ako se propusti za život vašan detalj", reče joj, a po kosi pomazi Anju.

"Danas nemoj daleko od obale. Bez obzira što ti delfin bude govorio", nasmeja se mlađe djeverki, a ona mu odgovori istim pokretom usana, ali i, na stariju sestru, pomalo ponosno:

"Umeće u da vladam situacijom oče, ne brini".

Ben je voleo svoju decu. Tako to obično biva sa očevima, ma koliko ne umeli to da pokažu ponekad. Gubitak jednog deteta, Anjinog brata blizanca Modesta kojeg je liko no kralj Rade pogubio, bio je udarac od kog je mislio da se nikada neće oporaviti. I nije. "Ali, talasi spiraju sve, pa i stare rane", kao da je u svoj glas, primetivši koliko je potrebo da ceni svaki trenutak sa svojom decom otkako ih je ostalo samo troje.

"Zna li se gde je Nil?", upita Val.

"Izgleda da će nam se uskoro pridružiti. Iz njemu znanih razloga otišao je do Sabedorije".

"Do Sabedorije? Kad su njega pa zanimali sholari... čast Mirdosu", reče starija kćer i kralja Obala.

Ben odreduje. Ne zato što nije što da joj kaže, niti zato što je neće dobiti da sakrije od nje, već zato što je upravo Mirdosa spazio kroz prozor kako užurbanim koracima prilazi spoljnim stepenicama, a onda ulazi u dvor.

"Počite vas dve, uskoro ćete vam se pridružiti", isprati ih otac, a onda se okrenu, i vrati se nekoliko koraka ka stepenicama. Baš tu se srete sa starim sholarom koji je imao previše uzrujan izraz lica da bi Arilion pomislio da se neće dobro desilo. Zadihanost starca bila je razlog za sekundu užinu nego što je vladar imao strpljenja.

"Govori, Mirdose, što se desilo?"

"Kralju... Tiha kula je napadnuta".

Ben isprva nije razumeo tu rečenicu. Oče ekivao je neće o sinu. Ili Birili. Ili vojsci Juga koja se kretala ka njegovom kraljevstvu. Najseverniji grad Obala nikako se nije uklapao u te tri strepnje. A i ko bi mogao da napadne Tihu Kulu, pomisli.

"Očemu priča, Mirdose?", upita svog sholara, a ovaj mu pruži pismo.

"O ovome".

Ritam Sabedorije

Kralj odmota smotuljak, pogleda prvo potpis i pečat Huona Hatona, starog gospodara Tihe Kule koji je u detinjstvu bio prijatelj Benovog oca. Tek onda počeće da piše.

"Kralju moj, napadnuti smo. Povod ne znam, jer ga ni ja ni moji ljudi izazvali nismo. Prvi nalet smo odbili, ali se vojska sliva sa svih strana. Sever je krenuo", pročita u sebi Ben, zaprepažen.

"Sever? Sever je krenuo? Mirdose, o čemu Haton to piše?"

"Voleo bih da znam i sam, gospodaru. Ali, znam onoliko koliko piše u pismu. Poslao sam prvu pticu, da nam kaže o brojnosti, zahtevima... Više od ovoga što vi znate - ne znam", odgovori iskreno sholar.

"Ama, kakav Sever, kakav napad?! Zašto?", počeće da se pokraj vrha stepenika kreće Ben, ne shvatajući ništa. Bar u tom trenutku. A onda zastade, podiže ruku, pogleda još jednom pismo, pa onda još jednom - te zastade kod reče "Povod ne znam".

"Povod ne znam... To piše, Mirdose. Kao što mi nismo znali najpre zašto Jug kreće na nas. A sada mi je jasnije", reče Ben Arilion i dodade:

"Deca. Ova dva rata su zbog poginule dece".

Tada začne u vrisak. Anjin.

Chapter 16: Vili

Vili

Nođ se veđe nadvila nad Vrelom. Vili je sedeo na krevetu, gledajući mađe, mnogima đedan. Njemu jedini kog je voleo svih ovih godina. Nađaku udaljenosti od balđaka imao je jedan tanji deo, veoma đedan za mađeve u Pet kraljevstava, đak i za Istođnjake. Posle tog suđenog dela, ođonica se vrlo brzo nastavljala u svom svojem sjaju i veličini. Taj neobični, uzan detalj, dug kolika je Vilijeva đaka, bio je viđeputa obmotan tankom kođom. U samođe i sobe odvijao je tu traku, polako. Sve dok se nisu ukazala prva slova. Potom i sva ostala.

"Mađ je ovaj nepobediv kada đe ast njime rukuje", bile su ređe i uklesane u đelicu, u dva reda. Setio se oca, koji mu je i naruđio bađ takav mađ. Setio se prvih pokreta njime. Prve pobeđe na turniru. I mnogih trijumfa u Velikom ratu. Uzdahnuo je, neprimetno, na tren. I pođeo da vrađa kođnu traku oko ređe i, kada se vrata sobe otvorile.

"Gospodaru Vili", ređe Bobi. "Stigao sam".

Sholar je, iako ozbiljnog lica, delovao i u tom trenutku prilično zabavno. Valjda zbog umazanog dela usne, koju nije obrisao posle veđere.

"Sedi, mladi prijatelju. Sedi. Neđemo dugo", ređe mu Turlok, pa se i on smesti na jednu od đetiri stolice, okrenut ka sholaru. Razgovor je tekao prilično brzo.

"Kao đato sam rekao i deci, u zoru kređem za Iglu. Sam. Tebe đeka jako ozbiljan zadatak, iako, iskreno govoređe i, nisam siguran da bi i iskusniji sholari mogli da ga ispune".

Bobi se sav pretvorio u uvo. "Veliko uvo", pomisli Vili posmatrajući krupnog deđaka kom se sa licu izgubi njegova uobičajena vedrina. Potpuno se posvetio zadatku koji je tek trebalo da sazna.

"Nekim đedom, na korak smo od đuda, momđe. Samo... ti đeđi morati da probađi da ga izvedeđi. Znađi za teratorne?", upita gospodar Bedema svog sagovornika. On mu odgovori klimanjem glave, otvorenih usta kada je đuo poslednju ređe.

"Visoko ih ima dva. Postoji moguđnost, ne velika ali postoji, da na teratornu odemo u Novi svet", izgovori Vili, a Bobi osta nem. I potpuno zateđen.

"Plan je jednostavan, Bobi. U narednih sedam dana Vrelo bi trebalo da poseti kraljica Vindain. Ti đeđi, sa Silvijom Kasiopi, probati da je ubediđi da nam dozvoli taj... let".

"Na teratornu? Teratornu!? Ali... gospodaru... Niko nikada nije leteo na tom đuduviđtu?", upita zbumen, primeno i uplađen sholar.

"Tako sam i ja mislio, Bobi. Ne znam đe ak ni da li se kađe 'jađe na teratornu' ili 'leti'. Ali, Silvija mi kađe da su u Visokom to usavrđili. Imali bismo mi... jahađa koji bi nas odveo u Novi svet. I to za dva, najviđe tri dana".

"Tri dana!? Gospodaru! Umesto viđe od dva meseca! Ma, da li to moje uđi dobro đe u...", pođe Bobi, užbuđeno, radosno da govori, ali ga Vili prekinu.

Ritam Sabedorije

"Polako, prijatelju mladi. Polako. Male su, gotovo nikakve Åjanse da nam se to odobri. Kraljica nije od onih koja donosi takve odluke lako, naroÄito ne u ova sumorna vremena. Teratorn moÄ¾e da joj bude od velike pomoÄ i ako rat stvarno izbije, ili se rasplamsa toliko da i Visoko bude uvuÄeno u njega. Zato Äe mi biti potrebna tvoja mudrost. Zajedno sa Silvijinom".

Bobi je Äutke sluÅao Turloka. Hteo je neÄito da kaÄ¾e, ali je ostao nem, ÄekajuÄi svoj zadatak.

"Na tebi je da, kako god znaÅi, ubediÅi kraljicu da to dozvoli. Moramo po Istinu, hitro, znaÅi to vrlo dobro. NaÄi naÄin da i nju ubediÅi u to. Uostalom, Drveni si, ako iko zna sa ljudima, onda ste to vi", reÄe nasmejani Vili, te potapÅja zぶnenjog debeljka.

"Razumem... Mislim, valjda razumem. Nemam pojma kako Äu to da izvedem, gospodaru, ali daÄu sve od sebe. Dajem reÄ", umalo poÄe da zamuckuje Bobi, a onda se prenu, pa reÄe: "Äta Äemo ako nam kraljica ne odobri?!"

"Ne smemo da gubimo vreme, mladi prijatelju. Sedam dana moÄ¾e mnogo da znaÄi. Zato ja kreÄem brodom u Novi svet. A ti probaj da izvedeÅi neko Äudo sa kraljicom. UspeÅi li, Äjalji pticu u Iglu, meni Äe trebati bar tri dana Äamcem do tamo, a krenuÄi u sedmog od naÅeg sutraÅnjeg rastanka. SaÄekaÄi u taj dan i poÄi brodom u Novi svet ako vesti od tebe ne bude bilo. Odbije li kraljica taj predlog, kao Äito mislim da Äe, kreni sa decom niz reku. A potom na neki brod za Novi svet. Tamo Äemo se naÄi", zavrÅji Vili.

Bobi je klimao glavom. Razumeo je i koliko su male Åjanse da uspe, no u pogledu mu se video da se nije bojao toga toliko, koliko dvomeseÄnog puta kroz More bez kraja bez da Turloka ima uz sebe. Pa opet, Vilijev blagi pogled, ma koliko bio upuÄen od strane jednog od najveÄih junaka koje je Pet kraljevstava ikada video, doneše odjednom neki Äudan mir na lice mladog sholara.

"Sve sam razumeo, gospodaru Vili. KrenuÄi emo Äamcima za sedam dana. Ako nam kraljica ne usliÅi molbe, naravno. A nadam se da hoÄe. Mora. Mislim, daÄu sve od sebe...", poÄe opet da brza Bobi, a Turlok se na tren zapita kako li baÅnjega odabraÅje od svih buduÄih Drvenih, a mnogo je mudrih sreо iz tog sholarskog reda.

NoÄje protekla mirno, ne i uz mnogo sna, no Vili nije bio od onih koji su morali mnogo da budu van jave da bi u zoru bio oran. Bez pozdrava, ne Ä¾eleÄi da budi decu, napusti odaje, a na vratima ga doÄeka Silvija, sa svojom straÅ¾om.

"Neka te nebesa Äuvaju, Vili", poruÄi mu, uz blagi naklon glave. Bila je smirena. Bar je delovala tako Turloku, iako su oboje znali kolika opasnost vreba. I njega koji odlazi, i one koji stoje na putu velike vojske Juga.

Uz tri zaveÅljaja, mahom sa hranom, uÅao je nedaleko od mesta rastanka u najmanji Äamac, snaÅnim rukama se potrudio da ga vesla oduguraju od obale, a onda klimanjem glavom pozdravio Ä¾enu koja je upravlja Vrelom.

"Izuzetna...", pomisli, zahvalan Silviji na svemu Äito je uÄinila. Ili bar probala da uÄini svojim planom.

Prvi dan je protekao mirno, mada Vili primeti da je reka poÄela sve viÅje da se Äjiri. Od poÄetnih penaestak stopa, sada je veÄa bila bar duplo veÄa, ne i nemirnija. PrenoÄio je na obali, posle lagane veÄere i Äjetnje koja je bila kraÄa nego Äito je to obiÄno Äino.

Ritam Sabedorije

Jutro je iskoristio da se protegne, poigra maĂ em kao kada se pripremao za turnire, gledajuĂ i s vremena na vreme prate li ga kakve oĂ i. Nikoga nije bilo uz reku tako rano, ali jeste kasnije tokom dana.

Neki od seljana Visokog, mahom devojke koje su poranile da bi oprale veĂ i, netremice su gledale kako snaĂ%ne miĂ ice momka kome kao da se sunce uplelo u kosu vode Ă amac sredinom toka. Osmehnuo bi im se, ali je znao da bi time samo dodatno razbudio njihove Ă eĂ%njive poglede, pa se samo nakloni, i nastavi da upravlja Ă amcem. Izlazak iz Visokog se bliĂ%io kraju, a granicu je predstavljao Visoki vodopad. Do njega, Vili je putovao mirnim, lepotom omaĂ ijanim prostranstvima koja su pripadala kraljevstvu u kome nije imao nikakav problem. Od Visokog vodopada poĂ injalo je kraljevstvo na koje je njegovo kretalo u rat. Obale.

Ā amac je skrenuo ka peĂ i anom delu koji je video sa desne strane. ViĂ e stotina stopa od vodopada zakoraĂ io je na tlo, uveliko donevĂ i odluku kako Ă e uĂ i na teritoriju onih koji Ă e ga uskoro neprijateljem zvati.

Veliki vodopad je bio prirodna lepota, ali i prirodna prepreka za sve koji bi rekonom poĂ%eleli da idu od Vrela sve do Igle. Vekovima je veĂ bilo jasno da je nemoguĂ e preĂ%iveti pad sa Ă amcem koji bi preĂ iao preko ivice. Upravo zato, useci koji su u tlu napravljeni i na levoj i na desnoj obali omoguĂ avali su putnicima da, koraĂ ajuĂ i po suvom, vuku po uzanom vodenom putu Ă amac sve do same ivice. Tu bi ih, bilo da idu jednom ili drugom stranom reke, saĂ ekala moguĂ nost da im, na Ă ekrk, ljudi Obala spuste na nosiljci Ă amac tik pokraj slapova vodopada. Putnici bi potom mirno nastavili svoju plovidbu do Igle. MeĂ utim, kako su dani postajali sve napetiji, ponovo su se uz radnike na Ă udnoj skeli pojavili i straĂ%ari Obala.

ObliĂ%nje patrole Visokog su uglavnom bile zaduĂ%ene za mirno, Ă esto i krajnje dosadno Ă ipartanje predelima pokraj samog Vodopada. Nisu mu se previĂ je pribliĂ%avale, jer se niko nikada i nije popeo uz vodopad, pa su obraĂ ale paĂ%nju na one koji bi iĂ li peĂ ke, ili na konjima. Njima je bilo javljeno da Ă e Vili proĂ i. StraĂ%arima Obala, naravno, ne.

"Samo da se domognem nekog novog Ă amca Ā;to pre", pomisli Turlok dok se, ostavivĂ i svoje prevozno sredstvo u jednom od useka, kroz Ā ipraĂ%je probijao traĂ%eĂ i put za silazak.

Gusto rastinje nije bilo previĂ je visoko, pa se Vili povio i bio tih koliko je moguĂ e ne bi li izbegao privlaĂ enje paĂ%nje straĂ%e Obala, koja je morala biti tu negde, blizu. I, to spuĂ tanje, dvestotinak stopa od Vodopada, delovalo je priliĂ no dobro. I priliĂ no brzo.

Na kraju nizbrdice trebalo je preĂ i desetak koraka na Ă istini pre Ā umarka koji je baĂ tu poĂ injao i potom pratio reku. Gospodar Bedema osmotri i levo i desno, vide da bar u tom predelu nema straĂ%ara Obala, te napravi nekoliko brzih koraka i, drĂ%eĂ i dva preostala zaveĂ%ljaja, doĂ e do prvog drveĂ a.

"Dobro, teĂ%i deo puta je za mnom. JoĂ taj Ă amac i... na konju sam", reĂ e sebi uz smeĂ ak Vili, a onda zaĂ u glas.

"Stoj! Ti, Ā%ute kose!"

OkrenuvĂ i se u desnu stranu, primeti dva visoka Ă oveka koji, sa isukanim maĂ evima, idu ka njemu. TreĂ i je naizgled ostajao iza njih, a zapravo je kretao polako uzbrdo, kako bi spreĂ io moguĂ nost bega nazad, u Visoko. Vili nije Ă%eleo sukob, a pokuĂ ao je to i da im odmah stavi do znanja.

"Prijatelji, samo se spuĂ tam. Nikakvo zlo ne donosim sa sobom, na proputovanju sam", reĂ e im.

Ritam Sabedorije

"Nismo mi nikakvi prijatelji", ređe najstariji ālan trojke, te skloni dugu kiku sa svog ramena, a onda viknu: "Odloči sve āto imaju i istupi napred".

Vili nije mnogo razmišljao. Svestan da bi poslužnost u toj situaciji dovela do zarobljavanja, a on za tako nečisto niti je imao vremena, niti volje, isuka svoj mađ i izgovori:

"Vili Turlok stoji pred vama, gospodar Bedema. Ili āete me pustiti da odem do gospodara Igle, jer vačnu poruku nosim, ili āu morati da mu za tri dana objavljajam začto je ostao bez tri nepromišljena strašnara".

"Ti Turlok?", pođe da mu se smeju, približavajući mu se sa isukanim mađevima, sve bližje. "Ako si ti Turlok, ja sam Daladur", ređe dugokosi momak koji mu je prilazio sa leve strane.

Vili snačnom mišicom podiže mađe ispred lica, a onda odruži ruku u stranu. Levu ispruži ispred sebe i blago savi kolena, okređujući se polako u mestu, kako bi motrio i na tređeg ālana strašnega.

Oklevanja nije bilo ni sa druge strane. Dva mađa se ustremiže posle ređe i "Sam si ovo tražio, stranče!", a Vili ih dođeka više nego spreman.

Prvi je odbio odozdo, a okretom se pobrinu da njegov lakat leve ruke pronađe nos drugog napadača. Problem je samo prestavljaljačinjenica āto nipočto nije čeleo da ubije blokoga od njih, jer je i dalje verovao u savezničtvo sa Obalamom, ali je to bilo jako težko objasniti trojci koja uopšte nije marila za njegove ređe.

Borba nije dugo trajala. Previže je ova strašna bila troma za njegove pokrete, pa je u tili āas razoružao dvojicu. I tređeg bi, da se usuđivao da priđe bližje, videvajući sa kakvom lakoćom mu je savladao kolege.

"Rekoh vam, u miru dolazim. Ne čelim vam nikakvo zlo", izgovori Turlok, a onda zađu u korak iza sebe i hitro se izvi u stranu, okređujući glavu. Mađ mu prolete ispred nosa, umalo dođe do lista noge koja je ostala u mestu. Āetvrtom strašnaru, kog do tada nije ni primetio, pridruži se odjednom i onaj koji je oklevao. Kada su se dvojica oborenih pridigla, shvatilo je da ājale više nema. Ni najmanje.

Boriti se samo izbegavanjem udaraca postalo je sve težje i težje. Razoružati ih, bez povreda, gotovo nemoguće. Vreme za razmišljanje nestajalo je brže nego što je to čeleo. A onda je odjednom osetio kako mu vrh jednog mađa a brzinom munje para kočiju prednje strane ramena. Refleksno je, bez gledanja, svoju očnicu izbacio u stranu. Osetio je kako prolazi kroz meso. Mekano. Utroba. Povlačenje ruke, okret zgloba, pa pokret mađa a unazad, iznedri sličan vrisak. I slični prolazak kroz stomak. Dvojica su pala u trenu. Dvojica zastala.

"Ako svi sada spustimo oružje, mrtvih više biti neće", ređe zadihanim protivnicima. Kretali su se oko njega, ali više ne tako sigurni u svoje mogućnosti. Ne naspram āoveka āiji su mišići bili dvostruko veći nego njihovi.

"Sada!", viknu iznenadno jedan od njih, i obojica pođe eže da trđe. U različitim pravcima, āto dalje od Turloka.

Vili se zbuni tim manevrom. Ali, ubrzo ga je i razumeo. Ishod borbe se nazirao, a spasavanje bar jednog čivota bolje je od nijednog. Naravno, nije mu padalo na pamet da krene da ih juri. To āto āe se o ovome saznati, pre ili kasnije, bio mu je manji problem. Vačniji je bio da āto pre stigne do Igle. "Samo da āto pre vidim Manta", pomisli, pa pođe hitro uz obalu koja se pružala, tražeći i bilo kakav ā amac.

Ritam Sabedorije

Nođ je dođekao na nogama. Nekoliko prepeđađenih liga, sakrivanje od jedne patrole Obala u kojoj, sređom, nije bilo nikakvih znakova da znaju što je bilo pod vodopadom, bili su sve na što je naiđao. Sve dok nije ugledao kuđerak pokraj reke i dvoje dece pokraj ogradice.

Taman kada je htio da im priđe, zađ u glas Å¾ene koja ih je, sa vrata, pozvala da uđe. U im maliđani posluđađe, majka podiÅ¾e pogled i vide kako se nedaleko od kuđe podiÅ¾e iz Å¾abuna snađeno muđko telo.

Zatvorila je vrata za njima i hrabro pitala:

"Ko si ti? Å ta Å¾eliđ?"

On je podigao ruku, pa se naklonio.

"U miru dolazim. Zapravo, prolazim. Trađim Å amac, bilo kakav. U Iglu sam krenuo. Ne Å¾elim nikakvo zlo".

Glas mu je bio neobično miran. Mođda zbog lepote Å¾ene koju je spazio, a Å ija je duga, puđena kosa, prekrivala bođe ivice obraza, grudi, i iđla skoro do struka.

"Ne znam ko si, stranđe, ali jedini Å amac u blizini je moj. A njega ne mogu da se odrekнем", ređe i, slegnuvđi ramenima, uze sekuru sa obliđnjeg panja.

On izvadi svoj mađe, na što Å¾ena ustkunu, a onda se tek potpuno zbuni kada je mađe polođio pred svoje noge.

"U miru dolazim. Zaista mi treba samo Å amac. I to hitno. Da li je ovo dovoljno za njega?", ređe Turlok i, zavukavđi ruku u vređicu, izvadi dva zlatnika te pruđi ka Å¾eni.

Ona priđe polako, pa kada ugleda toliko, pogleda ga pravo u ođe.

"Moj Å amac je star, ne vredi toliko".

"Meni vredi. Uzmi. Mođeđi da nabaviđi novi za ovaj novac. A i da ti preostane", ređe i uze njen dlan, te spusti novđe iđe.

Naklonio joj se jođ jednom i, shvativđi da je kupovina obavljena, pođe da Å amac gura od obale, dublje u vodu.

"Kako se zoveđi, stranđe?", upita ga njen glas, odpozadi.

"Vili. Vili Turlok", ređe, te sede na drvenu dasku, te ne bađ velikim veslom i definitivno odgurnu plovilo ka sredini reke. Pogleda je, onako zbumjenu, na tren i zadivljenu.

"Hvala ti", ređe, ne pitajuđe za ime. "Å uvaj decu. Teđka vremena dolaze".

Posle nekoliko zaveslaja viđe nije mislio na te maliđane. Veđ na Å ona, mladog vođe u deđe je druđine koji se na Å udan nađin primirio u Vrelu. I na Kenija, iz Tihe kule. Sirođe koje bi znalo sve o Å amcu u kome je bio. I o brodu na koji je krenuo. I Tima se seti, svog Juđnjaka, koji bi mu verovatno i tada savetovao da ipak ide konjem, kako to i dolikuje svim maliđanima odraslim u Å½drepđevom vrisku. Seti se nestajnog Kolbijja, ali i Amarili, ne samo zbog toga što ga je pomalo pekla rana na prednjoj strani

ramena. I Tanai.

BaÅ¡ kada je poÅ“eo da razmiÅ¡lja o Å“ udesnim oÅ“ima kakve nikada ranije do susreta sa njom nije video, nekoliko upaljenih baklji na desnoj obali skrenu mu paÅ¾nju. Nisu bile blizu, ali je jasno mogao da vidi da su u pitanju ljudi u pokretu. Na konjima.

Kako je mrak veÅ“ nadvio reku, a mesec zaÅ¡ao za oblake, legao je u Å“ amac i pustio da voda radi svoj posao. NaÅ“uo je glasove, ne i razumeo o Å“emu priÅ“aju. Å“uo je i konje, koji se udaljÅ“e brzo.

"OdoÅ“je ka vodopadu", shvati po brzini kojom su konji nestali. Tek kada je tiÅ“ina ponovo zavladala, pridiÅ¾e se. Nedugo zatim priÅ“e levoj obali, priveza Å“amac i, udaljivÅ“i se malo od njega, prileÅ¾e pokraj jednog od brojnih drveÅ“a. San mu dugo nije dolazio u goste.

Jutro je bilo priliÅ“no sunÅ“ano. Da nije bilo Å¾ablje kreketa, verovatno bi od umora odspavao i duÅ¾e. Vremena za gubljenje, meÅ“utim, nije bilo. Kratkotrajno pregledanje zaveÅ¾ljaja sa hranom, nekoliko zalogaja i nova porcija veslanja. A ono je potrajalo.

Mesta pokraj kojih je prolazio delovala su miroljubivo. Deca, a i poneka devojka, bi mu se osmehivala, odrasli bi ga Å“utke gledali, pomalo zaÅ“uÅ“eni zaÅ“to ne zastane kao Å“to to Å“ini veÅ“ina koji plove. Umor bi savladao mnoge posle celodnevnih pokreta, a njega je muÅ“ila samo malo veÅ“a ogrebotina na ramenu. SreÅ“a, pa je privijanje travki koje mu je spremio Bobi poÅ“elo da daje rezultate.

Pred ponoÅ“je, uz samo jedno polusatno odmaranje u mirnom delu obale, stigao do svog cilja. Kapije Igle bivale su sve veÅ“e kako im se pribliÅ¾avao.

"Mnogo godina proÅ“e od kada sam ih prvi put video. I poslednji", reÅ“e u sebi Vili, a onda zavesla malo brÅ¾e, iako umoran.

"Stani momÅ“e", uskoro mu misli prekide odbor za doÅ“ek na reci. Pred njim se ukaza dvadesetak vojnika, u Å“etiri veÅ“a Å“amca. Neki od njih su imali vojne mreÅ¾e Obala, koje su iz spretnih ruku baÅ“ene mogle da za tili Å“as onesposobe protivnika. Neki su imali lukove i strele, istina joÅ“i uvek o ramenu okaÅ“ene. Neki su bili oslonjeni na kopla, dok su drugi drÅ¾ali baklje.

"U miru dolazim. Vili Turlok, gospodar Bedema vam govori. Imam poruku za Manta Salasa, vaÅ“eg gospodara", zagrme glas po povrÅ“ini vode.

Isprva zateÅ“eni, reÅ“ni straÅ¾ari nisu odgovarali. Tek kada su se skroz pribliÅ¾ili, jedan od starijih, bez dlaÅ“ice na svojoj glavi, progovori.

"Gospodaru Vili. Dobro doÅ“li. Uldar vam nudi pratnju do naÅ“eg gospodara... naravno, ako ste bili zadovoljni njegovom pratnjom pod zidinama Pogrora".

Vili prepozna starog znanca. ZavrÅ“ni juriÅ“i u Velikom ratu niko od preÅ¾ivelih neÅ“e zaboraviti dok je Å¾iv. Uldar je bio neÅ“ito nalik Nilovoj desnoj ruci. Vrsan borac na moru, joÅ“i bolji motivator na kopnu. Iako isprva niskog ranga, Å“uo je da je zbog zasluga u osvajanju RÄ“e uspeo da napreduje. Ne i da je kapetan reÅ“ne straÅ¾e.

"Uldare! Ma, da li je moguÅ“e da si to ti!", nasmeja se Vili, te se sa svog Å“amacu, uz pruÅ¾enu ruku starog prijatelja, pope na veÅ“i.

Ritam Sabedorije

"Mislio sam da Če me Čela odati, ali mesečine kao za inat nema, pa sam morao da se predstavljam glasom", nasmeja se i Čovek koji je bio bliži Četrdesetom nego tridesetom letu.

Turloka ovakav odbor za doček obradova. Nije bio siguran Čita može da očekuje u praskozorje rata, koliko Če uopšte tih dana biti razumevanja za dolazak junaka Juga u Obale. Na reci je sve pročulo odlično, trebalo je to sad izvesti i sa Mantom.

"Prijatelj je bio sa mojim ocem. Razumeće. Valjda", ponada se Vili, pa sede i prepusti se tihoj noći plovidbi pokraj gradskih bedema.

Igra je bila drugi najveći grad Kraljevstva obala, po zidinama svakako, ali ne i po luci. Od kada je otkriven Novi svet, grad u kome je pre stotinu godina pronađen način da se uz pomoć namagnetsane igle prepoznaju strane sveta, naglo je počeo da se razvija. Naročito se to odnosilo na pristanište, jer se broj dolazeći ih i odlazeći brodova upetostručio zahvaljujući velikom otkriću. Put ka Novom svetu moguće je bio sa bilo koje tačke Obala, ali je baš iz Igle bio najpovoljniji, zbog opasnih morskih struja koje su sprečavale kretanje najkraćim putem, pravolinjskim koji je sa jugozapada Starog vodio do severoistoka Novog sveta. Iz Igle se, nekako, najbrže stizalo. Zato se toliko i razvila za ovih pet godina.

Vili je razgledao južne zidine grada. Visina im je bila impresivna, skoro kao da je gledao jedan od krakova Morske zvezde, ali je noć bila previše mračna da bi mogao da vidi i čuvene odbrambene otvore po kojima su ti bedemi bili nadaleko uveni.

"Kada Če u moći da vidim gospodara Salasa, Uldare?", upita Vili starog poznanika iz Velikog rata, nadajući se da Če odgovor sadržati Čisto ranije jutarnje sate, može da veče posle doručka.

"Sada", reče kratko komandant reče straže, pa dobaci nečisto svojim vojnicima, vezano za pristajanje uz obalu.

"Sada?!", upita se, obradovan i zbumjen, Vili previše glasno, što je Čelavi komandir vrlo jasno čuo.

"Da, sada. Takva su nam naređenja, ukoliko dolazi bilo ko ko bi se visokim gostom mogao nazvati, onda nema odlaganja prijema. A ti, koliko vidim, još se nisi pogrbio, niti si bez grada ostao", reče uz osmeh Uldar, pa viknu na svoje ljude. "Tamo, eno onde!".

Veliki Čelam pristao je prilično nečeno, upravljen bašto gde treba pred poslednje zaveslaje. Vili iskorakao i drugi, odmah iza jednog vojnika Obala, a pridruži mu se i komandir straže.

"Uči Če mo na bočnu kapiju, bliže Če nam odande biti", reče Uldar, pa to i učini.

Bočna kapija bila je veća od mnogih glavnih koje su imali gradovi Pet kraljevstava, a bila je veća i od one u Turlokovom Bedemu. Pa opet, na njoj su i dalje bili vidljivi tragovi Velikog rata, naročito u zidinama pokraj ogromnog ulaza sa juga.

Iako je noć uveliko nadvila krajnji zapad Starog kontinenta, brojne upaljene baklje od ulica su stvorile više nego svetle staze, sasvim dovoljne za ljetnju i razgledanje fasada. I ne samo njih.

Vili osmotri Uldara. Stari očiljak, Čijem je nastanku bio svedok, i dalje je dominirao levom stranom njegovog lica, od uveta do usne. Minuta učinka je maltene bila veličine alke koja se gačala na večerama u Vrelu, a snažna mišica koju je osloonio na ruku mača a oslikavala je njegovu davnačinju vrlinu, konstantnu spremnost za akciju.

Ritam Sabedorije

"Gospodara Äemo odmah obavestiti. JaviÄe ti neko od vojnika gde da poÄeÅj", reÄe Turloku kada ga je doveo pred unutraÅjnu kapiju. Iza nje se ukaza skladni zamak u kome je Salas Ä%iveo sa svojom suprugom, poreklom sa Juga, i dvoje dece.

"SaÄekaÄu", odgovori Vili, pa se pozdravi sa Uldarom, spustivÅji mu desnu ruku na levo rame, kako su to Äinili i za vreme rata koji je izmenio istoriju Starog sveta.

Nije proÅlo dugo, a jedan mladi momak sa bakljom u ruci i kopljem u drugoj doÄe u dvoriÅte.

"Gospodaru TurloÄe, poÄite za mnom", reÄe i nakloni mu se, a onda se okrenu i poÄe da se vraÄa a odakle je doÅao.

Vili ga je pratio, primetivÅji da vojnik ide baÅj brzo, kao da mu je nareÄenje i bilo da hitno dovede gosta. Po licu Manta Salasa bilo mu je jasno i zaÅto.

"Vili!", reÄe krupni gospodar Igle, koji raÅjiri ruke, a uz veliki osmeh prigrli jednog od junaka Velikog rata. Turlok nije bio krhke graÄe, baÅj naprotiv, ali ni Salas nije bio zanemarljive veliÄine. Ne samo zbog stomaka.

Gospodar Bedema oseti na leÄima stisak gospodara Igle, koji iako tek u 42. godini, po bradi i izboranom, a od vina rumenom licu mnogima bi mogao da deluje starije. Takav susret baÅj obradova Vilija.

"Dugo se nismo videli. Pomislio sam da bi ovaj susret mogao da bude drugaÄiji zbog...", zapoÄe Turlok, ali ga Mant prekide.

"SvaÅjta bi moglo da se desi, prijatelju. SvaÅjta. Ali, Äim si ti meni doÅao sam, znao sam da nisi doÅao da zapoÄeÅj rat. Valjda nisi?", uozbilji se na tren Salas.

"Nisam, Mante. Nisam. DoÅao sam da ga spreÄim, ako je to uopÅjte moguÄe", reÄe Vili, te sa svojim domaÄinom, a u pravnji nekoliko straÅ%ara, poÄe u prvu odaju sa desne strane. Trpezariju, omiljeno Salasovo mesto u njegovom dvoru.

Razgovor je vrlo brzo sa veselih tonova preÅao u one ozbiljnije. Viliju se, meÄutim, sve Åjto je isprva Äuo od Manta sklonilo u stranu kada je gospodar Igle izgovorio reÄenicu:

"NeÄeÅj moÄi odavde u Novi svet, Vili. NaÅj kralj je zabranio odlaske brodova tamo, dok se ne vidi Åjta Äe biti sa Jugom".

ZateÄen tom informacijom, Turlok pokuÅja da upita za detalje, ali Mant sam nastavi:

"Hteo sam i ja da poÅjaljem Ä%enu i decu tamo, u sluÄaju da rat stvarno poÄne. Ali, Danea ostaje ovde, i Simon i Lia. Kraljeva naredba vaÅ%i za sve, pa i za gospodare gradova. Svaki brod nam je vaÅ%an, kaÅ%e i... ma koliko mi bilo teÅko da to prihvatom, u pravu je. Ukoliko Zant zaista kreće sa svom silom...", reÄe Mant, ali ga Vili prekinu.

"Ne razumem. Pa, nije li Arilionu bitno da sazna istinu i tako dokaÅ%e da nema niÅjta sa nestankom ekspedicije?!"

"Vili... Mlad si, emocije te vode brÅ%e od razuma. Da danas krećeÅj tamo i odmah po stupanju na obalu saznaÅj Istinu, ma Äak i da na obali sretneÅj sreÄnu, Ä%ivu i zdravu Äitavu ekspediciju, Äak i da se ne iskrcaÅj, veÄe da se odmah vratiÅj - proÄi Äe pet meseci. A za pet meseci moÅ%da neÄe biti

Ritam Sabedorije

jednog od nađa dva kraljevstva. Mislim da ti je jasno zašto je odluka takva kakva jeste", reče Mant, a onda pogleda ka velikom vodenom časovniku po kojima su Obale bile poznate.

Baći kada je pogledao, figura dečaka sa uperenim prstom spustila se na svom čitatu i pokazala kraj tog dana, da bi, vodom vođeni krug u srednjem mehanizmu, izdigao figuru na vrh.

"Pođe inje novi dan. Ponođe je, Vili. Razgovaračemo ujutru o detaljima. Taman da mi decu upoznaće", reče Mant Salas.

Viliju nije bilo do razgovora sa decom. Čak mu u tim trenucima ni deca koju je ostavio u Vrelu nisu bila u glavi. Jedino o čemu je razmišljao bilo je - gde naći i brod za Novi svet?

"Ako Obale ne dozvoljavaju da se isplovi, trebaće mi neki Istočnjaci. Ali, sa njima Jug već dugo nije u dobrom odnosima. A i odakle bi krenuli, ako su luke blokirane...", razmišljao je Vili dok ga je jedan stražar vodio ka odaji koja mu je dodeljena. "Ili, da se vratim, pa iz Radeće da se krene okolo. Ne, ne, to bi potrajalo mesecima".

Misli mu nisu davale mira. Čak ni kada se zora približila.

"Gospodaru Turloče, nađi gospodar vas čeka", reče mladi sluga dvora Igle tek što su jutarnji zraci obasjali sobu kroz vratirom otvoreni prozor. Vili je uveliko bio budan, jer san nije hteo da se druži sa njim te noći.

Izlazak iz sobe pomalo ga je iznenadio. Ispred su bila dvojica stražara, koji su u rukama, a ne za pojasmom, nosili mačeve. Vili je tek nameštao svoj za pojasmom, pogledao potom njihova ozbiljna lica a onda čuo:

"Gospodar vas poziva u dvorište. Sa doručkom če se malo sačekati, dok njegova porodica ne ustane", reče jedan od krupnih momaka.

Turlok se, pomalo dremljiv, složi sa tim, ali mu je i dalje bilo čudno što se stražari stajeta po dvoru sa isukanim oružjem. Ni u ratno doba mnogi to nisu činili u Pet kraljevstava.

"Vodite me", reče i tako mudro sprovede u delo svoju zamisao da, ipak, koraće a iza njih.

U dvorištu je, međutim, sve bilo mirno. Mant ga je čekao, četajući sa rukama na leđima, mada je delovao nervoznije nego sinoč.

"Nešto te muči?", upita Vili kada stražari zastopajuće na poslednjem stepeniku, a on se pridruži svom domaćinu na kaldrmi.

"Ne... I da. Ta tvoja ideja, o Novom svetu. Misliš da je to jedini način?"

"Mislim", odgovori Vili bez mnogo razmišljanja, zadovoljan što se crv sumnje uvukao u Salasa. "Samo pristani da mi daću brod. Samo pristani", pomisli u sebi Turlok.

"I, ti si speman da sve uradiš samo da se domogneš Novog sveta?"

"Ne razumem pitanje, Mante. Da, želim da stignem tamo..."

"Čak i po cenu da mi ubijаш ljude?", podiže i glas i pogled Mant Salas, zastavući na sred pločnika.

"Mante..."

"Sve sam saznao, Vili. Ubio si ih dvojicu, kao pse. Na spavanju! Je l' tako sada radite vi sa Juga? Koljete nas kao piliÄ e, a?", nastavi besnim tonom Salas, a sa svih strana na obod dvoriÅ;ta izaÄ e vojska Obala. Nekoliko desetina isukanih maÄ eva Ä ekalo je nareÄ enje svog gospodara.

"Mante, nikoga nisam ubio na spavanju, oca mi moga, sa kojim si toliko godina proveo u miru i prijateljstvu. Napali su me, nisu verovali da sam Turlok..."

"TiÅ;ina! Rat poÄ inje, valjda Ä u viÅ;je verovati svom straÅ¾aru koji je ostao bez brata nego nekome sa Juga koji bi da nas pokori!", zagrme Salas, pa viknu "StraÅ¾a!", Å;to bi dovoljno da sa svih strana, korak po korak, vojnici krenu ka Viliju.

I, baÅ;j u tom trenutku, svi su zastali. I uhvatili se za uÅ;j. ZastraujuÄ i krik zapara vazduh, a onda se on umnoÅ¾i. Odbijanje zvuka o mali bedem, o stepenice, ploÄ nik, uÄ inilo je da niko ne zna ni odakle dolazi, ni koliko izvora tih krikova postoji. Sve je postalo jasno tren kasnije.

Vili oseti blagi udar vetra po kosi. I sam uvukavÅ;j glavu meÄ u ramena, zaÄ epivÅ;j uÅ;j koliko je to bilo moguÄ e, pogleda pokraj sebe i ostade u Å;joku. Ogromna ptica, kakvu nikada nije video, krilom ga je umalo dotakla kada sletela. KandÅ¾e su joj dodirnule kamen bar 15 stopa dalje, ali je raspon crnih krila bio zastraÅ¾ujuÄ i koliko i krik prilikom sletanja.

"Teratorn!", izgovori Vili.

Turlok pogleda njegov straÅ¾an kljun, oÄ i u kojima kao da je bilo neukrotive gladi, a potom na vratu - devojku u svoj odori Visokog, koja je drÅ¾ala Ä udno, veliko uzde. Iza nje je sedeo Bobi, nasmejan, pa troje maliÅ;jana iza njega.

"Vili, brzo!", viknuo je mladi sholar, dok se i druga ogromna ptica spuÅ;jtala u dvoriÅ;jte.

Gospodar Bedema se zatrÄ a, prihvati ispruÅ¾ene ruke Bobija i snaÅ¾ne devojke koja mu, Ä im se smestio iza nje, reÄ e:

"Mislila sam da Ä u slavnog Turloka upoznati na drugaÄ iji naÄ in, a ne dok beÅ¾i. Avisa Vindain, Vili... drago mi je"

"KraljiÄ ina Ä erka?", izgovori Turlok, setivÅ;j se stare priÄ e da je baÅ;j. Avisa insistirala na radu na dresuri teratorna, mada nikada nije poverovao da je tako neÅ;jto moguÄ e.

"Aiiii-jooooo!", vrissnu Ä erka kraljice Visokog, a tertorn pod njima polete u vis, brzinom koja je i Vilija zbunila. U poslednji Ä as, dok su joÅ;j bili nad dvoriÅ;jtem, pogleda zbunjenog Manta i viknu:

"Tvoji su me napali! Veruj mi".

Vetar mu je mrsio kosu, a on je bio zagledan u jednu vrlo sliÄ nu pred sobom. Avisa je Ä utke obavljava posao jahaÄ a najÄ udnjeg biÄ a ikada viÄ enog u Pet kraljevstava, pa se Vili okrenu i iza Bobija vide nasmejane Ä ona, Kenija i Tima.

Pogled u stranu mu privuÄ e ogroman par crnih krila.

"Vidi, Vili! Lodana, Ä erka Silvije Kasiopi jaÅ;je drugog!", reÄ e Bobi, a Turlok osmotri i petorku iza nje.

Ritam Sabedorije

Kodesu je odmah prepoznao. Jedna od najodanijih kraljičinskih ratnica, Å¾ena koja je vodila Strele, bila je pribijena uz Lodanu. Iza nje je bio Kolbi, pa mala Amarili i devojka nestvarnog osmeha, Tanai. Naklonila mu se, trepnuvÅ¾i na naÄ in na koji se i na zemlji ostaje bez daha, kamoli meÄ u oblacima. Ali, iza nje je bila joÅ¾i jedna osoba.

"Bobi, ko je ona crna devojka na kraju?"

"Vea. O, Vili, kako je ona Ä udesna! Bez nje niÅ¾ta ne bismo uradili kod kraljice!", reÄ e Bobi, a onda se pridrÅ¾a za Turloka, jer je poÄ elo blago skretanje na jugozapad, pravo ka Novom svetu.

Chapter 17: Isak

Isak

Brol je poslednji uđao u sopstvenu odaju. Bio je neuobičajeno nervozan, video je Isak to po njegovom držanju ruku iza leđa, pogledu u pod i prilično brzim koracima. Na tren bi osmotrio dvojicu zarobljenika koji su stajali na različitim stranama velikog stola, svaki sa po dva krupna stražara iza sebe. Sledile su momenta bi pogledao kroz prozor, a onda ponovo u pod. I tako, sve dok nije obiđao skoro čitav krug, pa se konačno skrasio. Tek kada je naslonio leđa na naslon svoje velike stolice, progovori.

"Sedite. Ne pada mi na pamet da vas gledam odozdo".

Upravnik grada-tvrđave umskog kraljevstva nije obraćao previše pažnje na očiglednu razliku između dvojice zatvorenika. To je to je sa Isakom vojevao u Velikom ratu, i to protiv Vrola Pagrora koji je sin Hurga, takođe u okovima, bio u istoj odaji, u njegovim očima nije odavalo razliku u koliko prezira.

"Da ujem. Ko je?"

Isak pogleda Hurga, koji je podjednako bio zbumen pitanjem. Obojica odmah utakle.

"Nemojte da bilo koje pitanje moram da ponovim posle ovog. Da ujem. Ko je?"

Daladur se zamisli na tren. U svojoj glavi prošao je još jednom kroz celu bitku sa divljim zverima, a tek kada dođe do samog kraja, seti se vojnika koji im je pričao sa krvavim vratom u ruci.

"Gilrik", izgovori odjednom Isak.

Hurg ga pogleda učinkovito, skrivajući to već u sledećem momentu. Klimnuo je glavom, iako ga Brol Vantik nije ni pogledao.

"Gilrik? Onaj iskasapljeni?"

"Da, on je", reče Isak.

"Od kad ste znali da je skakač?", nastavi da pita upravnik Sablasti.

Isak je razmišljao. Ne predugo, jer je tako izmišljenu priču bilo lako voditi. Bar dok se Gilrik ne oporavi i Brol shvati prevaru.

"Mislim da ostalima nije htelo da rado to otkriva. Bar ne ovde, dok je zatočen. Rekao je meni, ne znam da li i drugima", reče Daladur.

Brol ga je osmatrao. Frknuo je sebi u bradu, a onda se okrenuo Hurgu.

"Sad je ešta ti da mi kažeš da niješta nisi znao, je li tako? More, kada vas...", započe Vantik, ali ga sin ubijenog kralja Rade prekide.

"Ne. Znao sam. Sve vreme. Mesecima. Možda i duže".

Tižina prekide razgovor. A onda se Vantik razbesne.

Ritam Sabedorije

"Za ovo bi mogao da...", započeo je Brol, ali zastade kada se Hurg glasno nasmeja.

"Å ta? Da budem osuđen? Mogu misliti", reče prkosno jedan od tri princa Rade, smejući se Vantiku u lice.

Crvenilom se oboji lice upravnika Sablasti, a to nije bilo dovoljno da zaustavi Hurgov grohot i nove reči:

"Da vam otkrijem, pa da ga sklonite od mene. Ne. Nije mi palo na pamet. Å teta Å;to je umreti bašti ovog dana, a da vam ničemu nije poslušao", nastavi da se cereka Hurg.

Brol udari Å;akom o sto i zagrme.

"Kunem ti se Å umama, zapamtićeši ti bašti ovaj dan! Strašna!", viknu upravnik Sablasti. "Vodite mi ga se očiju. I Å;ibajte ga. I to napolju. Tek uveče ga uvedite u samicu. Tamo će Å;iveti. Dokle god da je Å;iv."

Hurgov osmeh nestade sa lica. Ali, i dalje je imao onaj Å udni mir koji ga je krasio od kada ga je Isak prvi put video u okovima.

Kada su ga izveli, Brol mahnu glavom levo, desno, pa sede i obrati se Daladuru.

"I... Niste mislili to nikada da prijavite?"

"Nisam ni razmišljao o tome. A Å;ta i da jesmo?", počne da igra Isak ovu igru, praveći se da je ranjeni Gilrik zaista skakaće.

"Ne bi bio iskasapljen sada, već bi poslušao mnogo bolje", reče Brol Vantik, tad uveliko daleko mirnijeg lica, sa kog je crvenilo besa brzo nestalo, bašti kao Å;to se brzo i pojavilo.

"Poslušao?", upita Daladur.

"Da, Isače. Poslušao. Mogao bi da pticama osmatra. Da nam kaže gde su zveri, kada se približavaju. Ne bi nam ovoliko ljudi ginilo kao Å;to gine".

"A ti si, vidim, vrlo brižljiv prema zatvorenicima", gledajući u sto reče Isak, više u svoju bradu nego naglas, ali ipak dovoljno jako da ga Brol Å uje.

"Slušaj, Daladure. Mogao bih zbog tog stava da te vratim u ona Å etiri zida, pa da i ti ostatak svog Å;ivota provedeš u samici, danju u snegu."

"Ali...?", nasmeja se neprimetno Isak kroz nos.

"Ali...", počne Brol, pa zastade.

Daladur ga je posmatrao. U njegovom starom prijatelju lomile su se dve ličnosti. Ona koju je poznavao, koja ga je volela, i ona koja je toliko odana kralju da bi zbog njega mogao i prijateljima da presudi.

"Mogu li ja da kažeem nešto pre nego Å;to doneseš takvu odluku?", prekide Isak tišinu.

Tišina mu odgovori da može.

Ritam Sabedorije

"Brole... Dani koji su pred nama ponovo će biti krvavi. Ako kralj kreće u pohod na dve strane, a jedna je Rāa, onda će mu Hurg biti podjednako važan kao i pobede na bojnom polju. Ne muć i ga, može biti kralju od koristi. A i Brol koga znam nikada nije mučio zatvorene. Pitam se, još jednom, živ li je taj Brol, ili predamnom sedi neki drugi Vantik?", reče Isak.

Upravnik Sablasti se zagleda u sagovornikove oči. Daladur je probao da pročita bilo šta u njima, ali nije uspevao. U njima je video samo znatiželju, prisečanje i premičljanje.

Brol odjednom ustade i okrenu se ka prozoru. Potom kroz okno viknu stražari, koja je izgleda baš tada zakoračila u dvorište, vodeći Hurga.

"Vodite ga pravo u samicu. Čitanje se odlaže".

Isak nije čuo "Razumem!", jer se ono na Severu podrazumevalo kada god bi nadređeni nešto naredio. Ali je čuo nešto što ga je iznenadilo.

"Slušaj me... stari prijatelju. Ne znam koje Zlo se uselilo u tebe pa si se okrenuo protiv kralja. Ali, u tvojim rečima još uvek vidim da postoji ona ljudina uz koju sam vojevao. Ne daj joj da Zlo zavlada tobom. Sad poči, ali nemoj nikada više da ti se desi da posumnjaš da sam se izmenio, inače ti se moja promena uopšte neće svideti", izgovori Brol, te pozva stražare da odvedu Isaka.

"Stari prijatelju", ponavlja je u sebi Daladur reči koje je čuo. Bilo mu je drago što Brolu onaj čamar iz prve jutarnje četvrtine ulicama Sablasti ipak nije bio drag. Razumeo je starog lisca, kralj mu je bio sve što je imao u životu, a glasine o izdaji mora da su bile snažne i strašne čim je na njega podigao čaku. Nije mu zamerala. Ali mu je bilo krivo. Sve dok ponovo nije čuo da ga je Vantik prijateljem nazvao.

Ulazak u baraku vratio mu je nešto sumorniji izraz lica.

Tadž i Fengor su čekali gledali u pod. Korgor je ležao na svom krevetu, umoran od bitke sa zverima. Mladi sholari su, ipak, privlačili više pažnje od grmalja.

"Četa se desilo?", upita ih Isak.

"Gilrik...", reče Tadž.

"Četa sa njim?"

"Umro je", dodade Fengor, na čijem licu Daladur prvi put od kada je upoznao tog čudnog dečaka iz reda Vatrenih primeti snažnu emociju.

"Neka mu se nebesa smiluju", izgovori Isak, a u sebi pomisli "Dobro je", svestan da bi otkrivanje istine o tome ko je zapravo skakač moglo da doneše mnogo više nevolja nego ovakav ishod, koji je zbog rana i krvarenja bio i predvidljiv.

"Neka mu se smiluju", dodade Korgor, pa ustade iz kreveta i pogleda Isaka.

"Četa se desilo kod Vantika?", upita ogromni čovek.

"Hteo je da od nas sazna kako se borba odvijala, kako su stradali oni što su stradali..."

"Od 'nas', kažeš. A gde je Hurg?", nastavi sa pitanjima grmalj.

Ritam Sabedorije

"Ä udno da se ti toliko interesujeÅ; za njega", pomisli Isak, ali izgovori samo: "U samici Ä e biti ubuduÄ e. Pomislio je da sa Brodom moÅ¾e da se Ä;jegaÄ i".

"Proklet da je Pogr", zareÅ¾a Korgor besnog lica, a Isak upravo u toj grimasi primeti da mu princ RÄ e nije bio drag.

"Na trenutak mi se uÄ inilo da si se zabrinuo za njega", nasmeja se Daladur.

"Za njega me briga koliko i za lanjski sneg", odgovori Korgor.

"Pa, ovde je lanjski sneg i dalje do kolena", nasmeja se Fengor, za njim i TadÅ¾, a Isaku nekako bi drago Ä;to se Ä udni momak polako ali sigurno otvarao prema drugima.

Otvorila su se, meÄ utim, i vrata. U baraku uÄ e najpre mladi straÅ¾ar sa kopljem, pa zatim Ä elavi Ä ovek od Ä etrdesetak leta, sa Ä ijeg je temena visio dugi, crni perÄ in. Iza njegovih okova pojaviÅ;e se joÅ; dvojica straÅ¾ara.

"Ovo je Samul. Od danas je ovo i njegova baraka", reÄ e prvi straÅ¾ar, te pokaza novom zatvoreniku Gilrikovu slamenu postelju i potom izaÄ e sa ostalim vojnicima.

Svi su gledali u IstoÄ njaka koji im je doveden. A IstoÄ njake na Severu nisu gledali radosnim oÄ ima. Ne posle strane koju su odabrali u Velikom ratu.

"ZaÅ;jto si u Sablasti?", upita odmah Fengor, na malo iznenaÄ enje ostalih starosedelaca te barake.

"Zbog kraÄ e", odgovori novajlja.

"Zbog kraÄ e se ne zavrÅ;ava u Sablasti", dopuni pitanje TadÅ¾, a Isaku se osmehnu brk kada vide mlade sholare kako nastupaju.

"Da. Osim ako nije kraÄ a na dvoru", reÄ e doÅ;ljak sa Istoka, pa sede ne svoj krevet.

Imao je minÄ uÅ;ju u levom uvetu, a celo desno rame prekrivala je tetovaÅ¾a, koju svi spaziÅ;e kada je skidao gornji sloj odeÄ e, a on povuÄ e i donji u stranu.

"I... Ko ste vas Ä etvorica?", upita ih Samul.

Iako odgovora isprva nije bilo, Isak ustade nedugo zatim i reÄ e:

"Isak Daladur. Gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e. Ovo je Korgor. Levo je Fengor, pored tebe TadÅ¾".

"Korgor, Fengor... Meni su mnoga vaÅ;jia imena sliÄ na. Kako ih ne pomeÅ;ate?", nasmeja se doÅ;ljak.

"Da ti pomeÅ;jam ja malo kosti", ustade Korgor u svoj svojoj veliÄ ini, a Isak ga povuÄ e sa miÅ;jicu.

"Polako, prijatelju... Polako. Sigurno nije mislio niÅ;ta loÅ;je", reÄ e Daladur.

Na Samulovom licu bi primetno iznenaÄ enje visinom i snagom Ä oveka koji je ustao, ali ne i strah.

"U pravu je", potvrdi IstoÄ njak Isakove reÄ i, a Korgor frknu, te se okrenu i vrati se na svoj krevet.

Ritam Sabedorije

Nođ je protekla prilično tiho, baš kao i prvi naredni dan. U njemu je Isak primetio promene u trojkama, jer kada im je Hurg pridružen, nije zauzeo svoje nekadašnje mesto.

Princ Rade smešten je između dva mlada sholara, a Samul je bio lancima povezan sa Korgorom i Isakom. Razgovori su se isprva svodili samo na šalane trojki. Dve koje su, sem Hurga, štanci stanovnici jedne barake, bile su združene sa jošem šest zatvorenika. Svi su krenuli van zidina.

"Ko je onaj sa dečacima?", upita Samul Daladura.

"A to pitaš, deluje ti poznato?", odgovori pitanjem Isak.

"Deluje mi previše gospodski da bi bio u lancima", ne libi se da kaže Istođnjak.

"Hurg je to. Hurg Pagror. Sin Vrolov", reče mu Isak.

"O! Princ! Zamišljao sam ga drugačije".

"Ma nemoj. Kako si ga zamišljao?", umeđa se u prije u snažni Korgor dok su, prolazeći i pokraj panjeva, prilazili uspravnim stablima koje je trebalo seći.

"Ne znam. Nekako... Manjeg. Utuđenijeg. Ponižeđenijeg", odgovori Samul.

"Manje prije", dreknu stražar koji je bio sa njima, te dodade: "Pođeće ete odavde", pokazavši im prstom ogromno stablo.

Prilikom prvog odmora, sedeći i baš na tom širokom debelu, pokraj Isakove trojke sedože sholari i Hurg. Baš on i progovori.

"Daladure, još mi je u glavi onaj razgovor kod Vantika", reče princ Rade.

"Pa?", upita Isak, kidajući i zubima komad mesa.

"Kako se na kraju sve završilo, mogu samo da kažeđem da za nekog koga su na Severu smatrali junakom, prilično dobro sarađujuće sa jednim Pagrorom", nasmeja se Hurg, te otkinu parče lepinje.

Isak počele da skoči, a onda primeti poglede ostalih šalana te dve trojke. Odluči da reče ima otkloni sa sebe sumnju da ikakva saradnja među njima dvojicom postoji.

"To što je Vantik želeo da te iščiba, a potom odustao, ne bih ja nazvao saradnjom. Bilo je to moje... ulaganje", reče Isak.

"Ulaganje? U što?", upita Hurg.

"U moju budućnost", nasmeja se sad Daladur, pa posle nekoliko zalogaja dodade: "Ako se tebi nešto desi, sve svoje izlive besa usmerio bi na mene. A to ne bih da dočekam".

Svi prasnuše u smeh osim Hurga. Delovao je ljutito, ali vrlo brzo primiri lice. Osmatrajući Isaka pravo u oči, blago se osmehnu. Od smeha, ostali nisu primetili taj pokret obraza. Isak jeste.

"Šta uvažeš Daladuru mesto u samici. Lepo, lepo", nasmeja se grohotom Korgor, potpuno nasevši na Isakovu prije, a sam uživajući u položaju u kome se našao Hurg. On, pak, brzo promeni temu.

"A ti... Isto je nje. Kako ti je ime?"

"Samul", odgovori je ovek sa perjem, pa pognu glavu.

Taj potez se nije svideo strašaru Hurgove trojke.

"Nemoj da pred njim klimaju glavom, je l' jasno? Nije on nikakav princ više. Niti njegovog kraljevstva ima više", prodera se strašar.

Svi uđe, a Samul, gledajući vojnika, klimnu glavom, spuštajući bradu ka grudima. Ostala petorica zatvorenika se zakikotaže, više u sebi nego naglas, da ne bi razgrevili strašara kome, kao mnogima na Severu, niko od Pogrora nije bio ni najmanje drag.

Dani su potom nastavili da prolazie prilično istim ritmom. Umor je zatvorenike brzo uvodio u san, a izlazak u ume prolazio je bez novih napada zveri. Ako se ne rađaju dva takva pokušaja, daleko od njihovih grupa, koja su za posledicu imale gubitak samo jednog strašara i jednog zatvorenika.

Sedmog dana od kada je Samul uđao po prvi put u baraku, kiša je padala najjače od dolaska Isaka i mladih sholara u Sablast. To, međutim, nije odlagalo odlazak u ume.

Ovoga puta pet trojki pođelo je severno od bedema grada-tamnice, a ostali zatvorenici zapadno. Da nije bilo jednog pljuvanja ka Hrgu, i to od strane zatočenika koji svoje nezadovoljstvo prisustvom princa Rade nije skriva, put do oboda ume bio bi uobičajan. Strašari ga odmah umiriže, Čamar je uđio svoje, ali je taj potez razgrevio ostale zatvorenike, kojima nije bilo ni najmanje drago da neko dobija udarce zbog sina kralja Vrola. Tri trojke koje su išle zajedno sa njima bile su sastavljenе uglavnom od ljudi koji su Veliki rat izneli na svojim rukama, videlo se to po očnjicima i preziru koji su imali prema Hrgu, primeti Isak. Ali, seća ume koja ih je tako brzo sve umiri.

Rad je uđio svoje. I kisna. Lila je gotovo neprestano, napravivši tek jedan popodnevni predah. Bađi taj trenutak svi podno severnih zidina su iskoristili da iz zavešljaja uzmu hranu i odmore pre nastavka posla. A rad po pljusku bio je sporiji no inače. Isaku je sekira učestno klizila iz ruku, posle svakog udarca je morao bolje da namesti ume, pa da nastavi gde je stao. Za ono što je obično bio potreban jedan zamah, sada ni dva nisu bila dovoljna. Seća se otegla, a sunce je već zalazilo u pravcu ostalih zatvorenika koje nisu mogli da vide, a zbog pljuska ni da uđu. Više stotine stopa udaljenosti i snašnica kisna učinkli su svoje.

No je polako pođela da se nadvija nad ume skim kraljevstvom, a u delu ume u kojoj je bilo 15 zatvorenika i njihovih pet strašara, prvenih trojicom konjanika koji su učitav dan mirno stajali po kisni kao da ona ne pada, rad se nastavlja.

"Jođi malo, momci. Jođi malo i gotovi smo", teđio je Korgor sholare.

Isak primeti da je Tadžorniji za seću u od Fengora, kome je umni rad bio miliji od fizičkog. Suvonjavski skakači, ogrnuti kapuljačom, imao je udniji pogled nego inače.

"Sve u redu, momče?", upita ga Daladur koji mu je bio bližnji.

Odgovor nije uočen. Fengor je malom sekirom kresao granu sa položenog stabla. Onda je pogledao Isaka i mrdnu glavom levo, desno.

"Neđi predoseća. Ne sviča mi se ovo", pomisli gospodar Južne strašare, a onda oseti kako mu se nogu izmiče. Lanac kojim je bio vezan za Samula cimnu mu zglobova, pa se Daladur umalo ne nađe licem u

blatu.

"Å ta bi?", htede da upita IstoÄ njaka, a onda se, zabezeknut, zgrozi nad prizorom.

Bez ikakve najave, Samul je levom rukom posegao za ustima straÅ¾ara koji im je tada okrenuo leÄ a, a desnom je, uveliko odbacivÅji sekiru, drÅ¾ao maÄ . Vrh seÄ iva, sav krvav, proÅ¾ao je kroz leÄ a i stomak vojnika, Ä iji se vrisak nije Ä uo od Å¾ake i pljuska. ZaÄ ulo se samo sa usana IstoÄ njaka:

"Pagroooooor!"

U tom trenutku Isak zaÄ u i fijuk nekoliko strela. Dve su odmah oborile straÅ¾are, ostale nisu bile toliko precizne, ako se ne raÄ una pogodak u jedan stomak zatoÄ enika iz grupe koja im je bila najdalja.

"RÄ a! DoÅ¾li su po Hurga!", pomisli Daladur, te odbaci sekiru i uze svoj mlat, a oruÅ¾ja se latiÅ¾e i svi ostali. Svoj maÄ Pagrор iskoristi da straÅ¾ara koji se okretao levo, desno, gledajuÄ i odakle strele stiÅ¾u, probode. Kobni zamah. Roptanja nije bilo mnogo posle prolaska vrha kroz vrat.

Isak poÅ¾ele da krene na srednjeg od tri sina kralja RÄ e, ali primeti da mu Samul snaÅ¾no povlaÄ i nogu. Krenuo je u susret konjaniku koji se ka njima uputio, drÅ¾eÄ i visoko podignuto koplje. Nova strela plete, a pogodi vojnika u ruku kojom je drÅ¾ao uzde. Isak se okrenu i vide bar tri desetine napadaÄ a kako sa maÄ evima i sabljama u juriÅ¾u kreÄ u ka njima.

"PodiÅ¾i se, brzo! Brzo, brzo! RÄ a!", vikali su zatvorenici jedni drugima, Å¾eljni da Å¾ivote saÄ uvaju Ä asno, boreÄ i se protiv ustanika kojih je bilo trostruko viÅ¾e.

Bili su brojÄ ano nadjaÄ ani. Ne i manje srÄ ani od napadaÄ a.

Kada su najbrÅ¾i meÄ u ustanicima stigli do zatoÄ enika, isakni maÄ evi poÅ¾eleÅ¾e da prvi puste krv, ali su to ipak uÄ inila koplja. Trojica zatvorenika su upravo njih odabrala za svoja oruÅ¾je, nadajuÄ i se da Ä e im njihova duÅ¾ina pomoÄ i u eventualnom sukobu sa zverima, ali kako ih nisu napale Ä eljusti, veÄ ljudi, tri oÅ¾trice zaparaÅ¾e vazduh i zariÅ¾e se u grudi slabo oklopljenih napadaÄ a.

Isak krenu mlatom ka Samulu, koji je prilazio oborenom konjaniku, ali ga IstoÄ njak primeti, te se izvi u stranu i kugla naÄ iÄ kana bodljama promaÅ¾i svoj cilj. Korgorov ogromni maÄ poÄ e ka zatvoreniku koji je bio izmeÄ u njega i Isaka, ali se Samul i toga spase, odbivÅ¾i napad svojim seÄ ivom, a onda, bez gledanja, maÄ em proÄ e pokraj svog struka i zari vrh u vojnika iza sebe.

"Dvojica na jednog", iskezi im se i dodade: "Odustanete li na vreme, poÅ¾tedeÄ u vam Å¾ivote. I tvoje dece, Korgore".

Grmalj je taman zamahnuo maÄ em, kada ga reÄ i zaustaviÅ¾e.

"Å ta ti znaÅ¾i o mojoj deci?", upita ga, dok je i Isak propuÅ¾ao ostatak bitke zbog ove neoÄ ekivane situacije.

"Maja je dobro. Brajan kaÅ¾lje, ali ima svu neopodnu negu. Ono dvoje blizanaca napreduju baÅ¾i lepo", reÄ e Samul, pridiÅ¾uÄ i se. A onda dodade:

"PridruÅ¾i nam se, i biÄ eÅ¾i veÄ prekosutra sa decom svojom".

Isak tad zamahnu mlatom iz sve snage, ali se iznenadi ishodom tog pokuÅ¾aja.

Ritam Sabedorije

Lanac se obmota oko mađa koji se pojavi na pola puta do Samulove glave. Velikog mađa.

"Korgore!", ciknu Isak, ali ga grmalj ne posluđa, već mokrom rukom uhvati Samula ispod vrata, za odeđu, približi ga skroz uz svoje lice i ređe:

"Lađeđi li me, rasporaju i tebe i sve one tvoje".

Kada ga je spustio, Isak je veđuspeo da prisabere svoje misli. Pomisao da će morati da se bori ne samo sa veđitim Istođnjakom, već i sa ogromnim ovekom koji je odjednom promenio stranu, nije bila sama po sebi dovoljna da odustane od te bitke za trojicu. Ali, ishod onoga što se deđavalо оko njih, itekako jeste.

Iako su ustanici pretrpeli prilične gubitke u zađetu njihovog naleta, što zbog tri koplja koja su ih dođekala, što zbog veđito vođenih mađeva koji su nekolicinu rasporeli, brojnost i odmornost su još inili svoje.

Kako su sekunde promicale, a po kijevi koja je padala sve jađe napadači uspevali da u tandemima krenu na svakog pojedinca koji im se suprotstavio, tako je broj zatvorenika na nogama opadao. Pokraj njih su njiđatala dva konja, čiji su jahači oborenii strelama. Četvrti strađara viđe nije bilo jer su, planski, bili prve mete, a strela obori i onog koji je jađujući i đeleo da digne uzbunu.

Bitka je trajala mnogo kraće nego što je Isak to pričekivao. I sa ishodom koji nije ni najmanje đeleo. Vezani za zglove, zatvorenici su imali dovoljno otežavajuće i okolonost da ionako teđekih ruku, umornih tela, vojuju protiv odmornijeg i brojnijeg neprijatelja. Tadžići Fengor su bili pokraj Hurga, koji se, gledajući i centar bitke, povlačio koračujući unazad. Pravo ka Isakovoj trojci.

"Gospodaru", viknu Istođnjak. "Brđe!"

Daladura to "gospodaru" viđe nije udilo. Samul je, sumnje viđe nije bilo, bio vađan deo plana za bekstvo. Videlo se to i po hladnokrvnom ubistvu strađara. I po pokliču koji je bio signal da ustanici krenu iz svojih zaklona. I po predlogu kojim je odmah kupio krupnog Korgora.

"Prijatelju stari", osmehnu se Hurg, pa dodade: "Kakav je plan?"

Samul je sklonio peraćin sa obraza, a onda samo klimnuo glavom u pravcu preostalih zatvorenika koji su, jedan po jedan, padali. Viđe niko od njih nije bio na nogama, a one koji su klečali, probijali su mađevima. Viđe od petnaest ustanika je pređivelo. Niko od onih koji su im pružali otpor.

Odjednom se zađuo zviđduk, a iz guđe eg dela đume dotračaće dva momka vukući za uzda po tri konja.

"Plan? Plan je da idete kući, gospodaru", ređe Samul, dodavajući:

"Samo je pitanje - đitađemo sa njima?"

"Sa njima?", zamisli se Hurg.

"Oni... Idu sa nama", dodade oslobođeni princ Rade, pa pogledavši Isaka nastavi:

"Da. Idu sa nama. Osim ako ovek koji me je dvaput spasao ne đeli da ostane u ovom blatu", izgovori i pruđi Daladuru svoju ruku.

Created from Booksie.com

Generated: 2013-06-20 00:12:42